

ZA HLASOM ...SRDCA ČI ROZUMU?

Prológ

Slnko zapadalo za obzor, no na sile stále ešte nestrácalo. I posledné jeho lúče rozpaľovali všetko naokolo a muž v tmavom plášti si rukou už po niekoľkýkrát zotrel pot z čela. Pod kapucňou mu veru nebolo práve najlepšie, no nemal na výber. Ešte neprišiel jeho čas. Musel vyčkať, kým bude vhodná doba a potom... potom bude chlapec už len jeho. Len čo naňho pomyslel, vybehol čiernovlasý chlapec z nízkeho domu s metlou v ruke a takmer ešte za behu na ňu nasadol, aby sa vzápätí vzniesol do vzduchu. Mal naňho skvelý výhľad, zatiaľ čo on bol dobre ukrytý a nik ho tu nemohol vidieť. Využíval každú príležitosť k tomu, aby ho pozoroval. Už to nebude dlho trvať, Harry, sľúbil si v duchu a na malú chvíľu odtrhol pohľad od malej lietajúcej škvry na oblohe. Namiesto toho sa zastavil na postave muža, ktorý vyšiel hneď za chlapcom. Jeho nenávistný pohľad sľuboval hroznú pomstu, hoci ten, komu bola určená, nemal zatiaľ ani najmenšie tušenie, čo sa deje.

Kapitola č.1: Strach

Dlhé čierne vlasy mu padali do očí, keď sa skláňal nad hromadou pergamenových zvitkov, ležiacich na jeho pracovnom stole. Už dávno to chcel mať hotové, no stále nie a nie to dokončiť. V škole na to nebolo dost času a hoci by sa zdalo, že počas prázdnin toho stihne viac, bol to omyl. Jeho syn sa dožadoval pozornosti svojho otca v každej možnej chvíli a s takýmto prístupom veru nebolo ľahké sústrediť sa na prácu.

Niekoľko by mohol povedať, že má chlapca nejako zabaviť, dať mu prácu či prinútiť ho študovať a pripravovať sa na ďalší školský rok, no s Harryho schopnosťou priťahovať problémy i tam, kde zdanlivo žiadne nie sú, ho od týchto opatrení odrádzala.

Náhle blížiac sa dupotanie ho vytrhlo zo zamyslenia a on vedel, že minimálne na najbližšie dve hodiny "dopracoval". Ani sa nenazdal a ozvalo sa hlasné klopanie na dvere.

"Pod dnu, Harry!" ozval sa unavený hlas Severusa Snapea.

"Zahráme si? Sľúbil si, že po večeri si spolu zalietame," volal chlapec nadšene už do dverí.

"Viem, čo som sľúbil," odvrkol Severus a bezradne odhodil pergameny, ktoré držal v ruke, na hromadu k ostatným. Vedel, že týmto tempom ten výskum nikdy nedokončí.

"Prepáč, nechcel som..." začal Harry opatrne a radostné ohníčky v jeho očiach na malú chvíľu pohasli. So zvesenými ramenami sa otočil na päte a vybehol zo Severusovej pracovne. Vo chvíli, keď sa za ním dvere zabuchli, oľutoval Severus, že nedokázal udržať svoju zlú náladu na uzde a odniesol to opäť Harry. S tichým povzdychom narovnal svoj boľavý chrbát a vyšiel na priechod domú, odkiaľ mal na svojho syna najlepšiu výhľad. Mohol vidieť jeho napätý výraz tváre, keď ho zbadal, i to, ako sa snažil na jeho starej metle dosiahnuť maximálnu rýchlosť. Neubránil sa spokojnému úsmevu. Vedel, že len čo Harry zosadne z metly, s tvárou ošľahanou od teplého vetra, všetko sklamanie či hnev budú preč. Ten chlapec dokázal to, čo Severus nezládol napriek svojmu vekovému náskoku a väčším životným skúsenostiam: dokázal ventilovať svoju frustráciu, hnev i bolesť týmto jednoduchým, prirodzeným spôsobom a nikomu pritom neublížoval. To Severus stále ešte metal blesky všade okolo seba a najviac, k jeho vlastnému sklamaniu, to odnášal neustále práve tento chlapec, ktorý preňho znamenal viac, než by si ktokoľvek dokázal predstaviť. A on sa cítil o to horšie, čím lepšie Harry jeho nálady poznal. Keď bol menší, zdalo sa, že ho Severusove výbuchy hnevu ľakajú. Niet divu, po tom, čo prežil u tých príšerných mudlov... nie, nemysli na to, zahriakol sám seba a pohľadom opäť vyhladal tmavú škvrnu niekoľko metrov nad zemou.

Keď sa Harry otočil smerom k nemu, na tvári mu už dokonca pohrával slabý úsmev a osten výčítiek bodol Severusa ako už mnohokrát predtým. Harryho prvý ročník bol naozaj skúškou ohňom pre ich vzájomný vzťah, no vyzeralo to, že prekonal i všetky prekážky. A Harry si hádam ešte viac zvykol na jeho výkyvy nálad a občasné výbuchy, nielen v triede. Mrzelo ho to. Chcel, aby s ním bol chlapec šťastný a nie len zámerne prehliadal jeho chyby. Jedného dňa by sa totiž mohlo stať, že urobí niečo, čím ho od seba navždy odoženie.

Severus sústredil všetku svoju pozornosť na Harryho, ktorý spomaloval, no k zemi sa zatiaľ neblížil. Napriek tomu kútikom oka zachytil tmavý tieň ukrývajúci sa v kroví neďaleko. Nenápadne pozrel tým smerom, no nie na dlho. Musel sledovať Harryho. Chlapec bol vo vzduchu zraniteľnejší než na zemi, obzvlášť ak poľavil v ostražitosti, tak ako teraz. No nemohol mu to zazlievať. Je doma, pod dohľadom svojho otca, ktoré dieťa by sa necítilo v bezpečí. Lenže Harry nebol obyčajný chlapec a Severus to vedel, tak ako dobre poznal mieru nebezpečenstva, ktoré jeho synovi hrozilo.

"Harry!" zavolať naňho a dať si záležať na tom, aby jeho hlas nepreznázdal ani len náznak obáv, ktoré pociťoval.

Harry ho však buď nepočul, alebo ho zámerne ignoroval.

"Harry, okamžite pod dnu!" zopakoval hlasnejšie i ostrejšie. Nepáčilo sa mu, keď sa na chlapcovom čele objavila ustaraná vráska a do očí sa mu vkradli dokonca obavy. Nebol to však strach, ktorý pociťoval Severus. Chlapec sa bál, že otca nahneval a sklamal. Kiežby tieto pocity z jeho srdca dokázal vymazať, želal si Severus v duchu. Vedel však, že sú v ňom hlboko vštípené od útleho detstva a aj keď už Harry nebol taký ustráchaný ako kedysi, stále bol plachý.

Pohľad otca a syna sa stretol vo chvíli, keď sa Harryho nohy dotkli zeme.

"Prepáč, myslel som, že keď nechceš ísť ty, môžem ísť aspoň sám," ospravedlňoval sa rýchlo, no Severus zarazil ďalší príval jeho slov zdvihnutím ruky a kývnutím hlavy naznačil, aby vošiel dnu.

Harry zmätene hľadel na otca, nevediac, čím sa tentoraz previnil. So zvesenými ramenami urobil, čo mu otec prikázal. Severus bol prísny, no on vedel, že by ho nikdy neudrel. Vyrastať s ním v jednom dome nebolo pre chlapca plného energie a životného elánu práve najľahšie, no zväčša sa mu darilo držať svoj temperament na uzde.

Odkedy však Harry začal chodiť do Bradavic, stávalo sa mu oveľa častejšie, že sa obával otcovej reakcie na to či ono. Medzi jeho spolužiakmi nemal otec najlepšiu povest a pravdou bolo, že keď ostatní v škole zistili, kto je... dobre, prinajmenšom sa s ním neodmietli baviť úplne. Avšak svojho prvého trestu s otcom sa bál snád viac než ktokoľvek iný na škole. Nedokázal to vysvetliť, no ten mrazivý pocit v žalúdku ho nečakane prepadol, keď kráčal

chodbami hradu až k tmavým žalárom.

Severus akoby vycítil, akým smerom sa jeho myšlienky uberali, položil ruku na Harryho rameno a mierne stisol v snahe upokojiť ho. Zelené oči naňho spýtavo hľadeli, no on len mdlo kývol smerom dnu. Len čo sa za nimi zavreli dvere, postrčil ho Severus trochu viac a sám sa otočil ku dverám, aby k ochranným kúzlam, ktoré tam boli, pridal ešte pár ďalších. Vtedy Harrymu došlo, že nebolo všetko v poriadku a preto bol jeho otec taký upätý. Možno, že nič nevyviedol, nádejal sa a čosi z jeho myšlienok sa muselo odraziť i na jeho tvári, pretože keď sa Severus naňho znova pozrel, opäť si povzdychol.

"Harry, posad' sa, prosím," povedal a ukázal na pohodlný gauč. Harry poslúchol a napäto čakal, čo sa bude diať. Severus si prisadol k nemu a premýšľal o tom, ako začať. Bolo zrejmé, že tento rozhovor otca so synom mal prísť už dávno. Možno by bolo lepšie, keby to spolu prebrali pred Harryho nástupom do školy, no nad tým bolo teraz už neskoro uvažovať.

"Povieš mi, čo sa s tebou deje, Harry?" spýtal sa napokon a čakal, či Harry príde s nejakým rozumným vysvetlením.

"So mnou?" nechápal Harry.

"Áno, s tebou," zopakoval Severus dôrazne. "Ja sa nekrčím pri každom mojom slove, len čo trochu zvýšim hlas, alebo použijem nevrlý tón," dodal pokojne.

"Prepáč," zamrmlal Harry s pohľadom upretým do zeme.

"Nechcem, aby si sa ospravedlňoval!" okríkol ho Severus a slabo ním zatriasol, no to robiť nemal. V Harryho očiach sa totiž objavilo niečo, čo tam doteraz nevidel a to ho úplne odzbrojilo. "Prepáč, Harry. Nechcel som reagovať tak prudko. Ja len... chcem vedieť, čo sa s tebou deje. Myslím, že to má niečo spoločné s tým, že si nastúpil do školy i ako môj študent. A to nehovorím o udalostiach na konci roku," dodal takmer nečujne a viditeľne sa otriasol pri spomienke na to, ako ľahko oňho mohol prísť vďaka tomu pomätencovi Quirellovi.

"To nie!" oponoval mu Harry vehementne, pretože nechcel, aby sa Severus cítil vinný, no otec ho rýchlo opäť zastavil.

"Viem, že to pre teba nie je ľahké, prispôsobovať sa mojim náladám a tomu, ako sa správam v triede, ale na tom, že som tvoj otec sa nič nezmenilo, Harry. Stále ním som a budem, či sa ti to bude páčiť, alebo nie. Nebudem ti tvrdiť, že ťa nikdy nepotrestám, pretože obaja vieme, že sú isté pravidlá, ktoré..."

"Musím dodržiavať," dokončil zaňho Harry a zjavne sa uvoľnil. "Ja viem, ocko, to len..." povedal, no nevedel, ako by mal pokračovať, tak len pokrčil ramenami.

"Vieš, že by som ti nikdy neublížil, však?" spýtal sa Severus a keď Harry dlho váhal s odpoveďou, prinútil ho Severus zdvihnúť hlavu a pozrieť naňho.

"Možno nie som tvoj skutočný otec, ale to nič nemení na fakte, že ním chcem byť a dať ti všetko, čo potrebuješ: domov, ochranu, pomoc... kedykoľvek ma budeš potrebovať, vždy tu pre teba budem," vyslovoval jasne a zreteľne, aby to Harry pochopil. "Chcem, aby si za mnou prišiel kedykoľvek. Či budeme doma, alebo v škole... nestaraj sa, akú mám náladu a príď za mnou a povedz mi, čo ťa trápi, Harry," žiadal naliehavo a Harry slabo prikývol. Do očí sa mu vkrádali slzy a hoci vedel, že Severus nemá rád, keď plače, nedokázal ich potlačiť. Koncom rukáva sa snažil ich nenápadne zotrieť z tváre, no Severusovi to neuniklo. Namiesto, aby ho za to pokarhal, urobil niečo, čo nerobil príliš často, no o to vzácnejšie pre oboch ten okamih bol. Vzal ho do náručia a pevne ho objal.

"Nechcem, aby si sa ma bál, Harry. Zabudni na to, čo ti urobili tí predi mnou," šepkal potichu chlapcovi priamo do ucha. "Nedovoliť nikomu, aby ti ešte niekedy niekto ublížil, sľubujem."

Cítil, ako sa chlapcovo telo napnulo, no potom ochablo a Harry sa nechal utíšiť svojim otcom. Jediným, ktorého kedy poznal a ktorý mu dal naozaj všetko, čo potreboval.

"Mám ťa rád, ocko," zamumlal Harry s hlavou zaborenou v Severusovej košeli, ktorú počas prázdnin vymenil za hábit. "Aj ja teba, ty malý vetroplach," odpovedal Severus potichu a obaja sa pohrúžili do ticha. Už však nebolo ťaživé ako predtým, lež uvoľnené a pokojné.

"Prečo si použil tie ochranné kúzla? Stalo sa niečo?" spýtal sa Harry a Severus bol vďačný za zmenu témy.

"Zrejme sa mi len niečo zdalo, ale nechcem riskovať," odpovedal vážnym hlasom a chlapec chápavo prikývol. "Tak mi napadá... onedlho budeš mať narodeniny. Podnikneme spoločný výlet ako zvyčajne, alebo by si dal prednosť menšej oslave so svojimi priateľmi?" spýtal sa akoby mimochodom.

"Oslava? Myslíš, tu u nás? Mohol by som pozvať Rona a Hermionu?" spýtal sa Harry a od radosti jeho tvár i oči doslova žiarili a Severus sa nemohol ubrániť tomu hrejivému pocitu, ktorý sa rozlieval jeho telom pri tom pohľade. Ako by niekto mohol ublížiť dieťaťu? Obzvlášť tomuto jednému... ako si on sám kedysi mohol myslieť, že jediný cit, ktorý bude kedy cítiť k synovi svojho dávneho nepriateľa, bude nenávisť?

"Áno, naozaj netúžim po ničom inom, než zamoriť svoj dom bandou nebelvírov," uškrnul sa a Harryho tvár ozdobil jeden z jeho úprimných úsmevom, ktoré dokázali roztopiť i ľadovú stenu okolo Severusovho srdca.

Kapitola č.2: Šok

Obsah Severusovho kotlíka sa sfarbil do krvavo červena, presne ako očakával. Až k tejto fáze sa zatiaľ dostal bez problémov, no ďalší krok bol kritický. Zlyhal v ňom už niekoľkokrát a dúfal, že teraz konečne prišiel na správny spôsob pridania prášku z rohu jednorožca. Skúšal už miešať v smere hodinových ručičiek, dokonca i v protismere, no požadovaný účinok sa nedostavil ani v jednom prípade. Opatrne nasypal potrebné množstvo do bublajúcej zmesi a vzápätí na to zmenšil plameň pod kotlíkom, aby len mierne vrela. Sklenenou tyčinkou sa však ešte ani len nedotkol povrchu lektvaru, keď sa k jeho nosu začala dvíhať čierne výpary, svedčiace o ďalšom neúspechu.

"Do kotla!" zahromžil. A to si myslel, že dôvodom toho neúspechu je príliš silný var. Jeho hnev vystriedala frustrácia z toho, že sa mu nedarilo. Pracoval na tom už takmer dva roky a všetko zbytočne. Minul už toľko vzácnych prísad, z ktorých mohlo byť mnoho užitočných lektvarov, no ani jeden nedokázal to, čo potreboval. Musel na to prísť!

Rezignovane vylial skazený lektvar a začal upratovať laboratórium, keď k nemu doláhol Harryho výkrik.

Rýchlo sa načialhol po svoj prútik a vybehol smerom k detskej izbe. Cestou sa rozliadal okolo seba a počúval zvuky, ktoré ho obklopovali, no okrem Harryho náreku nepočul nič. Ochranné kúzla na dome tiež neboli porušené a tak si poľahky domyslel, že ide o chlapcovu zvyčajnú nočnú moru. Bez meškania otvoril dvere jeho izby a posadil sa na kraj Harryho postele. Jemne ním zatriasol a snažil sa ho zobudiť, no on sa i naďalej zmietal v zajatí zlého sna.

Severusovi neostávalo iné, než ho pevne objat' a snažiť sa ho upokojiť aspoň tak, že mu do ucha šepkal upokojujúce tiché slová. Snád po piatich minútach sa Harryho telo konečne uvoľnilo a on spal opäť pokojne, ani sa len nezobudil.

Severus ho opäť starostlivo uložil a sledoval jeho uvoľnenú tvár. Bola poznačená, nielen jazvou, ktorú mu spôsobil Voldemort, ale i jednou z tých, ktoré ich dvoch zvedli dokopy. Upravil Harrymu prikrývku, no nemohol sa prinútiť k odchodu. Neraz ho vo chvíľach, ako bola táto, zaplavila vlna zúfalstva pri pomyslení na minulosť, ale i na budúcnosť.

Jazva na Harryho tvári bola neustálou pripomienkou toho, čo spôsobil tým, že Temnému pánovi prezradil znenie veštby. Dnes by dal hoc i vlastný život, keby vedel, že to Harrymu zaistí šťastný život.

"Ocko?" ozval sa spánkom zastretý detský hlások a keď sa Severus prebral zo zamyslenia, jeho pohľad sa stretol s pohľadom tých žiarivých zelených očí, ktoré miloval už kedysi dávno...

"Mal si zlý sen. Potrebuješ lektvar?" spýtal sa vecne Severus a nechal rozhodnutie na chlapcovi. Bol dosť veľký, aby vedel, že Bezsený spánok nesmie brať každú noc, no keďže ho mal naposledy pred dvoma dňami, mohol by mu ho dnes dať, ak by chcel.

"Nepotrebujem ho," zamumlal chlapec a natiahol ruku k otcovi, ktorý ju ochotne zovrel vo svojej o dosť väčšej dlani.

"Zostaneš so mnou, kým zaspím?" spýtal sa prosebene a on nemohol inak, než vyhovieť tej prosbe. Bolo to už nejakú dobu, čo od neho Harry žiadal, aby zostal. Ten pocit, že ho chlapec stále ešte potrebuje, bol naozaj potešujúci, hoci by to Severus len sotva niekomu priznal.

"Posuň sa," povedal mu a len čo Harry poslúchol, natiahol sa na posteli hneď vedľa neho.

"Zase si pracoval?" spýtal sa Harry ospalo.

"Áno, ty teraz spi!" prikázal potichu, no nekompromisne. Nemusel sa namáhať s opakovaním. Ani sa totiž nenazdal a už sa vedľa neho ozývalo pokojné odľukovanie. Ležiac tak blízko Harryho, mal Severus oveľa lepší výhľad na jazvu tiahnucu sa od spánku až k Harryho brade takmer cez celú polovicu tváre. Jemne po nej prstom prešiel a v mysli sa preniesol o niekoľko rokov späť do minulosti...

Cítil sa dosť nepohodlne v mudlovskom oblečení, no z nejakého dôvodu na tom Brumbál trval, keď ho žiadal, aby mu robil sprievodcu na jednej jeho dôležitej misii. Netušil, kam mali namierené, no už dobré dva roky počúval toho starca bez toho, aby dostal odpovede na svoje otázky a požadované vysvetlenia. Nasledoval ho, kam mu prikázal, robil, čo od neho žiadal. Nie vždy mu to bolo po vôli, no len vďaka Albusovi Brumbálovi sa vyhol Azkabanu, tomu najhoršiemu možnému miestu na svete. Bolo to peklo na zemi a on nemal ani najmenší záujem o to, aby tam skončil zavretý, medzi štyrmi stenami, vydaný na milosť a nemilosť mozkomorom.

Keď však zastali pred vysokou mudlovskou budovou nesúcou nápis NEMOCNICA, zmocnil sa ho nepríjemný, neidentifikovateľný pocit.

"Čo tu robíme?" spýtal sa, dôkladne maskujúc svoju nervozitu.

"Uvidíš, môj chlapče, uvidíš," odpovedal Brumbál a z jeho hlasu zaznieval hlboký smútok. To Severusa prekvapilo. Vždy riaditeľ a považoval za silného, vyrovnaného muža, ktorého len tak niečo nerozhádže, no teraz... ten starec vydával toľko energie, aby udržal svoje emócie pod kontrolou, až to Severusa ochromilo.

Mlčky ho nasledoval a nemohol sa ubrániť dohadom, čo asi spôsobilo toľkú bolesť tomu starému mužovi.

Svojím prenikavým pohľadom skúmal všetko naokolo: biele nemocničné steny, ošúchané stoličky v čakárni hlavnej haly i odlupujúce sa písmená na pulte, ktorý mal byť zrejme informačným centrom. Práve tam Brumbál zamieril a so smutným úsmevom na perách sa na niečo spytoval prísne vyzerajúcej zdravotnej sestry. Severus si pomyslel, že keby si nasadila Minervin klobúk a okuliare, mohla by byť jej dvojčat'om.

"Tretie poschodie, druhé dvere vľavo. Lekár vám poskytne potrebné informácie," odvetila naoko nezaujato, no Severus si bol istý, že si ich ostražito prezerala, keď prechádzali k výťahu. Neboli síce také, ako poznal z ministerstva, no veľmi sa nelíšili.

Nápis na dverách na treťom poschodí hlásal: Jednotka intenzívnej starostlivosti- detské oddelenie, a Severus si mohol len domýšľať, čo presne ten názov znamenal. Je to vari niečo ako u sv. Munga oddelenie pre beznádejné prípady? Hrdlo sa mu stiahlo pri pomyslení, že tu leží nejaké dieťa... ako učiteľ pôsobil dosť zastrašujúcim dojmom, dakto by povedal, že deti doslova neznáša, no nebola to tak celkom pravda. Spýtavo pozrel na Albusa, no ten už trpezlivo čakal pred dverami ošetrojúceho lekára, na ktoré medzitým zaklopal.

„Prajete si?“ spýtal sa vysoký bielovlasý muž, ktorý sa zjavil, keď sa dvere otvorili a premeral si ich podozrievavým pohľadom. Keď mu pohľad padol na Albusa, akoby mu razom svitlo. „Ach, to ste vy,“ skonštatoval strápene. „Je mi ľúto, no jeho stav sa nezmenil,“ odvetil skôr, než sa ktokoľvek stihol na niečo spýtať.

„To je naozaj veľmi smutné. Viete... nechcem, aby to znelo nevďačne, ale priviedol som so sebou svojho priateľa, špecialistu. Myslel som, že možno iný názor na postupujúcu liečbu by nebol na škodu a s vašim dovolením by sme chlapca radi presunuli do nemocnice bližšie nášmu bydlisku,“ vysvetľoval Albus vľúdne, no z jeho tónu i z očí sa ani na malú chvíľku nevytratila tá bolesť, ktorú Severus stále ešte nechápal. Kto je ten chlapec, ktorý potrebuje túto špeciálnu starostlivosť a prečo k nemu Albus zavola práve jeho? Ak je to mudla, potom sú jeho rady zbytočné a ak je to čarodejník, bolo by mu určite lepšie u sv. Munga. Navyše, netušil, že by mal Brumbál nejakého príbuzného okrem brata Aberforta, no ani jeden z nich nemal žiadne deti, tobôž vnúčatá. Tak o koho tu do kotla išlo?

„Iste, človek musí vyskúšať naozaj všetko. Obávam sa, že naše sily na to nestačia. Ten chlapec svoj boj vzdáva,“ povzdychol si lekár a viedol ich dlhou chodbou, ktorú lemovali presklené okná a dvere jednotlivých izieb. Nebolo ich tu veľa, zato osoby za sklenenými bariérami vyzerali naozaj zúbožene.

Severus sa striasol od hrôzy, keď si uvedomil, že to všetko sú len nevinné deti, napojené na akési pípajúce prístroje a z ich tela vykúkali rôzne hadičky. Radšej sa ani nepokúšal odhadnúť, na čo všetko slúžili, inak by mu bolo snád' horšie, než doteraz, ak to ešte vôbec bolo možné.

„Sme tu,“ povedal doktor a obom im podával akési dlhé zelené plášte a čosi neidentifikovateľné, čo si podľa vzoru starého muža nasadili na tvár. Albus so svojou dlhou bielou bradou a tým zeleným „náhubkom“ vyzeral naozaj smiešne a nebyť situácia taká vážna, možno by sa Severus skutočne zasmial.

„Museli sme ho premiestniť na izolačku, pretože sa vyskytol zápal, ktorý jeho stav značne skomplikoval,“ informoval ich lekár a podišiel k malej posteli, na ktorej ležalo dieťa, zhruba štvorročné. Pri pohľade naň sa Severusovi od hrôzy na okamih zastavilo srdce.

„Merlin!“ vzdychol takmer nečujne, pozerajúc na nevládne telo posiate príšernými popáleninami. „Čo sa mu stalo?“ spýtal sa a snažil sa, aby jeho hlas znel čo najpevnejšie. Ak ho Albus predstavil ako špecialistu, nemal by dať na seba poznať, že ho ten pohľad tak šokoval.

„Popáleniny druhého až tretieho stupňa, zasiahnutých asi 30% telička, ťažký posttraumatický šok a ako som hovoril, objavil sa zápal. Má vysokú horúčku, no lieky nezaberajú a aby sme predišli podchladeniu, nemôžeme použiť ani zábaly. Pripočítajte k tomu podvýživu a problém je na svete,“ odpovedal lekár a napriek rúške mohol Severus vidieť, ako sa mračí. Ani jemu nebol osud tohto dieťaťa ľahostajný.

„Kde má rodičov?“ spýtal sa Severus prudšie, než mal v úmysle, no namiesto lekára odpovedal Albus.

„Je to sirota, Severus. Jeho rodičia zomreli pred pár rokmi a jeho príbuzní...“

„Neustále trvajú na tom, že to bola nehoda, no vyšetruje to polícia. Možno ten požiar mohol vzniknúť náhodne, no to nevysvetľuje tú podvýživu a to, že sa o jeho stav vôbec nezaujímajú,“ pohoršoval sa lekár a trojica mužov uprene sledovala, ako sa dieťa na nemocničnom lôžku trasie nielen od zimy, ale i od šoku.

„Rád by som preňho urobil viac, no v tejto chvíli na to naše možnosti nestačia. Snád' vy na niečo prídete,“ povedal s pohľadom upretým na Severusa, ktorý tam stál ako omráčený. Ako už len on mohol pomôcť ťažko zranenému, prakticky umierajúcemu chlapcovi? Školu dokončil len pred rokom a odvtedy sa v obore liečiteľstva neangažoval. Venoval sa vareniu lektvarov a s titulom Majstra mohol variť potrebné liečivá pre nemocnicu, no aby liečil?

Nezmysel!

Opäť pohľadom zabľúdl k Brumbálovi, ktorý mal oči len pre chlapca. Mohol vidieť, ako sa mu v kútikoch očí ligocú potláčané slzy a v podstate sa mu ani nedivil. Žiaden človek si nezaslúži takéto utrpenie, a už vôbec nie dieťa. Čo to bolo za príbuzných, že toto dopustili, pýtal sa v duchu sám seba a najradšej by na nich uvrhol Cruciatus zas a znova.

„Keby som vedel, ako to dopadne... bol by som sa oňho postaral hoc aj sám,“ povzdychol si Albus.

„Nesmiete si nič vyčítať. Sám ste predsa povedali, že ste vnuka nikdy predtým nevideli a mysleli ste si, že je v dobrých rukách. Navyše, kým nie je vyšetrovanie ukončené, nevieme, akého veľkého zneužívania a zanedbania sa jeho rodina dopustila,“ dodal a Albus len mlčky prikývol.

„Ďakujem vám, pán doktor. Myslíte, že by ste nás mohli nechať s chlapcom na chvíľu osamote, aby sme sa dohodli na ďalšom postupe?“ požiadal Albus a konečne pozrel i na otraseného Severusa.

Len čo sa lekár vzdialil, podišiel Snape bližšie k riaditeľovi.

„Dozviem sa konečne, o čo tu ide? Čo sa tomu dieťaťu stalo a prečo sme vlastne tu?“ spýtal sa potichu.

„Nespoznal si ho, Severus? Máš pravdu, jeho jazva je skrytá pod tými popáleninami, no keby na okamih čo i len pootvoril oči...“ zašepkal a v jeho hlase sa miesila bolesť s nehou. Snape zaváhal. Nevedel, či sa zbláznil riaditeľ, alebo sa on ocitol v nejakej novej nočnej more. Podišiel bližšie k posteli a snažil sa zistiť, o čom to Albus hovoril. Kvôli zraneniam nemohol vidieť žiadnu jazvu, ktorá by odhalila totožnosť chlapca, no tie čierne vlasy, rovný nos a... rástlo v ňom nepríjemné podozrenie. Tušenie, ktoré bolo stále silnejšie, až doslova prechádzalo v istotu. Oči sa mu rozšírili od hrôzy, keď znova pozrel na Albusa.

„Chceš tvrdiť, že tento chlapec... on je...“ jachtal, hlas divne skreslený rúškom na tvári.

„Harry Potter, Chlapec ktorý prežil,“ pritakal Albus a vrásky na jeho čele i okolo očí sa ešte viac prehĺbili.

Kapitola č.3: Bolest'

Severus si podložil hlavu rukou a uprene sledoval svojho spiaceho syna. Týčil sa nad ním, akoby ho chcel uchrániť pred každým zlom, hoc i len v snoch. Bol odhodlaný odohnať každú nočnú moru, ktorá by si na Harryho brúsila zuby, i keď vedel, že to bolo takmer nemožné. Ten chlapec si toho v živote prežil veľa a niet divu, že ani v spánku nenachádza pokoj.

Pred pár mesiacmi sa zdalo, že všetky zlé sny ustúpili, kým sa na scéne neobjavil Quirrel. Takmer to s ním seklo, keď jemu i Albusovi hovoril Harry o jeho ďalšom stretnutí s Temným pánom. Tak málo chýbalo, aby... koľkokrát už vyviazol z pazúrov smrti? Ako dlho ho obeť jeho matky bude ochraňovať pred tým, čo ho v živote ešte čaká? A ak nevytvorí ten lektvar... ak nepríde na to, ako ho uvariť a použiť správne... nechcel na to myslieť, no napriek svojmu prirodzenému nadaniu na nitrobranu si nedokázal vyčistiť myseľ a zbaviť sa toho.

Potichu, aby ho nezobudil, vstal z postele a vrátil sa do laboratória. Možno by mal pokračovať, uvažoval chvíľu, no potom tú myšlienku rýchlo zavrhol. Sľúbil Harrymu, že ho zajtra vezme do Priečnej ulice, takže by si mal dopriať aspoň pár hodín spánku. Nehlučne vkĺzol do sprchy, dúfajúc, že teplá voda zmyje napätie z jeho tela, no nestalo sa tak. Obraz bezvládne ležiaceho Harryho na nemocničnej posteli, s telom posiatym príšernými popáleninami, sa mu vkrádal do mysle zas a znova.

„Čo sa mu stalo? Ako k tomu prišiel?“ spýtal sa Severus Albusa, zhlboka sa nadychujúc. Nemohol uveriť, že ten malý hrdina, ktorého v ich svete poznal každý človek, ten, ktorý vo veku jedného roku dokázal o čom iní ani len nesnívali – porazil najmocnejšieho temného čarodějníka všetkých čias, tak práve ten tu ležal a pomaly, bolestivo umieral.

„Drevená kôlna, v ktorej ho jeho príbuzní zamkli, než odišli na víkend z domu, z neznámeho dôvodu začala horieť,“ zašepkal Brumbál a on mohol vidieť, ako veľmi sa musí premáhať, aby sa chlapca nedotkol.

„Uväznený v nejakej horiacej kôlni? Ten chlapec má zjavne šťastie, že ešte vôbec žije, aj keď... v tomto stave by preňho bola smrť tou lepšou variantou,“ povzdychol si.

„Severus!“ okríkol ho Albus pohoršene, no než stihol dodať viac, skočil mu Severus do reči so svojou obhajobou.

„Nehovorím to preto, že by som si prial jeho smrť. A než to povieš, tak to nemá nič spoločné s tým, že je to Potterov syn. Ten chlapec trpí, Albus!“ zasyčal nebezpečne.

„A preto ťa žiadam o pomoc, môj chlapče. Pomôž mu, prosím!“ tá naliehavosť a zúfalstvo v jeho hlase Severusa odzbrojili. Nedokázal by povedať nie. Nie, keď starý riaditeľ takto prosí. Nie, keď pred sebou vidí umierajúceho syna Lilly, jeho jedinej a večnej lásky. A hlavne, on sám by nedokázal žiť s pomyslením, že odmietol pomôcť bezbrannému dieťaťu.

„Lekári si nevedia rady. Ako by som už len ja mohol pomôcť,“ povzdychol si.

„Som si istý, že môžeš. Vieš rovnako dobre ako ja, aká zlá môže byť reakcia našinca na mudlovskú liečbu. Podľa mňa to je primárnym problémom, prečo mu lieky na horúčku ani na bolesť nezaberajú, ba naopak, škodia mu. Musíme ho vziať niekam, kde bude v bezpečí a poskytnúť mu potrebnú starostlivosť skôr, než bude neskoro,“ vysvetľoval Albus a v tomto bode mu dal Severus za pravdu.

„Kto nám zaručí, že ešte nie je neskoro? A prečo ja? Prečo ho nevezmeme k sv. Mungovi?“ spýtal sa s nádejou v hlase, no odpoveď poznal skôr, než bola vyslovená nahlas.

„Je to Chlapec ktorý prežil. Čo myslíš, aké by boli reakcie, ak by sa len tak z čista jasna objavil v takomto stave v nemocnici? Nechal som ho u sestry jeho matky, v mudlovskom prostredí, aby som ho ochránil pred všetkým tým rozruchom, ktorý nastal a tiež kvôli kúzluku pokrvnej ochrany, ktoré Harryho chránilo, kým domov jeho tety bol jeho domovom. Dnes vidím, že to bola obrovská chyba,“ priznal zronene.

„Čo madam Pomfreyová? Je skúsenejšia než ja,“ skúsil ešte posledný argument, no skôr len tak zo zvyku, aby si riaditeľ nezvykol, že všetko získa jedným šteňacím pohľadom. Bol však už rozhodnutý, že pre toho chlapca urobí, čo bude môcť. Zakázal si myslieť na to, že je to syn jeho nepriateľa a miesto toho sa sústredil na to, kto bola jeho matka. Ale v prvom rade to bolo bezbranné dieťa, ktorému mohol pomôcť. Tentoraz mohol... nemusel to nechať na iných, ako v prípade svojho brata, ktorý za chybu svojho tyranského otca zaplatil najvyššiu cenu. Zomrel, keď bol zhruba v rovnakom veku ako Harry. Vtedy mal Severus asi štrnásť rokov a o bratovej smrti sa dozvedel z listu, ktorý mu matka poslala do Bradavíc.

Niečo z jeho myšlienok sa zrejme odrazilo i v jeho výraze, pretože odrazu pocítil Albusovu ruku na svojom ramene.

„Nechaj mŕtvych odpočívať v pokoji a ucti ich pamiatku tým, že pomôžeš tomu, kto tvoju pomoc potrebuje tu a teraz,“ poradil a čiernovlasý muž mlčky prikývol.

„Budem potrebovať prinajmenšom pár hodín na prípravu. Musím zaistiť, aby prostredie, kam ho vezmeme, bolo sterilné a z nemocnice obstarám nejaké lektvary. Kam ho vlastne dáme? V Bradaviciach je príliš rušno. Možno môj dom...“ navrhol a vďaka rúšku nemohol vidieť takmer spokojný úsmev na Albusovej tvári.

„Ďakujem ti, chlapče. Nevieš, ako veľmi si tvoju pomoc cením. Priprav všetko potrebné, ja zatiaľ zariadim všetky

potrebné formality, aby sme Harryho odtiaľto mohli vziať čo najskôr," ozval sa riaditeľ a akoby mu niekto vliat do žíl nový život, zamieril ku dverám.

Severus s Harrym v miestnosti osamel. Predstavoval si, že nejako podobne bojoval o svoj život i Sebastian, jeho brat. Jeho smrť nadobro rozbila už tak rozvrátenú rodinu. Matka bola zlomená a onedlho podľahla smútku a chorobe, nasledujúc svojho syna na lepšie miesto, kde niečo utrpenia po boku manžela- tyrana. A otec? Správa o jeho smrti na následky otravy alkoholom bola snád' najlepším darom k Severusovým sedemnástym narodeninám. Áno, bolo to kruté, no život je krutý.

Pozornejšie sa zadíval na Harryho a rovnako ako Albusa, i jeho naplnilo odhodlanie a rozhodnutie. Nevzdá sa. „Ani ty to nesmieš vzdať, chlapče," zašepkal Harrymu a veľmi ho prekvapilo, keď sa chlapcove oči pootvorili a pozreli naňho. Tie oči... jej oči... Jeho pohľad bol zakalený bolesťou a zmätkom, no pre Severusa to bol presne ten tichý prísľub, ktorý potreboval.

Sedel na kraji svojej postele a v ruke zvieral flakónik s lektvarom. Bezsený spánok. Harry ho možno dnes v noci nepotreboval, no on by bez neho zrejme ani len oka nezažmúril. Stále by ho pred sebou videl, tak ako v ten deň a dni potom... celé týždne a mesiace, kým sa mu podarilo chlapca dostať z najhoršieho a potom ho vyliečiť úplne. Bolo to náročné, pre nich oboch, najmä kvôli Harryho strachu z neznáma a z toho, že by mu Severus mohol ublížiť. To chlapča sa už v útlom veku naučilo báť dospelých a ten strach sa do jeho srdca zakrádal dodnes, ako sa Severus presvedčil v ten večer. Práve ten pohľad, ktorý naňho dnes Harry uprel, v ňom opäť vyvolal tieto nepríjemné spomienky, ktoré dávno ležali zabudnuté kdesi v kúte jeho mysle. Prečo sa ten ťažký závoj, ktorý ich ukrýval, musel odhrnúť práve teraz? Prečo už oni dvaja nemôžu žiť pokojne? S týmito i ďalšími otázkami, víriacimi v jeho hlave, napokon Severus podľahol účinkom lektvaru a prepadol sa do bezodnej prázdnoty sladkého zabudnutia, do sveta, kde nebolo nič. Žiaden strach, žiadna bolesť, žiadne trápenie.

Kapitola č.4: Raňajky a lektvary

Harry sa zobudil skoro. Mohol by síce ešte ďalej spať, no napokon túto myšlienku zavrhol a potichu vyliezol z postele. Obliecť sa a vykonať rannú hygienu mu zabralo sotva desať minút. Na krátky okamih sa zastavil, aby v zrkadle preskúmal svoju jazvu na tvári. Bola rovnaká ako vždy, snád' len bledšia. Jeho otec na to vyskúšal naozaj už všetky masti, no tejto pripomienky z jeho života u matkiných príbuzných sa jednoducho nikdy nezbaví. Vedel, že v porovnaní s tým, v akom stave bol tesne po nehode, je toto minimálna cena za to, že opäť prežil. Striaslo ho pri spomienke na tú noc. Pri spomienke, ktorá sa mu dnes v noci po niekoľkých mesiacoch opäť vkradla do sna.

Spomínal si na to, ako ho veľký tučný muž, jeho strýko, strčil do tej kôlničky a prikázal mu tam zostať, kým sa poňho nevráti. Bol tam asi dva dni, uvedomil si, a zásoba vody, ktorú mu tam na tú dobu nechali, došla. Sedel v rohu tej drevenej chatrče a želal si, aby ho už konečne pustili. Namiesto toho však začal v nose páliť štiplavý dym a než sa stihol obadať, obklopovali ho nebezpečné plamene. Zúfalo lomcoval kľučkou, v snahe utiecť zo svojho horiaceho väzenia, no snažil sa márne. Vystrašene a neustále kašľajúc, sledoval, ako sa plamene blížia k časti, kde jeho strýko skladoval rôzne prípravky na čistenie, farby na plot, hnojivá a ktovie, čo všetko ešte. Možno mal Harry len tri či štyri roky, no vedel, že tie veci by nemali prísť do styku s ohňom. Horúčkovo premýšľal, čo by mal urobiť. Rozhliadal sa okolo seba, no nebolo stadiaľ úniku. Jediné malé okienko celkom navrchu pod drevenou strechou bolo príliš vysoko pre malého chlapca ako on. Ale aj keby sa mu tam podarilo dostať, vedel, že strýko to okno zaistil, aby nešlo otvoriť.

Harry sa stočil do kľbka a ľahol si do najvzdialenejšieho kúta od plameňov a prikryl sa hrubou dekou, ktorá jediná delila jeho telo od toho ohnivého pekla. Nezabránilo to však tomu, aby sa začal dusiť a keď plamene postúpili až k nemu, bol takmer v bezvedomí.

Len matne si uvedomoval, že sa z jeho hrdla vydral bolestivý výkrik, keď plamene zachvátili deku, ktorou bol prikrytý a on v tej chvíli vedel, že toto je jeho koniec. Nemal sa ako brániť a nik mu nepomôže. Konečne opäť uvidí svojich rodičov.

Harry zbehol do kuchyne, rozhodnutý pripraviť pre seba a otca raňajky. Prechádzajúc okolo Severusovej izby sa na chvíľu zastavil a počúval, či nezačuje nejaké zvuky, no bolo tam ticho. V kuchyni sa orientoval rovnako dobre, ako Severus vo svojom laboratóriu. Severus síce nechápal, prečo jeho syn nevyniká v lektvaroch, keď varenie ho vskutku bavilo.

Nie, žeby ho nechal variť nejaké zložité jedlá, ba naopak. Harry sa musel usmievať pri spomienke na to, ako sa ho jeho otec snažil chrániť pred každým možným nebezpečenstvom a nechcel mu ani len dovoliť priblížiť sa k ohňu pod kotlíkom. Chlapec však trval na tom, že mu chce pomáhať a tak sa Harry postupne naučil aspoň základy, ako napríklad uvariť cestoviny, urobiť miešané vajíčka, opieť slaninu či toasty. Počas prázdnin sa teda v príprave raňajok a večerí sa striedali, a ak boli doma spoločne, obedy varil Severus. Brumbál im síce navrhol, že uvoľní nejakého domáceho škriatka, aby im pomohol, no svorne túto ponuku odmietli.

Harry dodnes nechápal, akým zázrakom sa sem vlastne dostal. Posledné, čo si z tej osudnej noci pamätal bolo, ako jeho telo zachvátili plamene a potom už len nekonečná bolesť... neustále trvajúca. Ďalšia vec, čo potom uvidel, bol pár prenikavých čiernych očí... dnes vedel, že to bol Severus tesne predtým, než ho odniesol z nemocnice, aby sa oňho postaral. Rovnako ako vtedy počul jeho hlas, ktorý trval na tom, že to nesmie vzdať. Počúvol, napriek tomu, že netúžil po inom, než aby to všetko konečne skončilo. A potom... naozaj to prestalo. Nie úplne, no bolesť bola razom znesiteľnejšia a dotyky rúk, ktoré sa oňho starali, ho nezraňovali.

„Už si v bezpečí, Harry. Postarám sa o teba, budeš zase v poriadku,“ upokojoval ho ten hlas, ktorý si pamätal z nemocnice, a ktorý ho neopustil, kým sa celkom neuzdravil a dokonca ani potom.

Až keď bol starší, povedal mu Brumbál, že sa z tej horiacej kôlne zachránil sám. Keď ho oheň zachvátil, uvoľnilo jeho telo obrovské množstvo náhodnej mágie, čo síce oheň uhasilo, no kôlna sa zrútila priamo naňho. Podľa Severusa bol zázrak, že vôbec prežil, no to isté si predsa mysleli i o jeho prvom prežití, z ktorého mal jazvu v tvare blesku.

„Dobré ráno,“ pozdravil Severus a na tvári mu pohrával pobavený úsmev. Harry bol natoľko zamyslený, že ani nezbadal, kedy jeho otec vošiel do kuchyne. „Nad čím tak vášnivo uvažuješ?“ spýtal sa zvedavo, nalievajúc si do hrnčeka kávu ako zvyčajne.

„Len som uvažoval, či každé moje zázračné prežitie skončí nejakou jazvou,“ vyhrkol Harry prv, než si uvedomil, čo vlastne povedal. „Prepáč, to som nechcel,“ dodal potichu, keď videl, ako sa Severusova tvár skrivila v bolestnej grimase.

„Harry, keby som mohol tú jazvu odstrániť, urobil by som to,“ zamumlal strápene. Harry rýchlo odložil tanier s opečenou slaninou na stôl a podišiel až k Severusovi.

„Ja viem, ocko. Tak som to nemyslel,“ povedal potichu a pozrel mu priamo do očí. „To len, že sa mi o tom v noci opäť

snívalo a hovoril si, že to bol zázrak, že som vôbec prežil," snažil sa chlapec vysvetliť svoje myšlienkové pochody. „Nie, žeby sa mi tá jazva páčila, ale prežil som a okrem toho čo sa stalo, mi to pripomína, že som našiel teba," dodal s plachým úsmevom.

„Si si istý, že je to výhra, získať umasteného netopiera za otca?" doberal si ho Severus, rýchlo sa chytajúc zmeny témy. Starých a bolestivých spomienok bolo už predsa dost, nemali by sa nimi trápiť.

„Snažil som sa kamarátom vysvetliť, že nie si zlý, no veľmi si mi svojim správaním nepomáhal," pokarhal ho Harry mierne.

„Je to dôvod, prečo sa ma opäť bojíš?" spýtal sa starší muž zamračené. Harry uprel pohľad do zeme.

„Nebojím sa ťa, ocko. To len... vtedy som bol malé decko a aj keď si sa o mňa staral, nemohol som sa tomu ubrániť," priznal potichu. Akoby aj? Keď sa Severus nikdy neusmial, vždy si niečo namosúrene mrmlal popod nos a nadával, ak sa mu niečo nepodarilo. Hoci len výnimočne zvýšil hlas na Harryho, kým bol ešte pripútaný k posteli, bol vyplašený. Trvalo mu dost dlho, kým mu začal dôverovať natoľko, že neskôr súhlasil s adopciou.

„Dokážem pochopiť, prečo si sa bál vtedy, no nie, prečo sa to medzi nami vrátilo o niekoľko rokov späť," odvetil Severus, pomaly popíjajúc svoju rannú kávu.

„Neviem, akosi... zrejme som si ešte celkom nezvykol na zmenu v tvojom správaní v škole a doma," priznal a mierne pokrčil ramenami. „Ale to neznamená, že sa ťa bojím," dodal náhle a pozrel otcovi priamo do očí.

„V to dúfam. A dost už o tom. Zrejme nemôžem urobiť nič, čím by som ti pomohol sa s tým vyrovnáť. Dajme tomu čas, no keby si čokoľvek potreboval, vieš, že môžeš kedykoľvek prísť," povedal Severus vážnym hlasom. „Mali by sme sa najesť skôr, než to vychladne. Vzal si si svoj lektvar?" spýtal sa.

„Ešte nie," zamumlal Harry a previnilo sklonil hlavu.

„Harry!" okríkol ho Severus a nečakajúc na odpoveď svojho syna, ráznym krokom zamieril ku skrinke, kde skladoval základné lektvary. Vybral odtiaľ malú fliaštičku so svetlofialovým obsahom a podal ju svojmu synovi. „Myslím, že som sa vyjadril dost jasne, keď som ťa žiadal, aby si ho bral pravidelne každé ráno ešte pred raňajkami," zavrčal podráždene.

„Prepáč, zabudol som," povzdychol si Harry a vliat si lektvar do úst.

„Harry, prosím, keď ti niečo prikážem, nerobím to preto, že by ma to bavilo," karhal ho Severus mierne.

„Tým si nie som taký istý," odsekol Harry drzo a prekvapilo ho, že otec nechal jeho komentár bez povšimnutia.

„Nechápem, prečo je také dôležité, aby som tú žbrndu pil každý deň," ponosoval sa.

„Dôveruj mi, prosím," žiadal Severus potichšie a tentoraz to bol on, kto sa zámerne vyhol Harryho pohľadu.

„Hm... nechápem, prečo ak to súvisí s tou nehodou, neužíval som ho od začiatku," dodal sklesnuto.

„Niektoré zranenia sa hoja dlho, chlapče. Mnohé skryté sa prejavia až po nejakom čase," vysvetľoval Severus a jeho hlas znel tak divne... duto.

„Zranenia? Ale ved' som v poriadku, až na tú jazvu. Alebo nie? Vieš niečo, čo ja nie?" spýtal sa chlapec obozretne a skúmavo na otca hľadel.

„Samozrejme, že nie. Všetko je v poriadku, je to len preventívne opatrenie, no aj tak ma počúvni, a užívaj ho každý deň," povedal rozhodne a tým preňho tento rozhovor skončil.

„Daj mi vedieť, keď budeš pripravený na cestu. Budem v laboratóriu," ozval sa náhle, vstávajúc od stola.

„Na cestu? My niekam ideme?" chlapec zjavne zabudol na ich plány.

„Chcel si ísť predsa do Priečnej ulice, či nie? Ak však máš iné plány..."

„Nie!" vykrikol Harry nadšene. „Žiadne iné plány. Priečna ulica je super nápad," zahlaholil radostne a už- už sa chcel rozbehnúť do svojej izby, keď ho otcov hlas zastavil.

„Najprv doješ tie raňajky, mladý muž," upozornil ho Severus a so spokojným úškrnom na tvári zanechal Harryho s plným tanierom miešaných vajíčok.

Kapitola č.5: Nemožné

Ani nie o hodinu už sa tehlová stena pri zadnom vchode Deravého kotlíka otvorila a pred Harrym a Severusom sa zjavil vchod do Priečnej ulice.

„Tak kam najprv?“ spýtal sa Severus, vedúc chlapca dlhou ulicou, ktorú lemovali výklady najrozličnejších obchodov. „Potrebujem nové pergameny, brká a nejaký atrament, ale tie môžeme nakúpiť, keď prídeme pre učebnice,“ ozval sa chlapec a zaujato sledoval výklad obchodu so športovými potrebami.

„Keďže som oboznámený so zoznamom potrebných učebníc, nakúpime všetko potrebné už dnes. Ak sa sem budeš chcieť neskôr vrátiť, môžeme si urobiť výlet len tak, ak budem mať čas,“ odpovedal Severus a ukázal smerom k veľkému kníhkupectvu, odkiaľ práve vychádzali muž so ženou a dvoma malými deťmi.

Zvonček nad vchodovými dverami zacinkal, keď vošli dnu a predavač za pultom ich úctivo pozdravil. Obaja prikývli v odpoveď a stratili sa medzi regálmi preplnenými knihami.

„Profesor Brumbál?“ zvolal Harry nadšene, keď pred sebou zbadal fialový habit riaditeľ a školy. Starý muž sa k nemu obrátil a jeho modré oči zažiarili potešením.

„Harry, aké príjemné prekvapenie. Vidím, že si konečne vytiahol Severusa trochu na vzduch,“ skonštatoval a šibalsky sa usmial na svojho učiteľa lektvarov, ktorý medzitým tiež podišiel bližšie.

„Teba by som tu naozaj nečakal, Albus,“ skonštatoval Severus.

„Povedzte, že moja knižnica by potrebovala trochu rozšíriť a v Prasinkách už som nenašiel nič, čo by ma zaujalo,“ odpovedal starec pokojne.

„Hľadáte niečo konkrétne, pane?“ spýtal sa Harry zvedavo.

„Oh, nie, môj chlapče. Vlastne... uvažoval som, že možno niečo mudlovske by prišlo vhod,“ odvetil dobrosrdečne Brumbál.

„V tom prípade sa obávam, že si na zlom mieste. Také veci by som odporúčal hľadať v mudlovskej časti Londýna,“ skonštatoval sucho Severus.

„Iste, iste. Aj na to už som myslel,“ pritakal Albus. „A čože sem privádza vás? Žeby nákupy na nový školský rok?“

„Áno, pane,“ odpovedal Harry a fascinovane sa zadíval na knihu s názvom Famfrpál v priebehu vekov. „Ocko, mohol by som si vybrať nejakú knihu?“ spýtal sa Harry s nádejou v hlase a prosbne pozrel na Severusa.

„Iste, ak to nebude žiadna hlúpa publikácia o famfrpále,“ odpovedal otec, ktorý dobre vedel, kam Harry pozeral. Tváril sa však, že si nevšimol jeho sklamaný výraz a ďalej vyberal z políc knihy, čo bude Harry potrebovať v druhom ročníku.

Rovnako rýchlo, ako Harryho prepadlo sklamanie, tak rýchlo i odznelo, keď si na niečo spomenul.

„Pane, pridete na moju oslavu? Ocko mi dovolil usporiadať oslavu,“ zahlaholil Harry nadšene smerom k Albusovi.

„Naozaj? A si si istý, že chceš, aby som prišiel? Nerád by som kazil zábavu s tvojimi priateľmi,“ usmial sa naňho Albus chápavo. Harry zaváhal.

„Nič kažiť nebudete, pane, ale ak nechcete prísť, chápem,“ zamumlal a nervózne si hrýzol spodnú peru.

„Oh, nie, nie! Samozrejme, že prídem rád. Napokon, Severus možno ocení prítomnosť niekoho iného, než len detí,“ žmurkol naňho a potom už si všetci traja dôkladne vybrali knihy, o ktoré mali záujem.

Severusa vôbec neprekvapilo, keď k nemu pribehol Harry nasledovaný Hermionou Grangerovou. Všimol si ju i jej rodičov už keď sem vchádzali a bolo len otázkou času, kedy si ju všimne aj Harry.

„Dobrý deň, pán profesor, pán riaditeľ,“ pozdravil Hermiona zdvorilo.

„Slečna Grangerová,“ prikývol Severus a položil na pult knihy, ktoré Harrymu vybral. Chlapec k jeho kôpke pridal publikáciu o nebezpečných kúzelných tvoroch, ale keďže to nebol famfrpál, nepovedal na to ani slovo a venoval svoju pozornosť predavačovi.

„Profesor Snape? Som Michael Granger, Hermionin otec,“ ozval sa hlas akéhosi muža stojaceho vedľa Severusa.

„Teší ma,“ povedal Severus a prijal ponúkanú ruku.

„Chcel som sa opýtať, či sa k nám s Harrym nepridáte. Chceme ísť na zmrzlinu k Floriánovi,“ oznámil muž. Severus zaváhal. Chcel chlapca vziať na zmrzlinu, to áno, no nemal v pláne spoločovať sa s väčšou skupinou ľudí.

„Ďakujem za pozvanie, ale myslím, že by som predtým radšej obstaral nákupy, než Harryho myseľ otupím zmrzlinou,“ uškrnul sa Severus a pohľadom vyhladal svojho syna, ktorý o niečo zanietené diskutoval s Hermionou.

„A keby sme Harryho vzali so sebou a vy ste sa k nám neskôr pridali?“ navrhol pán Granger, no táto varianta sa Severusovi už vôbec nepozdávala.

„Ja myslím, že je to skvelý nápad,“ vmiesil sa do rozhovoru Albus a chlácholivo potľapkal Severusa po ramene. „Som si istý, že Harry bude v poriadku, Severus,“ dodal potichšie, aby ho počul len profesor lektvarov a ten napokon neisto súhlasil.

„Dobre teda, ak bude chcieť... Budete len v cukrárni?“ uistil sa a pán Granger pritakal. „Harry, chceš ísť so svojou kamarátkou a jej rodičmi na zmrzlinu, kým obstarám ostatné nákupy?“ spýtal sa svojho syna, ktorý na tú ponuku

horlivo prikyvoval.

„Prídeš potom za nami?“ chcel sa uistiť a keď mu to Severus slúbil, on na oplátku súhlasil, že bude poslušný. Potom už Severus s Albusom osameli.

„Neustále ma prekvapuješ, Severus. Narodeninová oslava?“ usmial sa Albus a nasledoval Severusa po ceste v Priečnej ulici až k obchodu so športovými potrebami.

„Dost' dlho žil izolovaný od detí svojho veku. V škole preňho tiež nebolo jednoduché získať priateľov, ktorí by ho prijali napriek tomu, že je môj syn,“ skonštatoval Severus nezaujatý. „Myslel som si, že by menšiu oslavu uvítal,“ pokrčil ramenami.

„Som si istý, že si to veľmi ceníš. Pozval dokonca aj mňa,“ zachichotal sa starší z mužov.

„Presne, ako som dúfal. Určite bude užitočné mať po ruke niekoho, kto nad tou bandou bude držať ochranné krídla, ak netvor zo žalárov vystrčí zuby,“ uškrnul sa Severus.

Zastali pred výkladom obchodu, kde sa skvel najnovší model pretekárskej metly, Nimbus 2000.

„Uvažuješ nad jeho narodeninovým darčekom?“ spýtal sa starec jemne.

„Už dávno viem, čo mu dať,“ odsekol Severus a vošiel do obchodu.

„Naozaj myslíš na to, na čo ja?“ uistil sa Albus a oči mu potešenie žiarili snád' viac, než malému dieťaťu. „Prečo si mu potom nedovolil tú knihu?“ nechápal starec.

„Pretože som vedel to, čo Harry nie. Mudlovské knihy, Albus? Naozaj nevieš vymyslieť nič lepšie, aby si zamaskoval, že hľadáš niečo vhodné preňho?“ uškrnul sa čiernovlasý kúzelník.

„Oh, no dobre, ale... Myslel som, že si proti tomu, aby Harry hral famfrpál,“ skonštatoval, nevychádzajúc z údivu, keď si Severus od predavača za pultom vyžiadal podrobné informácie o parametroch najnovšieho modelu.

„Dobre vieš, prečo som s tým nesúhlasil, Albus,“ zavrčal podráždene. „Keby bola situácia iná, neváhal by som.

Samozrejme, že som hrdý na to, že je môj syn taký dobrý hráč, ale vzhľadom k okolnostiam... dal by som prednosť tomu, aby zostal nohami pevne na zemi, doslovne!“

„Nebolo by fér, upierať mu právo na hru, Severus. Ten chlapec lietanie miluje a je v tom skutočne skvelý,“ snažil sa Albus tíšiť jeho hnev.

„Ja viem,“ povzdychol si Severus. „Teraz je už neskoro, brániť mu v tom, keď istý pochabý starec vyhovie každému jeho rozmaru. To najmenšie, čo môžem urobiť v záujme jeho bezpečnosti, je zaistiť, aby mal dobrú metlu,“ uškrnul sa a pokynul predavačovi, aby mu metlu zabalil.

„Isteže. A ako pokračuješ s výskumom? Nejaký pokrok?“ spýtal sa a jeho tvár sa rovnako ako Severusova zachmúrila.

„Potrebujem dokúpiť nejaké prísady, aby som mohol pokračovať, ale zatiaľ som aj tak nijako nepokročil,“ priznal rezignovane.

„Potrebuješ nejakú pomocť? Akokoľvek? Možno by som mohol Harryho vziať na nejaký čas do Bradavic, aby si mal dost' času...“

„Nie! Harry zostane doma,“ zarazil ho Severus rozhodne. „Počas školského roku spolu netrávime toľko času, koľko by som chcel a rozhodne nemienim vyvolať v ňom nejaké pochybnosti či viesť ho k dohadom, že sa ho chcem zbaviť,“ vysvetľoval ohnivo.

„Som si istý, že by Harry nikdy...“

„Nie, Albus! Myslíš si, že o ňom vieš všetko, no ja sám deň za dňom zisťujem, že u Harryho jeden nikdy nemá istotu, čo za závery si vyvodí z úplnej maličkosti či tónu hlasu. Ver mi, poslať ho na prázdniny nie je riešením problému,“ dodal potichšie.

„Ako myslíš, môj chlapče. Verím, že svojho syna poznáš naozaj lepšie, než ja. Nezabudni však, že je to len chlapec a tým, že ho budeš príliš úzkostlivo chrániť pred všetkým a pred každým, jeho bezpečnosť nezaistíš. Naopak, raz by sa to nechtiac mohlo otočiť proti tebe,“ poučil ho starec.

„Máš na mysli niečo konkrétne?“ Severus podozrievavo prižmúril oči a spýtavo hľadel na riaditeľ'a.

„Nič konkrétne, môj milý. Obaja však vieme, ako dopadol môj pokus o jeho ochranu,“ povzdychol si Albus a zahanbene pozeral do zeme.

„Nik nemohol tušiť, ako to dopadne,“ zamrmľal Severus a veru, ani on si nikdy ani len vo sne nepredstavoval, že raz adoptuje dieťa, dokonca syna svojho dávneho nepriateľa. A hľa, ako sa s nimi osud pohral.

„Mal by som ísť. Nechcem ho nechávať dlho samého a ešte potrebujem tie prísady,“ povedal odrazu Severus a zmenšil Harry ho novú metlu tak, aby ju poľahky strčil do kapsy svojho habitu.

„Dobre, ja tiež už pôjdem. A Severus?“ zastavil sa kúsok pred ním. „Keby ste ty alebo Harry čokoľvek potrebovali, daj mi vedieť,“ dokončil a stratil sa v dave.

Severus rýchlo dokončil nákupy a mieril do Florianovej cukrárne, keď pred jedným z obchodov zbadal postavu zahalenú v dlhom čiernom plášti. Sprvu k nemu bola otočená chrbtom, no odrazu, akoby na povel, sa postava otočila jeho smerom a ich pohľady sa stretli.

„To predsa...“ predralo sa Severusovi skrz pery a jeho telom prebehla triaška. Nemohol predsa vidieť toho, koho videl. To bolo nemožné. Nie, musel sa zmýliť, opakoval si v duchu a rozhodol sa prizrieť sa tomu prízraku lepšie. Bolo však neskoro. Keď opäť pozrel smerom, kde videl tú záhadnú postavu, o ktorej vedel, že ju vidieť nemohol, bola preč.

„Už mám zrejme i vidiny,“ zahundral si popod nos, no jeho pochybnosti nezmizli. Pridal do kroku a hnal sa do cukrárne, hlavne, aby už bol so svojim synom.

„Deje sa niečo, ocko?“ spýtal sa Harry, keď ho zbadal prichádzať a jeho úsmev na tvári vystriedali obavy.

„Čo by sa malo diať?“ spýtal sa Severus podráždene, pretože ho škreklo, ako rýchlo ho Harry prekukol. Snažil sa predsa tváriť úplne normálne.

„No... ja neviem,“ zamumlal chlapec neisto. „Vyzeráš ustarane,“ dodal potichšie a všetci pri stole padli do napätého ticha. Ako prvý prehovoril Severus.

„Ďakujem, že ste Harryho pozvali, aby s vami strávil pekné dopoludnie, ale myslím, že bude najlepšie, ak sa teraz vrátíme domov,“ povedal a jeho tón nepripúšťal žiadne námietky.

„Iste, rado sa stalo,“ ozval sa pohotovo Michael Granger.

„Napíšeme si, Harry,“ pridala sa Hermiona a nespoko pozrela na Severusa, ktorý nebadane prikývol na súhlas.

„Vlastne myslím, že sa uvidíme ešte než začne škola, slečna Grangerová. Harry má onedlho narodeniny a som si istý, že už vás stihol pozvať,“ povedal a potom sa obrátil k jej rodičom. „O presnom čase vás budem informovať a taktiež dohodneme podrobnosti toho, ako sa k nám vaša dcéra dostane. Je dosť možné, že sa pre ňu cestou zastaví riaditeľ Brumbál.“

„Pán riaditeľ tam bude tiež?“ spýtala sa Hermiona neveriacky.

„Jasné, pozval som ho,“ uškrnul sa Harry.

„Môžem ísť, mami? Všetci môžem, ocko?“ obrátila sa s prosbou na svojich rodičov, ktorí, ako sa zdalo, mali stále isté pochybnosti. Ako však Severus správne tušil, zmienka o riaditeľovi ich upokojila a tak nakoniec privolili.

Harry sa s nimi rozlúčil a podobne ako jeho otec, i on zdvorilo poďakoval za pozvanie. Potom už nasledoval svojho otca a dumal nad tým, čo ho mohlo tak rozrušiť.

Kapitola č.6: Narodeninová oslava

V deň svojich narodenín bol Harry ako na ihlách. Nemohol sa dočkať toho, kedy prídu jeho priatelia, no snažil sa moc otca nedráždiť tým, aký bol neposedný a tak sa radšej zavrel vo svojej izbe.

Severusa prekvapilo, keď Harry ráno neprotestoval proti svojmu lektvaru a počas raňajok bol až príliš ticho. Vlastne čakal, že sa bude stále dookola spytovať, kedy už jeho priatelia prídu a kedy začne oslava. Zrejme sa opäť mýlil. Otázkou bolo, prečo sa Harry správal, ako sa správal. Azda sa mu ten nápad s oslavou nepáčil? Zdalo sa predsa, že je tým veľmi nadšený, tak čo sa s ním dialo?

Rýchlo dopil kávu, neprečítané noviny odložil nabok a zamieril do svojej pracovne, odkiaľ sa pomocou krbu spojil s Albusom. Tento krát urobil Severus výnimku a využil riaditeľovu ponuku, aby si požičal domáceho škriatka. Profesor lektvarov nebol ten typ, čo by pravidelne organizoval detské oslavy narodenín. Ved' až doteraz Harryho veľký deň oslavovali vždy na nejakom výlete, len oni dvaja. Od chvíle, čo Harry nastúpil do školy, sa okruh jeho priateľov a blízkych značne rozšíril a on vedel, že by bolo príliš sebecké, trvať na tom, aby s Harrym oslavoval sám. Ved' aj Brumbál a Lupin si počas minulých rokov sťažovali, že nezorganizuje niečo, na čom by sa mohli podieľať aj oni. Domáci škriatok sa pred Severusom objavil v priebehu niekoľkých minút a len čo dostal potrebné inštrukcie, s hlbokým úklonom sa stratil, vykonať svoju povinnosť. On zatiaľ vytiahol brko a čistý pergamen, aby poslal poslednú správu manželom Grangerovým o tom, kedy presne Albus pre Hermionu príde. Uškrnul sa pri spomienke na to, ako rozradostene sa Brumbál tváril, keď mu to Severus navrhol. Keď konečne dokončil všetko potrebné, vytiahol z prvého šuflíka svojho stola zmenšený narodeninový darček a strčil si ho do vrečka. Na poschodí, v Harryho izbe, bolo až podozrivé ticho a tak bez klopania potichu otvoril dvere a skrz malú medzeru nakukol dnu.

Harry ležal na bruchu na posteli, chrbtom k nemu. Vedľa seba mal svoju snežnú sovu Hedvigu, ktorú mu kúpil Hagrid k jedenástym narodeninám, a bezmyšlienkovite hladkal jej jemné perie.

"Cítim sa strašne, Hedviga," dolahol k nemu chlapcov smutný hlas a Severusovi akoby v tej chvíli vrazil nôž priamo do srdca. Najradšej by sa vrhol dnu a zistil, čo mu je a ako mu pomôcť, no jeho ďalšie slová ho doslova prikovali na mieste.

"Nemôžem to Severusovi povedať. Dal mi všetko, adoptoval ma a ja..."

Severus pochopil, že jeho syn nehovoril o tom, že by sa cítil fyzicky zle. On sa trápil a bol nešťastný. Kvôli nemu. Lenže nechápal, čo také urobil, aby sa tak cítil. Nezdalo sa pravdepodobné, že by to zistil, ale potom... prečo znie tak zúfalo? A prečo práve dnes? V deň, keď sa má radovať a oslavovať s kamarátmi.

"Nezaslúži si syna ako ja. Nechcem ho stratiť, Hedviga! Je to môj ocko a má ma rád, aj keď to nehovorí príliš často, ale viem, že má a ja jeho tiež. Vzal ma od strýka a tety, zachránil ma a dal mi domov... Tak prečo? Prečo stále ešte musím myslieť na to, aké by to bolo s mojím vlastným ockom a mamou? Severus je skvelý ocko, robí toho pre mňa toľko... dokonca ja tá dnešná oslava... Viem, že oslavy neznáša robí to len kvôli mne," fňukal chlapec, zaboril hlavu do vankúša a rozplakal sa.

Severus tam stále ešte stál a počúval, ako si jeho syn vylieva srdce svojej sove a následne vzlyká do vankúša. A to len kvôli tomu, že myslieva na Lilly a Jamesa? Nedbal na to, že Harry zistí, že načúval za dverami. Otvoril dvere a vošiel dnu, berúc chlapca do svojho náručia.

"No tak upokoj sa, Harry," tíšil ho pokojne, no namiesto toho sa Harry rozplakal ešte viac, keď si uvedomil, že je tam otec s ním a drží ho v objatí.

"Niekedy si vážne myslím, že Nebelvír je synonymum idiota," povzdychol si Severus a čakal, akú odozvu budú mať jeho slová na Harryho.

"Mohol som byť v Zmijozeli," potiahol chlapec a začal si utierať slzy do rukáva. Jeho pocit viny ešte vzrástol, keď si uvedomil, čo práve povedal. Ved' predsa dal Nebelvíru prednosť kvôli tomu, že tam kedysi boli i jeho rodičia. Ani na okamih nezaváhal a neuvedomil si, že by sa mohol Severus uraziť, keď odmietol ísť do jeho fakulty.

"Naozaj? Zaujímavé," skonštatoval, no viac to nerozvádza. O tomto naozaj nevedel, ale bolo mu to jedno. Harry je taký aký je a on ho ako takého prijal. Na myšlienku, že je v Nebelvíre už si tiež pomaly zvykal.

"Počúval si za dverami," postťažoval sa Harry ublížene a chcel sa od neho odtiahnuť. Vlastne nechápal, prečo ho Severus stále ešte držal, po tom, čo počul. Otec ho však odmietal pustiť a tak tam len tak potichu sedeli.

"Nechcem, aby si prestal myslieť na svojich rodičov. Je to prirodzené, že si predstavuješ, aké by to bolo, keby ťa vychovávali oni. Sú to tvoji rodičia, vďaka nim si na svete a vďaka svojej matke si prežil a porazil Voldemorta," prehovoril konečne Severus.

"Ale je to nefér voči tebe. Ty si sa o mňa staral, keď som ťa potreboval a adoptoval si ma a to všetko..." oponoval mu Harry.

"A oni by urobili to isté, keby mohli. Ver mi, Harry, tvoji rodičia ťa nadovšetko milovali a ja... ako si povedal, nevravím to síce často, ale mám ťa rád. Teraz si môj syn a ním vždy budeš, no nebolo by správne, ani to od teba nežiadam, aby si nemyslel na svojich rodičov. Som si istý, že nás môžeš mať rád všetkých," pokračoval, akoby ho

Harry neprerušil.

"Ty... ty sa nehneváš?" koktal prekvapene chlapec.

"Hnevám sa, pretože si robíš zbytočné starosti s hlúposťami. Myslel som si, že budeš celý deň nadšene pobehovať a tešiť sa z oslavy a ty sa tu zavrieš a fňukáš do vankúša. Takto si veru oslavu nepredstavujem," napomenul ho Severus mierne a Harry zahanbene hľadel na svoje papuče.

"Nechcel som ťa otravovať. Ved' vieš, tá oslava a tak..." pokrčil ramenami. načo Severus opäť len pokrútil hlavou.

"Doposiaľ som zvládal prežiť desať mesiacov v škole plnej hlučných, uľňukaných a neposlušných študentov. Prečo máš pocit, že nezvládnem tých pár, čo prídu na oslavu môjho syna?" spýtal sa s dôrazom na posledné slová.

"Nevravím, že ich nezvládneš, len viem, že ťa to nebude veľmi baviť," opravil ho Harry.

"Dobre teda, priznávam, že si viem predstaviť aj lepšie strávený deň, ale sú to tvoje narodeniny a ja chcem, aby si si ich užil, ako sa sluší a patrí. A keď už sme pritom, mohol by si začať tým, že sa poriadne vysmrkáš, podotýkam, že rukáv nie je vreckovka, a otvoríš svoj prvý darček," povedal, vytáhuje z kapsy malý balíček. Zámerne ho zatiaľ nechal zmenšený.

"Darček? Myslel som, že počkáme až na ostatných," zvolal Harry prekvapene a slzy v očiach razom vystriedala dychtivosť a zvedavosť.

"Myslel som, že by sme ho spolu mohli odskúšať skôr, než prídu ostatní," pokrčil ramenami Severus a v duchu sa uškrnul, keď si Harry začal neisto prezeráť balíček zo všetkých strán.

"No... kniha to nie je, takže... dúfam, že to nie je nejaká príšerná prísada do lektvarov," zahundral naoko pohoršený už len tou predstavou, no úsmev na jeho tvári prezrádzal presný opak. Nech už by to bolo čokoľvek, vedel, že sa mu to bude páčiť. Ocko vždy vedel, aký darček mu vybrať.

"Prísada nie, ale kotlík by sa ti zišiel," odpovedal Severus pobavene a nenápadne mávol prúťikom, aby sa Harryho darček zväčšil na svoju skutočnú veľkosť. Natrhnutý papier sa následkom kúzla roztrhol a Harry odrazu držal v rukách najnovší model závodnej metly, Nimbus 2000.

"WOW!" zvolal ušasnutý a vrhol sa otcovi okolo krku tak prudko, až ho zvalil na posteľ. "Ďakujem, ocko! Je úžasná! To je ten najlepší darček... Si super!" vykrikoval nadšene, až mal Severus pocit, že ohluchne dokonca skôr, než ho to chlapča uškrtí.

"Dobre, dobre... som rád, že sa ti tak páči," pokyvoval a snažil sa od seba Harryho odtrhnúť. "Tak čo keby si ju vyskúšal? Môžeme si trochu zalietat', kým prídu ostatní," navrhol a Harry bol v mihu na nohách.

"Myslíš to vážne? Zalietame si spolu?" opakoval neveriacky a s očami rozšírenými od údivu pozeral na otca.

"Stále si nie som istý, či by som ju predsa len nemal vymeniť za ten kotlík, takže ma musíš presvedčiť, že z nej nespadneš," uškrnul sa Severus na oplátku a než on sa pozviechal zo zmeti prikrývok a vankúšov na Harryho posteli, chlapec naňho už volal odo dverí, aby sa poponáhlal.

Po takmer celom dopoludní strávenom vo vzduchu bol Severus taký unavený, že bol rád, že sa ešte vôbec udržal na metle. Harry bol jednoducho nezmar a dal svojmu otcovi naozaj zabráť.

"Myslím, že mám na dnes dost'," povedal, klesajúc k zemi a naznačujúc Harrymu, aby ho nasledoval. "Mal by si sa ísť osprchovať a pripraviť. Prví hostia prídu už za hodinu," oznámil mu a v tom sa Harry zarazil.

"Za hodinu? Ale... nič sme nepripravil!" zvolal prestrašene, načo si Severus len pohoršene odfrkol.

"Myslíš, že by som ti dovolil stráviť toľko času na metle, keby som mal v pláne nechať ťa pripravovať vlastnú oslavu? Myslíš, že sa toho ešte potrebuješ veľa naučiť, synak," skonštatoval a viedol Harryho do kuchyne, kde na stole trónilo niekoľko mís s chutným občerstvením, úhladne vyrovnané poháre a chladený máslový ležák. Keď vykukol von oknom na zadný dvor, všimol si, že podobne bol pripravený i stôl vonku. Na stromoch bolo rozvešaných pár balónov, ktoré Severus radšej ignoroval, no Harryho oči priam svietili radosťou. Nechápal, ako to mohol zo vzduchu prehliadnuť, ved' predsa....

"Kedy si to stihol? Ved' si bol stále so mnou," nevychádzal Harry z údivu.

"Naozaj stále?" Severus spýtavo zdvihol obočie.

"Dobre, keď uvážim, ako dlho si musel počúvať za dverami..." začal, no razom zmĺkol, keď si všimol otcov zamračený výraz. "Veru, človek ťa len chvíľu spustí z očí..." dokončil a nasadil výraz, ktorým sa snažil verne napodobniť Severusa.

"Pozor na jazyk, mladý muž," upozornil Severus, no v jeho hlase nebol ani náznak hnevu či pobúrenia. "Navyše, o všetko sa postaral domáci škriatok, ak teda hľadáš vinníka za tie balóny," dokončil a než sa Harry zmohol na slovo, vyšiel po schodoch a zmizol za dverami svojej izby.

Harry len pokrútil hlavou a vybehol hore do svojej izby, mieriac rovno do sprchy.

S vlasmi stále ešte mokrémi, no s úsmevom od ucha k uchu, vítal Harry onedlho prvých hostí.

"Remus!" volal nadšene a vrhol sa okolo krku práve prichádzajúcemu mužovi.

"Harry! Ty si teda vyrástol!" usmial sa naňho Lupin dobrosrdečne a postrapatil mu mokré vlasy.

"Lietali sme s ockom a skúšali moju novú metlu," vysvetľoval Harry, keď zachytil jeho spýtavý pohľad. "Pod! Ukážem ti ju: Je skvelá, najnovší model," informoval ho a hrdo mu ukazoval svoj darček. Onedlho sa k nim pripojil i Ron s dvojčatami a všetci fascinovane skúmali novú metlu a polemizovali o Harryho možnostiach na poste chytača s týmto modelom.

"Myslel som, že si bol proti, aby Harry hral famfrpál," ozval sa Remus tesne za Severusom, ktorý s Albusom sedel na pohodlných kreslách pod košatým dubom.

"Mal som svoje dôvody, no Albus zase strkal nos, kam nemal," odvetil sucho Severus.

"Myslím, že to bol veľmi dobrý nápad. Pozri naňho, aký je šťastný. Harry má lietanie v krvi, toho by si na zemi neudržal ani násilím. Je to prirodzený živiel," usmieval sa Remus a nedal sa zastrašiť Severusovým prenikavým pohľadom.

"O tom mi hovor," zamrmlal a nepokojne sa zavrtel v kresle. Harry mu dnes dal riadne do tela a on nebol zvyknutý na také dlhé "tréningy".

Asi hodinu po tom, čo sa zišli všetci pozvaní hostia, vrátane zvyšku Weasleyovského klanu, začala ich Molly zvolávať ku stolu, na ktorom trónila veľká narodeninová torta.

"Harry, zlatko, všetko najlepšie!" blahoželala mu a venovala mu jedno zo svojich materských objatí, čo u jej detí vyvolalo slabé chichotanie.

"Ďakujem, pani Weasleyová. Tá torta vyzerá skvelo," poďakoval Harry snád už po stýkrát. "Som rád, že ste všetci prišli," dodal a pozrel na každého, kto bol prítomný.

"Jasné, Harry. To by sme si predsa nenechali ujsť," ozval sa Fred a potľapkal mladšieho chlapca po ramene.

"Tak konečne sfúkni tie sviečky, nech ju môžeš rozkrájať," pobádal ho George z druhej strany a Harry sa naklonil k sviečkam, aby urobil, ako mu povedal. Zhlboka sa nadýchol, no sviečky zhasli prv, než stihol fúknuť a tak len chabo vyfúkol.

"Zrejme vietor," skonštatovala Molly, podávajúc Harrymu nôž, no vtom sa sviečky opäť rozhoreli.

"Hej! Čo to je?" zvolal Harry prekvapene a všetky pohľady sa upreli na nevinne sa tváriace dvojčatá.

Podobná scéna so sfúkavaním sviečok sa zopakovala ešte 3x, kým sa Fred s Georgom nad Harrym zľutovali a jednoducho sviečky vytiahli s torty.

"Mimo školy nemôžeme čarovať, preto sme potrebovali vymyslieť niečo, čím to kúzlo deaktivovať. Prišli sme na to, že stačí, kým budú zapichnuté v torte či akomkoľvek koláči, proste kdekoľvek. Ako náhle je však koniec voľný, sú nefunkčné," vysvetľoval Fred Harrymu potichu, aby ho nik nepočul. Predsa len, bolo to ich výrobné tajomstvo, ktoré mohli prezradiť len tomu, na kom už to skúšať nebudú.

"Tak, Harry, rozkroj to," pobádala ho Molly láskavo a vskutku, čepel noža hladko vkĺzla do čokoládovej polevy a následne do cesta.

"Pri Merlinovi!" zašepkal Severus, hľadiac kamsi za Harryho. Vedľa neho v tej chvíli stáli len Albus s Remusom a tak len oni zachytili jeho zdesené slová. Pozreli smerom, ktorým hľadel on a obaja ostali civieť s otvorenými ústami.

"To nemôže byť pravda," hlesol Remus zlomeným hlasom a pozeral striedavo na Albusa i Severusa, aby mu potvrdili, že nemá halucinácie.

Jediný, kto vyzeral, že nie je až tak prekvapený tým, čo vidí, bol Severus. Nemohla byť predsa náhoda, že mal rovnakú vidinu už druhýkrát v priebehu niekoľkých dní a ešte k tomu teraz nebol sám.

Harry, ktorý celý deň po očku sledoval svojho otca, si všimol, že niečo nie je v poriadku. Severus mal na tvári presne ten istý výraz, ako u Floriána, a on, Remus i Brumbál mali vytasené prúťiky. Otočil sa smerom, kam hľadeli a nôž, čo držal v ruke, mu vykĺzol, keď zočil to, čo oni.

Kapitola č.7: Súboj

Všetci pri stole stíchli a pozerali na osobu v dlhom čiernom plášti, ktorá sa k nim váhavým krokom blížila.

„Všetko najlepšie k narodeninám, synček,” ozval sa emóciami sfarbený mužský hlas.

„Ocko?” zašepkal Harry a hlas sa mu triasol. Pred ním stál jeho otec... jeho skutočný otec, James Potter, o ktorom si dvanásť rokov myslel, že je mŕtvy. „Ocko!” zvolal a vrhol sa mužovi okolo krku.

„Harry! Stoj!” ozvalo sa trojhlasne od Severusa, Remusa a Albusa, no on ich nepočúval. Všetko okolo neho prestalo existovať. Videl len svojho otca, o ktorom už ani nedúfal, že ho ešte niekedy uvidí. Vyzeral presne tak, ako ho videl v zrkadle z Erisedu pred pár mesiacmi.

„Je to len sen, však?” spýtal sa zronene, hľadiac Jamesovi do očí. „Ten najkrajší sen, aký som kedy mal. A keď sa zobudím, budeš zase preč,” šepkal a po lícach sa mu opäť kotúlali slzy.

„Nie je to sen, môj maličký. Som tu a už nikdy ťa neopustím. Už nikdy, rozumieš?” odpovedal a pery sa mu roztiahli do šťastného úsmevu, rovnako ako Harrymu. „Máš oči po svojej mame,” zašepkal a v jeho očiach sa objavil zvláštny lesk.

„Ja viem,” pritakal Harry. „Obaja ste mi veľmi chýbali, ocko. Tak veľmi...” fňukal Harry a zaboril tvár do Jamesovho plášťa.

„Je mi to tak ľúto, chlapček. Mrzí ma, čo sa stalo a že som tu nebol pre teba,” šepkal mu potichu a prstami jemne prehrabával chlapcove havranie vlasy.

„A mamička? Je aj ona...” osmelil sa Harry a s nádejou naňho uprel svoje zelené, slzami zaliate oči.

„Nie, Harry. Ona naozaj zomrela,” odpovedal smutne.

„A ty... ako...” Harry to stále nechápal, no akokoľvek mu James chcel odpovedať, ich malé uvítanie po rokoch bolo prerušené príchodom troch prekvapených a nanajvýš opatrných čarodejníkov.

„Neviem, kto ste, ale radil by som vám, aby ste okamžite pustili môjho syna,” zavrčal Severus a z očí mu doslova sršali blesky, keď sa voľnou rukou natiahol k chlapcovi. „Harry, pod’ sem!” prikázal mu, no chlapec sa nehýbal. Zmätené pozeral z jedného na druhého a nevedel, čo má urobiť.

„Harry, chlapče, pod’ prosím sem,” požiadal ho Brumbál rovnako naliehavo, až sa napokon podvolil. No zostal stáť medzi nimi. Nechcel svojho ocka pustiť z dohľadu. Nie teraz, keď sa k nemu konečne vrátil.

„Kto ste?” spýtal sa Remus a na jeho tvári sa zračili hlboké vrásky.

„Vari ma nepoznávaš, Remus? Práve ty, kamarát, by si mal najlepšie vedieť, kto som,” odpovedal James so smutným úsmevom.

„James Potter je už jedenásť rokov mŕtvy,” zavrčal Severus, nespúšťajúc cudzinca z očí.

„To by ti vyhovovalo, však, Snape?” odvetil muž a nebezpečne po ňom blysol pohľadom.

„Tak dost!” zahriakol ich oboch Brumbál. „Nie som si istý, o čo tu ide, ale myslím, že si všetci zaslúžime nejaké vysvetlenie.”

„Iste, ale uvítal by som, ak by ste pritom na mňa nemierili tými prútikmi. Nie som ozbrojený a neprišiel som v zlom. Chcel som len... po všetkých tých rokoch...” zarazil sa a uprene hľadel na Harryho, ktorý jeho pohľad opätovoval. Potom sa s prosebným pohľadom obrátil na svojho dávneho priateľa.

„Remus, ty vieš, ako veľmi som miloval a stále milujem svojho syna. Nemohol sa d’alej držať bokom,” hlesol.

„Ako?” spýtal sa Remus a sklonil prútik. Miesila sa v ňom radosť s bolesťou a všetky spomienky na to, čo sa stalo pred jedenástimi rokmi, to všetko bolo späť.

„Nebol som to ja. Nemohol som len tak sedieť a čakať, kým si ten maniak po nás príde a zlikviduje moju rodinu. Nedokázal som sa len nečinne prizerat’, ako zabíja tých, čo sú mi blízky. Dva týždne pred Jeho pádom som sa rozhodol ísť ho hľadať a bol som odhodlaný nájsť ho skôr, než nájde on nás. Lillina priateľka Viktória súhlasila s tým, že pod vplyvom Mnoholičného lektvaru zostane s Lilly a Harrym. Ja... nedokážem ani len popísať, ako som sa cítil, keď som zistil, čo sa stalo,” priznal priškrteným hlasom.

„Účinky lektvaru po smrti vyprchajú. Keby to bola pravda, všetci by okamžite zistili, že si to nebol ty,” vyrukoval Severus s jasnou trhlinou v jeho rozprávaní.

„Lilly bola vždy skvelá v kúzloch, obzvlášť tých ochranných,” povedal a pohľadom spočinul na Harryho jazve v tvare blesku. „Kúzлами zaistila, aby nik neodhalil Viktóriinu podobu, ani keby účinky lektvaru vyprchali. Bolo to nastavené tak, aby samo vyprchalo po roku, ak by ho Lilly nemala možnosť sama zrušiť,” vysvetľoval d’alej.

„Merlin!” vzlykla Molly Weasleyová, ktorá napäto počúvala jeho príbeh.

„Myslím, že bude lepšie, ak sa na to všetci posadíme,” navrhol Brumbál a všetkých viedol k stoličkám a kreslám pri stole.

„Nechceš najprv nakrájať tú tortu, synček?” spýtal sa James Harryho, no ten zamietavo pokrútil hlavou a pomaly k nemu pristúpil. James k nemu natiahol ruku a keď ju prijal, posadil si ho na kolená. Všimol si Severusov vražedný pohľad, no ignoroval ho.

„Nemohol som uveriť tomu, že Sirius..." začal opatrne Remus, no James ho zarazil.

„Sirius je nevinný! Musíme ho odtiaľ dostať! Nedokážem si ani len predstaviť, aké to tam preňho musí byť strašné," striaslo ho pri pomyslení na všetky tie hrôzy, ktoré musí jeho najlepší priateľ znášať v Azkabane a tuhšie zovrel Harryho v náručí.

„Ale ak to nebol Sirius... kto teda?" spýtal sa Albus vážnym hlasom.

„To Peter... Sirius vedel, že po ňom pôjdu. Vrável, že nik nebude predpokladať, žeby sme strážcom tajomstva urobili toho malého potkana a on... on by nemohol prezradiť nič, ani keby ho na smrť mučili, pretože... pretože skutočne nemohol. Červíček nás zradil. To on zabil moju ženu a pripravil ma o syna," zašepkal a hlas sa mu pritom lámал.

„Kde si bol celé tie roky? Zomrela ti žena a tvoj syn ťa potreboval viac, než kedykoľvek predtým. A kde si bol ty? Vykašlal si sa naňho a nechal si ho prejsť tým všetkým!" kričal naňho Severus ako zmyslov zbavený. Akým právom si sem ten idiot dovoľí prísť a chcieť po rokoch späť to, čoho sa vzdal?

„Mal som svoje dôvody, do ktorých teba nič, Snape!" vrátil mu rovnako ostro James. „Zato ty si túto šancu využil vo svoj prospech, ako vidím. Hľadáš vykúpenie tým, že sa teraz budeš hrať na vzorného otecka? Alebo to robíš, aby si sa mi pomstil? Že ti nie je hanba, ty slizký..."

„Dost!" zarazil ich hádku ostro Brumbál. „Nevieš o čom hovoríš, James. A ty, Severus, nechaj Jamesa vysvetliť všetko od začiatku. Som si istý, že mal naozaj vážny dôvod k tomu, aby zanechal Harryho osudu, ktorý ho stretol," povedal miernejšie, no pohľad, ktorý na oboch vrhol, bol jasný.

„Nemám záujem počúvať nejaké hlúpe výhovorky. Ty dobre vieš, aké to malo následky a keby sa tento tu obťažoval postarať o syna, o ktorom tvrdí, ako veľmi ho miluje, nemusel sa chlapec ocitnúť na pokraji života a smrti," precedil Severus skrz zatreté zuby. Potom sa otočil k prítomným a premeral si ich zvláštnym pohľadom.

„Ďakujem všetkým, že ste prišli. Som si istý, že Harrymu sa oslava páčila, ale teraz ak dovoľíte, je koniec. Molly, Arthur, mohli by ste sa prosím postarať o to, aby sa slečna Grangerová dostala bezpečne domov?" požiadal zdvorilo, no bolo vidieť, ako veľmi sa premáha, aby zostal pokojný.

„Iste, pod' me. Deti, všetci sem. Harry, všetko najlepšie a dúfam, že ti tá torta bude chutiť," usmiala sa naňho Molly povzbudzujúco a on len mldo prikývol.

„Harry, je čas vrátiť sa domov. Som si istý, že zvyšok osadenstva sa domov dostane bez problémov," dodal už značne podráždený Severus a natiahol ruku k Harrymu.

Chlapec zaváhal. Striedavo hľadel na Severusa a Jamesa, a odrazu nevedel, čo má robiť. Ocitol sa v pasci, z ktorej nevidel únikovú cestu. Prosebné pozrel na Severusa. Nechcel ho stratiť, no nechcel ani odísť od Jamesa. Ved' to bolo len pred pár hodinami, čo mu Severus hore v izbe vravel, že od neho nežiada, aby na svojich skutočných rodičov zabudol. A teraz... teraz tu jeho pravý otec stojí len pár krokov od neho a on... pohl sa smerom k nemu, čo bol pre Severusa dostatočný signál k tomu, aby sa zvrtol na podpätku a vrátil sa do domu.

James sa na Harryho usmial a oči mu víťazoslávne zasvietili potešením.

„Harry, chlapče, pod' ku mne. Už nikdy ťa neopustím, sľubujem. Vezmem ťa domov a konečne budeme opäť rodina," sľuboval a bol by chlapca vzal preč hoc aj hneď, nebyť Remusovej ruky na jeho ramene.

„Nemyslím, že by to bol dobrý nápad, vziať ho teraz preč. Je to... neuveriteľné. Stále ešte nemôžem pochopiť, ako..." jachtal zmätene. Jamesov úsmev povädol.

„Ty si na jeho strane? Chrániš toho bastarda, namiesto toho, aby si veril mne? Remus, vždy sme boli priatelia... ako môžeš pochybovať?"

„On nie je bastard!" bránil ho Harry, no nezdalo sa, že by ho aspoň jeden z nich počúval.

„Veci sa zmenili, James a ja sa len snažím pochopiť, čo sa stalo. Ver tomu či nie, ale Severus toho pre Harryho urobil veľmi veľa," odpovedal druhý muž pokojne.

„Je mi to jedno. Harry je môj syn, rozumieš? On nemal žiadne právo..."

„James, upokoj sa a radšej sa posad'. Čo keby si nám pekne po poriadku vysvetlil, čo sa stalo a kde si bol celých jedenásť rokov, kým sme si mysleli, že si mŕtvy," vyzval ho Albus a jeho hlas nepripúšťal námietky.

Severus sa vrátil dnu ako rozzúrený býk a neberúc ohľady na nikoho a nič, rozbíjal všetko, čo mu prišlo pod ruku. Konečne sa dostal až do svojej pracovne a frustrované sa rozliadol okolo seba. Potreboval niečo rozbiť, vrhnúť na niekoho aspoň jednu naozaj krutú kliatbu, len aby sa zbavil tej neskutočnej bolesti. Inak by sa mohol vrátiť von a zabiť toho podliaka hoc aj holými rukami. Jedným dlhým krokom došiel až k písaciemu stolu, ktorý stál pod oknom a šmahom ruky zhodil všetko, čo na ňom bolo uložené, na zem. Zvuk trieštiaceho sa skla ho konečne priviedol späť do reality a on znovu získal kontrolu nad sebou samým.

Akoby sa premiestnil v čase i priestore, civil na spúšť, ktorej pôvodcom bol on sám. Hľadel na zvitky pergamenov, zašpinené rozliatym atramentom, črepiny rozbitých fľaštičiek od lektvarov, ktoré si pripravil, aby ich neskôr odniesol do laboratória a na tom všetko... na vrchu toho neporiadku trónila fotka s rozbitým rámom. Trasúcimi sa rukami ju zdvihol a znave sa zviezol do najbližšieho kresla. Odstránil sklo, nedbajúc na to, či sa poreže, a odhalil tak fotku, na ktorej bol asi štvorročný Harry. Pozeral na ňu a s bolesťou v srdci spomínal na deň, keď to Albus fotil.

Tá fotka totiž zachycovala Harryho prvé kroky po tom, čo strávil viac ako pol roka pripútaný na lôžko. Bol slabý a jeho svaly značne protestovali proti toľkej námahe, no on to nevzdal. Vydrl stáť sotva pár minút, no i to málo stačilo, aby v jeho oku opäť zažiarila iskra života, ktorá následne preskočila i na Severusa.

Chlapec na fotke sa nasmelo usmieval na čiernovlasého muža, čo ho podopieral. V tom jeho úsmeve a pohľade bolo toľko vďačnosti a nehy, koľko ešte Severus nevidel u nikoho iného. V ten deň sa Severusov život od základov zmenil. Od tej chvíle vedel, že už nič nebude ako kedysi a on sa toho chlapca nevzdá.

„Viem, že James je tvoj skutočný otec a ja len sotva môžem zaplniť prázdnotu, ktorú si pocítoval z jeho straty, no... vždy tu budem pre teba, kedykoľvek ma budeš potrebovať. Si aj môj syn,“ zašepkal sklesnuto a opatrne položil fotku na prázdny stôl.

Dlho tam len tak sedel a premýšľal. Nechcel sa Harryho vzdať. Vedel, že ak ho stratí, stratí i sám seba. Ten chlapec, aj keď si to dlhú dobu odmietal pripustiť, bol neoddeliteľnou súčasťou jeho života. No zároveň vedel, že chce len chlapcovo dobro. A tiež, že by nemohol byť šťastný, ak by bol Harry nešťastný. A z toho vyplývalo len jedno jediné. Rozhodnutie je na Harrym. To on si bude musieť vybrať medzi ním a Jamesom a čoho sa najviac Severus obával bolo, že on v tomto súboji prehrá.

Kapitola č.8: Hlas srdca a rozumu

Severus ignoroval klopanie, no Albus bol neodbytný. Bez vyzvania otvoril dvere a vošiel dnu. Jediným pohľadom zhodnotil neporiadok v pracovni a posadil sa do voľného kresla pred Severosovým stolom.

"Severus," oslovil ho jemne.

"Nechcem nič počuť!" vyprskol Severus a nad'alej uprene zízal na Harryho fotku.

"Vieš dobre, že trucovať ti nepomôže. Tým sa nič nevyrieši," napomenul ho riaditeľ mierne.

"Čo chceš ešte riešiť? Všetko to, čo som si s Harrym budoval, náš vzťah... to všetko sa teraz zrúti ako domček z karát. A Potter? Ten z toho vyjde ako víťaz, ako vždy. Od nášho prvého stretnutia mi strpčoval život, vzal mi jedínú ženu, ktorú som kedy miloval a teraz mi chce vziať i syna!" rozčul'oval sa mladší muž a prudko pochodoval sem a tam po pracovni.

"Nesmieš zabúdať na to, že Harry je jeho syn a neprestal ním byť len preto, že si ho ty adoptoval."

"Ja to viem, ale ak to vie aj on, kde bol celé tie roky? Prečo sa o svojho syna nestaral, keď ho potreboval? Do kotla! Albus! Harry takmer zomrel a vieš sám, že stále ešte nemá vyhraté. A to všetko len preto, že on sa neunúval sa oňho po Lillinej smrti postarať. Pripočítaj k tomu proroctvo a... Merlin, za čo ho kto trestá? Prečo proste nemôže mať detstvo ako každý iný chlapec v jeho veku?"

"Ja viem, Severus. Ver mi, keby som s tým mohol niečo urobiť, neváhal by som. Obom nám na srdci leží len Harryho dobro, no nie sme sami. James sa nemohol vrátiť skôr. Podľa toho, čo nám povedal, bol niekde veľmi ďaleko, keď Voldemort napadol jeho rodinu a cestou späť mal nehodu. Stratil pamäť a nevedel, kto je. Nemal ani tušenie, čo sa tu deje, dokonca nevedel, že má syna," zopakoval Albus to, čo sa pred chvíľou dozvedel od Jamesa.

"Tomu naozaj veríš? Albus, ja viem, že si naivný, ale takejto chabej výhovorky..." oboril sa naňho Severus nazlostene, no Brumbál sa nedal zastrašiť.

"Možno to neznie práve najdôveryhodnejšie pre teba, no ja nemám dôvod o jeho slovách pochybovať. Remus ma uistil, že isté veci, o ktorých hovoril, nemohol okrem neho, Jamesa a Siriusa vedieť nik iný. A než prídeš s nezmyselnou teóriou mnoholičného lektvaru, tak ťa uistujem, že to môžeme vylúčiť. James sa viac ako hodinu nedotkol žiadneho jedla ani pitia," odvetil starec pokojne.

"Takže veríš tomu, že je Black nevinný?" spýtal sa Severus a na čele sa mu prehĺbili vrásky.

"Ak bol Peter Pettigrew skutočne strážcom tajomstva Potterovcov a Sirius o tom vedel, dávalo by jeho správanie oveľa väčší zmysel, nemyslíš? Nešiel za ním, aby zabil priateľa, tak ako údajne zabil Jamesa a jeho rodinu, lež šiel ich pomstiť," dumal Albus. "Myslím, že ten muž si zaslúži šancu na to, aby konečne povedal pravdu. Kiežby som ho bol vtedy počúval," povzdychol si starec unavene.

"Ak bude Black na slobode a spojí sa s Potterom, prídem o Harryho," zamumlal Severus viac- menej sám pre seba.

"Toho by som sa nebál, Severus. Harry ťa má veľmi rád a pochybujem, že by sa ťa len tak vzdal," chlácholil ho Brumbál, no on len zamietavo pokrútil hlavou.

"Nesnaž sa ma obľnúť takými rečami. Sám si na vlastné oči videl, ako sa rozhodol pred chvíľou. Chce byť so svojim otcom. Doteraz mohol len snívať o tom, aké by to bolo, no teraz sa ten jeho prekliaty otec vrátil a..."

"Dôveruj trochu svojmu synovi, Severus. Harry je rozumný chlapec a určite dokáže mať rád vás oboch," naliehal Albus, ktorý už z tejto debaty začínal byť unavený.

"O Harrym nepochybujem, ale ty to stále ešte nechápeš. James Potter žije a pokiaľ požiada o uznanie svojich rodičovských práv, bude moja adopcia neplatná. V momente, keď Potter získa nad Harrym kontrolu, nebude ani v najmenšom záležať na tom, čo chce on. Vezme mi ho a v lepšom prípade mi ho dovolí vídať aspoň v škole. V tom horšom ho svojimi rečami úplne obráti proti mne," konštatoval Severus sklamané.

"Neverím, žeby toho bol James schopný," nesúhlasne pokrútil hlavou Albus.

"Tak tomu ver, pretože ja som si tým istý," zavrčal a zamieril ku dverám, nechávajúc starého riaditeľa samého.

Harry v ten večer nemohol od vzrušenia zaspáť. Nebolo mu po vôli, že musí otca nechať odísť a najradšej by šiel s ním, no to by Severusovi nemohol urobiť. Ležiac v posteli, vyčítal si, ako sa v ten deň zachoval. Len čo sa jeho ocko objavil, nevnímal nič okolo seba a zabudol nielen na svojich priateľov, narodeniny a všetko okolo, ale i na Severusa. Spomenul si na jeho slová, čo mu povedal v to ráno. Tie o tom, že nechce, aby na svojich rodičov zabudol, no zrejme nemal na mysli to, aby jeho preto zavrhol.

Bolo už neskoro, no vedel, že Severus ešte nebude spať. Potichu vykĺzol z postele a bosky prešiel až k otcovej spálni. Na okamih sa zarazil predtým, než jeho ruka dopadla na dvere a ozvalo sa klopanie. Dvere sa otvorili tak ticho a náhle, až ho to prekvapilo.

"Harry? Deje sa niečo?" spýtal sa Severus a ustarane hľadel na chlapca, ktorý nervózne prešľapoval z nohy na nohu.

"Len som.. ja... chcel som ti zaželať dobrú noc," jachtal Harry, zízajúc do zeme. Severus si ho chvíľu skúmavo prezeral, potom mu položil ruku na rameno a viedol ho dnu. Bez slova ho posadil na svoju posteľ a prehodil mu cez ramená ľahkú deku. Harry sa skutočne triasol, no nebolo to zimou.

"Ponožky či papuče by nabudúce prišli vhod," napomenul ho mierne a zamieril k dverám. Harry osamel a odrazu nechápal, čo si o tom má myslieť. Do očí sa mu tlačili slzy. Naozaj to skončí takto? Musí stratiť jedného otca, aby získal ďalšieho a naopak? On to presa takto nechcel! Nemôžu od neho predsa chcieť, aby si medzi nimi vybral. Prečo sa len musia tak nenávidieť? Prečo spolu nemôžu vychádzať, aspoň kvôli nemu, aby mohol byť s oboma? Pritiahol si kolená bližšie k telu, objal ich rukami a hlavku zložil na ne. Sedel tam ako kôpka nešťastia a nevedel, čo si počať. Keby aspoň Severus neodišiel ktovie kam a vypočul ho...

Dvere izby sa potichu otvorili, to keď Severus vošiel dnu s dvoma hrnčekmi teplého kakaa v rukách. Pozrel na svojho syna a usúdil, že situáciu zhodnotil správne a teplý nápoj im obom príde vhod. Položil hrnčeky na stôl a podišiel k chlapcovi. Objal ho, rovnako ako ráno v ten istý deň a premýšľal, ako sa za tých pár hodín veci zmenili, preňho k horšiemu.

"Prečo plačeš tentoraz?" spýtal sa Harryho potichu a pohodlne sa oprel o čelo veľkej postele, posúvajúc so sebou i chlapca, aby sa cítil pohodlne.

"Čo so mnou teraz bude? Kde je moje miesto?" vzlykol Harry takmer nečujne.

"Nezabúdaj na to, čom som ti povedal ráno. Nech sa stane čokoľvek, vždy budem s tebou. Dokážem si predstaviť, aký zmätok máš teraz v hlave, no uvidíš, že všetko zas bude dobré," tíšil ho Severus pokojne, no jeho vnútorný hlas mu našepkával, priam kričal, že nič nebude dobré. Rozhodne nie pre Severusa, ak sa Harry rozhodne od neho odísť. Vedel však, že ho tu nesmie držať nasilu. Narobil by tým len viac škody než úžitku.

"Chce, aby som býval s ním," priznal chlapec potichu. "Vraj keď pustia môjho krstného otca, zostaneme s ním, kým neopravia náš dom v Godrikovom dole."

Severusove objatie zosilnelo.

"Priniesol som nám kakao, dáš si?" zmenil náhle tému a pomocou kúzla privolal ich hrnčeky.

"Ďakujem," zamumlal Harry s miernym úsmevom na tvári a pomaly uchlipkával z lahodného nápoja.

Nechcem od teba odísť a nechať ťa tu samého," hlesol Harry.

"O mňa sa neboj, ja sa o seba postarám. Keď budem vedieť, že si v poriadku, budem spokojný," klamal potichu Severus. Prekvapilo ho, že klamať synovi bolo oveľa ťažšie, než klamať Voldemortovi.

"Aj keby som odišiel so svojim ockom?" spýtal sa Harry neveriacky.

"Budem rešpektovať tvoje rozhodnutie, Harry a James by mal tiež. Nepremýšľaj o tom, čo bude s nami, či ako zareagujeme. Zamysli sa nad tým, čo chceš TY a len ty. Si už dosť veľký chlapec, aby si už vedel, čo je pre teba dobré."

"Chcem a potrebujem vás oboch," zamumlal Harry skrúšene. Táto otcova rada mu teda rozhodne nepomohla. Ako sa mal rozhodnúť, keď srdce a rozum si tak veľmi protirečili? "Ja..."

"Nemusíš sa rozhodnúť dnes. Máš času koľko potrebuješ, pre nás dvoch sa nič nemení," prerušil ho Severus a vzal mu z ruky prázdny hrnček.

"A teraz bež spať, je neskoro," zahlásil rozhodne a keď naňho Harry uprel svoj prosebný pohľad, nedokázal odmietnuť a odhrnul z postele prikrývku, aby si pod ňu mohol chlapec vliezť.

"A nie že budeš chrápať!" dodal naoko vážne a usmial sa, keď k jeho ušiam dolahlo Harryho chichotanie. Cítil, ako ho detská ruka objala okolo pása a Harry si pohodlne uložil hlavu na jeho hrud'.

"Dobrá noc, ocko. Mám ťa rád," zašepkal a ani nie o minútu už spokojne spal.

"Aj ja teba, Harry," zašepkal Severus nečujne a načúval pokojnému odfukovaniu svojho syna. Túžil zastaviť tento okamih a prežívať ho navždy.

Kapitola č.9: Oficiálne rozhodnutia

Najbližšie dva týždne boli pre Severusa doslova peklom. Každé ráno, dokonca ešte predtým, než sa stihli naraňajkovať, zjavil sa James a dožadoval sa toho, aby s ním Harry strávil deň. Sprvu Severus namietal, aby šli kamkoľvek sami, no keď naňho začal naliehať Albus i Lupin, chtiac- nechtiac ustúpil pod podmienkou, že Harry s Jamesom nebudú sami.

A tak namiesto toho, aby trávil posledných niekoľko týždňov pred návratom do školy so svojim synom, bol zavretý v laboratóriu a zaoberal sa svojim výskumom. Bolo však jedno, koľko mal voľného času a potrebného ticha, aby sa mohol sústrediť. Zas a znova vo svojich pokusoch zlyhával a neostávalo mu iné, než prehodnotiť celý postup od začiatku. Keď si už nevedel rady a potreboval sa zamerať na niečo iné, varil Harryho lektvar do zásoby. Nevedel, či by časom nemal zvýšiť dávkovanie, no zatiaľ sa zdalo, že stačí jeden flakónik vždy ráno. Chcel však mať istotu, že ho bude mať Harry vždy, keď bude potrebné. Dokonca aj keby sa Harry presťahoval k Potterovi, uistil by sa Severus o tom, že ho má dostatok.

V to ráno vstal s extrémne zlou náladou a dokonca i Harry si to všimol. Mlčky jedol opečenú slaninu, ktorú Severus položil na jeho tanier a ani nepípol. Vedel, že je podráždený od chvíle, čo sa tam zjavil jeho ocko, rovnako ako vedel, že je to z časti jeho chyba. Práve včera prosil otca, či by dnešný deň mohol stráviť sám so Severusom. Netváril sa síce práve nadšene, no napokon súhlasil so slovami, že aj tak potrebuje niečo zariadiť. Nepovedal, čo bude zariadovať, no Harry sa o to ani nestaral. Bol by však radšej, keby mal Severus lepšiu náladu.

"Vzal si si svoj lektvar?" spýtal sa Severus, snažiac sa, aby jeho hlas znel normálne.

"Hneď ráno," odpovedal Harry a naďalej sa pipal v raňajkách.

"Výborne. Budem v pracovni, keby si niečo potreboval, kým príde tvoj otec," zamrmal a s hrnčekom naplneným kávou sa vydal k dverám. Rád by ostal s Harrym a užil si s ním v pokoji aspoň raňajky, no dnes zrejme ani jeden z nich nemal náladu a tak bude lepšie, keď sa zavrie a ponorí sa do práce.

"Severus!" zastavilo ho Harryho zvolanie.

"Áno?" zastavil a pozrel na chlapca, ktorý neisto hľadel naňho.

"Nechcel by si... nemohli by sme si spolu zalietat', alebo... mohol by som ti pomôcť pri varení," navrhol a Severus sa zamračil.

"Prepáč Harry, rád by som, ale ja a tvoj otec..." začal opatrne, pretože nechcel chlapca ranit'.

"Ja viem. Myslel som, len ty a ja," vysvetlil náhle Harry. "Ocko dnes nepríde," dodal a uprel na Severusa prosebný pohľad.

"Ako to myslíš, že nepríde?" spýtal sa Severus podozrievavo. "To ho už omrzela tvoja spoločnosť?" zavrčal a jeho podráždenie vzrástlo. Čo si ten idiot Potter o sebe vlastne myslí? Nasľubuje chlapcovi hory- doly a potom ho len tak odkopne, keď sa mu to nebude hodit'?

"Nie! Chcel ma vziať na výlet do nejakej jaskyne, kam chodievali so Siriusom, ale chcel som byť s tebou. Môžem ti pomôcť napríklad s prísadami," ponúkol sa a čakal, ako sa jeho adoptívny otec rozhodne.

"Si si istý, že si nechcel ísť radšej na výlet?" uistil sa Severus, ktorý tomu naozaj nemohol uverit'. Harry predsa zbožňoval rozličné výlety a objavovanie nových miest a záhad, ktoré si sám vymýšľal.

"Jasné, doma s tebou je to tiež super," zahlaholil Harry zvesela a vrhol sa k Severusovi, zanechajúc raňajky raňajkami. "Tak môžem ti pomôcť?" žadonil.

"Myslel som, že lektvary neznášaš, ale ak inak nedáš..." uškrnul sa Severus a bol potešený tým, že chcel Harry stráviť deň hoc aj v laboratóriu, len aby bol s ním. "Správime dnes niečo jednoduchšie a potom si môžeme zalietat'," sľúbil Severus a namiesto do pracovne, viedol Harryho do laboratória. Z vešiaka za dverami vzal habit, ktorý pred istým časom zmenšil práve pre chlapca a podal mu ho.

"Čo budeme variť?" spýtal sa Harry a on sa zamyslel. Zvažoval, či by ho nemal naučiť jeho lektvar, len pre istotu, no keď zvážil Harryho schopnosti a obratnosť pri varení lektvarov, radšej to zavrhol. Možno neskôr, keď získa viac zručnosti, pomyslel si a napokon usúdil, že Upokojujúci dúšok by spoločne zvládnuť mohli.

Asi o tri hodiny neskôr spoločne vychádzali a vďaka pocitu dobre vykonanej práce im obojom na perách pohrával mierny úsmev.

"Nebolo to až také ťažké," skonštatoval Harry.

"Nie, to naozaj nebolo. Zlepšil si sa," odvetil Severus spokojne a bol na svojho syna hrdý.

"Fakt?" Harry nevychádzal z údivu. Pochvala od Severusa za varenie lektvarov? No páni, to teda bolo niečo.

"Áno, keď sa sústreďíš na to, na čo máš, ide ti to celkom dobre. Možno by som mal pouvažovať, či by v triede nebolo lepšie, aby každý pracoval osobitne. Nik by sa nerozptyľoval zbytočným rozprávaním sa so susedom."

"Nerozprávame sa zbytočne. Len... komentujeme varenie, alebo sa vzájomne dopĺňame pri opakovaní si inštrukcií či teórie," odpovedal Harry so šibalským úsmevom.

"Áno, a ja som Brumbálove dvojča," uškrnul sa na oplátku Severus. "Tak si bež pre metlu a do vzduchu s tebou, ty

vetroplach, než ti s ňou vyprášim gate," popohlnal Harryho smerom ku schodom vedúcim na poschodie a sám si vytiahol metlu z kumbálu vedľa vchodových dverí.

Harry bol v mihu späť a spoločne, bok po boku, vyšli von. Ešte však nestihli vysadnúť, keď sa ozval zvuk sprevádzajúci premiestňovanie, a to dokonca dvakrát. Obaja pozreli na dvojicu, ktorá sa neočakávane zjavila v ich záhrade a Severusove oči sa zúžili od zlosti, keď mu došlo, kto a prečo sem prišiel.

James Potter k nim kráčal s víťazoslávnym úsmevom na perách a za ním si ráznym krokom vykračovala postaršia, prísne vyzerajúca žena v dlhých hnedých šatách mudlovského strihu. Na hlave mala klobúk, ktorý pripomínal skôr vtáčie hniezdo, než pokrývku hlavy a Severus sa neubránil myšlienke, či pod ním neskrýva ešte niečo horšie, ak to ešte bolo vôbec možné.

Harryho pri pohľade na neznámu ženu zachvátila vlna paniky. Vôbec mu nebola sympatická a to, že sa tu objavila s jeho otcom, ktorý tu vlastne tiež dnes nemal byť, mu na pokoji vôbec nepridalo.

„Ahoj, Harry!“ pozdravil James a posunkom žene naznačil, aby sa držala trochu bokom. Ona však zrejme vedela, ako sa správať a hoci sa tvárila, akoby tam vôbec nebola, pozorne sledovala každý jeden krok i pohyb všetkých prítomných osôb.

„Ahoj, ocko. Myslel som, že sa uvidíme až zajtra,“ odpovedal Harry zmätene a vyplašene cúvol o krok bližšie k Severusovi. Ten, uvedomujúc si, aký zmätok sa musí v Harryho hlave odohrávať, mu pokojne položil ruku na rameno. „Nemohol som to bez teba vydržať,“ usmial sa James a na rozdiel od Severusa, on celkom ignoroval Harryho vystrašený výraz na tvári. „Spomínaš si, ako som vravel, že musím niečo zariadiť? Tak sa to všetko podarilo a my už môžeme byť spolu... navždy, Harry,“ vysvetľoval a roztvoril náruč, akoby čakal, že sa mu Harry v tom okamihu vrhne okolo krku. Nestalo sa.

V Harrym by sa v tej chvíli krvi nedorezal.

„Ako... myslíš... bývať s tebou? Mám sa k tebe presťahovať?“ jachtal Harry a nezdalo sa, žeby z jeho hlasu zaznievalo nadšenie.

„Presne tak, chlapče!“ zvolal James potešene. „No povedz, nie je to skvelé? Konečne budeme spolu, ako rodina. Onedlho sa k nám pridá aj Sirius a uvidíš, všetko bude zas skvelé,“ presvedčoval ho nadšene, no Harry ani Severus jeho radosť nezdíľali.

„Ale ja... nechcem... teda...“ koktal ako malé dieťa a do očí sa mu tlačili slzy. V posledných niekoľkých týždňoch plakal prehnane často, až to jeho samého zlostilo, no bol zúfalý. Prosebné pozrel na Severusa.

„Urob niečo, prosím!“ zašepkal. „Nedovoľ im, aby ma odviedli!“

Severusovi pri tých slovách doslova trhlo srdce na kusy. Najradšej by ho vzal do domu, zavrel v izbe a poslal ich všetkých preč. No jediný pohľad na prísnu tvár tej neznámej ženy stačil k tomu, aby vedel, že to nie je najlepší nápad.

„Harry, ja som tvoj otec a ty to vieš. No tak, dieťa, pod' ku mne!“ zavolať naňho James a pri pohľade na Snapea sa mu v očiach nebezpečne zablysko.

„Nechcem odísť od Severusa!“ zvolal Harry zúfalo. „Nemôže to zostať, ako to bolo doteraz? Aspoň kým sa rozhodnem,“ prosil naliehavo, no James odmietavo pokrútil hlavou a kývol na ženu stojacu obďaleč.

„Som Irina Kovalska,“ predstavila sa so silným prízvukom. „Pracujem pre úrad Sociálnej starostlivosti a mám na starosti váš prípad. Keďže si pán Potter želal obnoviť svoje otcovské práva a náš úrad nevidel dôvod, prečo tak neučiniť, bola vaša adopcia, pán Snape, anulovaná. V tejto chvíli vás s týmto chlapcom oficiálne nič nespája. Aj keď, ako som vyrozumela, ste stále chlapcovým učiteľom,“ dodala formálne.

„Čože?“ vykrikol Harry zhrozene a pohľadom prebiehal z pani Kovalskej na Severusa a Jamesa. Zrušili adopciu? Ako to mohli urobiť? To sa nikto ani len neobťažoval spýtať na jeho názor? Je predsa už dosť veľký na to, aby vedel, čo chce. No dobre, možno nevedel presne, s kým chce bývať, no rozhodne nechcel, aby zrušili všetky záväzky, ktoré voči nemu Severus mal. Jedine... s neskrývanou bolesťou pozrel na svojho adoptívneho otca. Čo ak to bol Severus, kto na tom zrušení trval? Vzdal sa ho?

„Vedel si o tom?“ spýtal sa potichu, upierajúc naňho svoje zelené oči.

Severus, ktorý statočne odolával pohľadu Temného pána, mal teraz problém zmiest' pohľad svojho syna, naplnený bolesťou, zúfalstvom a pochybnosťami. Klakol si na jedno koleno, aby bol v Harryho úrovni a s veľkým premáhaním mu pozrel do očí.

„Nie, Harry. Toto naozaj nebol môj nápad, aj keď som od tvojho otca nič iné ani nečakal,“ odpovedal a stálo ho veľa námahy, aby udržal svoj hlas pokojný.

„Som rád, že sa vrátil, ale nechcem kvôli tomu prísť o teba,“ hlesol chlapec.

„Ja viem, Harry a ľutujem, že s tým nemôžem nič urobiť. Pani Kovalska má pravdu, on je tvoj otec a ty musíš ísť s ním,“ povedal a sám by si najradšej jednu vrazil za to, že to vôbec povedal. Čo si o ňom teraz Harry pomyslí? Mal by ho brániť, urobiť všetko, len aby s ním mohol zostať a on mu povie, aby šiel s Potterom? Do kotla, Severus!

Spamätaj sa a bojuj! Zahriakol ho jeho vnútorný hlas. Lenže nech akokoľvek veľmi chcel, boj by bol teraz k ničomu.

To bolo totiž presne to, čo Potter chcel dosiahnuť. Chcel ho vyprovokovať priamo pred sociálnou pracovníčkou, len aby mu neskôr mohol úplne zakázať styk s Harrym. Nie, to nemohol dopustiť. Ten chlapec ho potreboval a on potreboval jeho. Radšej ho nechá odísť teraz, aj keď to bude strašne ťažké, než aby ho mal stratiť úplne.

„Mám ísť s ním?“ spýtal sa Harry neveriacky.

„Bude to tak najlepšie. Ty to zvládneš, si predseda môj malý hrdina, spomínaš si?“ snažil sa ho povzbudiť. Malý hrdina... tak mu hovoril, keď pred rokmi bojoval o holý život.

„Nechcem byť hrdina!“ zvolal Harry plačlivo. „Chcem byť Harry! Len Harry, tvoj syn,“ vzlykol a hodil sa Severusovi do náruče.

„Vždy ním budeš, Harry,“ uistil ho Severus a upokojujúco ho hladkal po chrbte.

„Bud' te rozumný, pán Snape!“ ozvala sa pani Kovalska a premerala si ho prísnyim pohľadom. „Pre chlapca bude najlepšie, keď bude so svojim otcom.“

Mlčky prikývol, hoci by najradšej vykričal do sveta, že to ON je jeho otcom. To ON sa oňho staral, kým si všetci mysleli, že je James Potter mŕtvy. Proti svojej vôli od seba odtiahol Harryho a jemne ho postrčil k Potterovi.

„Pod', Harry! Remus nás už čaká,“ ozval sa James a ťahal chlapca preč od domu, v ktorom našiel všetko, po čom vždy tak veľmi túžil.

„Čo jeho veci?“ zavola za nimi Severus, osamelo postávajúci pred domom so starou metlou v ruke.

„Remus sa večer zastaví pre to najnutnejšie, ostatné mu dokúpim,“ odsekol James a s tým sa zvrtol na podpätku, chytil Harryho a než sa chlapec spamätal, odmiestnil sa s ním preč. Vzápätí za nimi s jediným tichým „dovidenia“ zmizla aj pani Kovalska a on skutočne osamel.

Kapitola č.10: Lektvary

Severus sa vrátil do domu, ktorý mu pripadal nezvyčajne tichý. Nie, žeby bol Harry hlučný, ale predsa len... dieťa tento dom akosi oživilo. Predtým, než sem chlapec svojim úprimným smiechom vdýchol nový život, bol to len príbytok s niekoľkými prázdnyimi izbami, ktorý využíval, kým bol v Bradaviciach. Váhavo zastal pod schodmi a premýšľal, či tu ešte dokáže vydržať. Možno by sa mohol presťahovať späť do školy, veď školský rok začína už o pár týždňov. Konečne by dokončil prípravy na vyučovanie a dokonca aj jeho súkromné laboratórium v Bradaviciach je lepšie vybavené než toto tu. Mohol by pokračovať vo výskume a možno by mu zmena prostredia prospela.

Nechcel to urobiť, no vedel, že nemá na výber. Musel Harrymu zbaliť jeho veci, inak by Lupin vskutku vzal len to najnutnejšie a ostatné by tu nechal. Vošiel teda do chlapcovej izby, ktorá bola úhladne uprataná. Severus si potrpel na poriadok a preto od začiatku jeho spolunažívania s Harrym trval na tom, aby si Harry udržiaval poriadok vo vlastnej izbe. Pristúpil ku skriní a otvoril ju. Na vešiakoch boli zavesené Harryho školské habity a plášte- jeden tenší a jeden zimný. Na poličkách mal všetko ostatné, od ponožiek až po tričká a košeľe. Jeho školský kufr stál v rohu miestnosti očarovaný maskovacím kúzlom, aby nebol zbytočne vidieť. Vedel to len on a Harry, preto si ho mohli všimnúť len oni dvaja.

Bez meškania odstránil kúzlo a otvorený kufr položil na posteľ, aby doňho mohol zbaliť Harryho veci. Spomínal si, že keď ho sem priniesli, nemal vonkoncom nič. Oblečenie, ktoré mal na sebe v deň požiaru, bolo celkom zničené a keby aj nie, podľa všetkého to boli len obnosené veci Harryho bratranca. Sprvu to bolo jedno. Veď kým sa rany poriadne nezahojili, aj tak mu boli nejaké šaty zbytočné. Potom mu Severus zmenšil nejaké svoje veci, a keď bol konečne schopný vstať z postele a vyjsť medzi ľudí, vzal ho jeho adoptívny otec na nákupy do Priečnej ulice. Merlin, ten prekvapený výraz v očiach toho dieťaťa, keď zbadal všetky tie obchody... Tolko otázok naraz z jeho úst Severus nepočul, ani keď mu prvýkrát rozprával o mágii a vysvetľoval rozdiely medzi kúzelníkmi a mudlami. Ešte väčšmi bol Harry prekvapený, keď zistil, že všetko to oblečenie, knihy, nejaké tie hračky a ostatné potreby, ktoré by malo každé dieťa z kúzelníckej rodiny mať, boli preňho. Bol to vtedy náročný deň pre nich oboch, spomínal Severus a mdlo sa usmieval.

Keď boli všetky veci v kufri, vrátane kníh a školských potrieb, prešiel k oknu, kde na podobložnici stála veľká klietka so snežnou sovou. Hedviga naňho nervózne hľadela. Zrejme nechápala, prečo sa tvári Severus tak pochmúrne a prečo balí Harryho veci.

„Tak pod', dievča. Je čas ísť za svojim pánom,“ prihovoril sa jej potichu a niesol jej klietku k ostatným veciam. Pohľadom prešiel celú izbu a zastavil sa na nočnom stolíku, kde bolo rozložených niekoľko fotografií. Boli na nich Harryho rodičia, James a Lilly, a vedľa nich on. Opatrne vzal do ruky rám vyrobený ručne a premýšľal, kedy to bolo fotené.

Bola to klasická kúzelná fotka, ktorá sa hýbala. Severus sa skláňal nad kotlíkom, čelo zamračené, ako sa sústredil na správny postup, keď si odrazu všimol Harryho, zrejme stojaceho vo dverách a venoval mu jeden zo svojich zriedkavých úsmevov. Prekvapivo to bol skutočný úsmev, ktorý dosiahol až k očiam, a Severus vedel, že tento jeden bol vyhradený len a jedine pre Harryho. Na spodnej časti rámu bolo detskou rukou napísané: „Môj ocko Seve“.

Jemne prstom pohladkal nápis a položil fotku na vrch vecí v kufri tesne predtým, než ho zavrel.

S kufrom v jednej a klietkou so sovou v druhej ruke, schádzal po schodoch. Sotva ich odložil vedľa dverí, ozvalo sa hlasné puknutie a on s tichým povzdychom otvoril dvere prichádzajúcemu Remusovi Lupinovi.

„Ahoj, Severus,“ pozdravil zdráhavo a čiernovlasý muž uvažoval, či je to preto, lebo ho Potter opäť šťval proti nemu, alebo sa rovnako ako on cíti nepohodlne vzhľadom k danej situácii. „Mrzí ma to, nemohol som nič robiť. James ma nepočúval, keď som sa ho od toho nápadu snažil odhovoriť,“ zamrmľal potichu a neodvažoval sa na Severusa ani pozrieť.

„Dokážem si to predstaviť,“ zavrčal Severus podráždene. „Pôjdeš ďalej, alebo tam budeš stáť do polnoci?“

„Prišiel som len pre Harryho veci...“ zháčil sa Remus a váhal, či má vstúpiť dnu, či zostať vonku. Za posledných niekoľko rokov začal so Snapeom relatívne dobre vychádzať a aj keď neboli práve priatelia, rešpektovali sa.

„To viem aj bez toho, aby si mi to vysvetľoval. Láska za sebou zavri,“ zavrčal a zamieril do laboratória, aby pre Harryho zabalil lektvary. Premýšľal, čo Lupinovi povie, aby dohliadol na to, že ho bude chlapec brať pravidelne, no taktiež vedel, že on sa neuspokojí s upravenou verziou pravdy tak, ako to dieťa. Zrejme by mal povedať aspoň čiastočnú pravdu, pomyslel si a s vakom naplneným tým najdôležitejším, čo by Harry v nutnom prípade mohol potrebovať, sa vrátil k Lupinovi.

„Čo to je?“ zaujímal sa druhý muž a Severus si ho chvíľu skúmavo prezeral.

„Zbalil som Harrymu veci. Má tam všetko, aj pamlsky pre Hedvigu,“ povedal napokon ukazujúc na školský kufr. „Tu sú lektvary, ktoré Harry musí užívať pravidelne každé ráno a niečo, čo by sa mohlo zísť,“ dodal, podávajúc mu vak naplnený lektvarmi.

„Harry užíva nejaké lektvary? Myslel som, že je v poriadku,“ zamračil sa Remus.

„Dával by som prednosť tomu, aby bol, len aby som doňho nemusel každé ráno nalievať tú žbrndu. Počuj, Lupin, okrem mňa a Albusa to nevie nik, dokonca ani Harry, a rád by som, aby to tak zostalo,“ vravel vážnym hlasom.

„Čože? Harry nevie, že každý deň berie nejaký lektvar? Ako si to pred ním dokázal utajiť?“

„Idiot! Samozrejme, že vie, že ho užíva,“ zavrčal Severus podráždene. Jeho dávka trpezlivosti na ten deň bola značne prečerpáná minimálne na mesiac dopredu. „Len netuší, prečo ho musí brať. Povedal som mu, že je to kvôli prevencii. Myslí si, že pri tom požiari a následnej liečbe došlo k akejsi nerovnováhe v jeho organizme, čo by mu mohlo spôsobovať problémy a tento lektvar tomu má zabrániť,“ vysvetľoval verziu, ktorú povedal Harrymu.

„A toto ti uveril?“ neveriacky naňho hľadel.

„Ver mi, dokázal som presvedčiť Temného pána, že som na jeho strane aj potom, čo som začal špehovať pre Brumbála. Zvládnem presvedčiť desaťročného chlapca o tom, že ho musí brať,“ odsekol.

„Takže to berie už dva roky?“ pochopil konečne a na jeho čele pribudlo niekoľko ustaraných vrások. „Čo sa stane, ak by ho nemal?“ spýtal sa pošepky a vedel, že odpoveď sa mu nebude páčiť.

„Musí ho mať každý deň a on to vie. Je však potrebné, aby o tom Potter vedel a dozrel na to,“ naliehal nad'alej, dúfajúc, že sa odpovedi vyhne. Nepodarilo sa. Lupin naňho uprel spýtavý pohľad, ktorý jasne vravel, že sa odtiaľ nepohne, kým ju nedostane.

„Mohol by zomrieť, stačí?“ odvrkol a začal nervózne prechádzať chodbou tam a späť.

„To predsa... čo sa stalo? Ako a kedy si to zistil?“ naliehal Remus, no Severus s odpoveďou otáľal.

„To nie je podstatné,“ zavrčal.

„Ako to myslíš, že to nie je podstatné? Harry je chorý, hovoríš, že by mohol zomrieť a ty s tým nič neurobíš? Musíš mi povedať, čo mu je. Musíme predsa zohnať nejakú pomoc... čokoľvek!“

„Naozaj si myslíš, že celé dva roky len sedím so založenými rukami a riskujem, že môj syn by mohol zomrieť? Ozaj veríš tomu, že som už neskušal všetko možné? Oslovil som niekoľko špecialistov, skúšal niekoľko lektvarov, no všetko márne. V každej voľnej chvíli skúšam prísť na niečo, čom by pomohlo, no zas a znova v tom zlyhávam. Takže... ešte stále si myslíš, že nájdete niečo, čo som ešte nepreveril?“ precedil skrz zatŕaté zuby a prepaloval Remusa zlostným pohľadom. Vedel, že si vylieva zlosť na nesprávnej osobe, no mohol on za to, že bol práve po ruke? Znavene sa zložil do kresla v obývačke a bolo mu jedno, či ho bude Lupin nasledovať, alebo nie.

„To je ten výskum, na ktorom stále pracuješ? Harry mi o tom hovoril, no nevedel o čo ide,“ zamumlal Remus.

„Áno, ale je to zbytočné. Neviem, ako dlho Harry vydrží s tým, čo užíval doteraz. Bojím sa, že to nestihnem a on...“ naprázdno prehltol.

„To nedovoľíme!“ uistil ho Remus. „Povieš mi, čo mu vlastne je?“ skúsil svoje šťastie, aj keď odpoveď dopredu poznal.

„Je to zložitý, možno inokedy. Myslím, že by si už mal ísť. Harry bol dosť rozrušený z toho odchodu, snád' keď bude mať svoje veci, zvládne to lepšie,“ zamrmlal Severus a neprítomne hľadel z okna.

„Dúfam, že máš pravdu. Odkedy prišli, je zavretý v izbe a odmieta s nami hovoriť. Naozaj si myslím, že bola hlúposť takto ho vytrhnúť z domova. Viem, že preňho chce James len to najlepšie, ale podcenil silu Harryho vzťahu k tebe,“ povzdychol si.

„Harry pociťuje zradu. Mal o svojom otcovi vždy veľké ilúzie, ktoré týmto svojim činom rozhodne nepodporí a ja... ja som ho poslal s ním, ani len slovom som neprotestoval,“ zavrčal a vlastné výčitky ho doslova zožierali.

„Nemyslím, že by to niečomu pomohlo, skôr naopak,“ povedal chápavo Remus a on len mlčky prikývol.

„Dozri na to, aby si večer vzal lektvar na spánok bez snov. Občas máva nočné mory, zvlášť po dosť náročných dňoch, ako bol ten dnešný.“

„Postarám sa o to, Severus. A tiež budem prízvukovať Jamesovi, aby naňho dozrel s tým tvojim lektvarom. Dáš nám naň recept, keď by došli zásoby?“ spýtal sa Remus.

„Pripravím ďalšie zásoby spolu s Protivlkáčim lektvarom, nemaj obavy,“ odpovedal čiernovlasý muž duto.

„Ďakujem,“ zamumlal Remus na odchode, no tesne pri dverách sa zastavil. „Dnes na teba nebudem naliehať, ale nenechám to len tak. Chcem vedieť, čo vlastne Harrymu je. Aj mne na ňom záleží, to snád' vieš,“ dodal a nečakajúc na odpoveď, odišiel i s Harryho vecami.

Kapitola č.11: Vyhrážky

Po Harryho odchode Severusa doma skutočne nič nedržalo. Krbom informoval riaditeľa, že sa vráti do Bradavíc a ako si zaumienil, tak aj urobil. Zbalil si svoje veci a ešte v ten večer sedel pred vyhasnutým krbom svojich súkromných komnát. Vedel, že sa každú chvíľu ozve klopanie na dvere. Riaditeľ ani tentoraz nesklamal.

"Severus, nečakal som ťa späť tak skoro," skonštatoval, sadajúc si do ponúkaného kresla.

"Dúfam, že to nie je problém," ozval sa Severus a spýtavo pozrel na starého muža pred sebou.

"Ale kdeže, chlapče! Žiaden problém, vlastne som rád, že mi tu niekto bude robiť spoločnosť. Verím, že Harry využije voľný čas a preskúma nejaké tajné chodby hradu," zachichotal sa.

"To sotva, keď ho má Potter pod palcom," zavrčal Snape zlostne.

"Čo prosím?" nechápal Albus a prekvapený výraz na jeho tvári skutočne svedčil o tom, že nič nevie.

"Dnes prišiel do môjho domu aj s nejakou ženskou a Harryho si jednoducho odviedol. Bolo mu jedno, že Harry s ním nechcel ísť," vysvetľoval a neskrýval svoje podráždenie. Avšak svoju bolesť, ktorej veľkosť mohol chápať len on sám, prípadne iný rodič, ktorý podobne nezmyselnou hrou osudu prišiel o dieťa, tú si nechal pre seba. "Oháňal sa formálnym rozhodnutím sociálneho úradu a na ničom inom mu nezáležalo. Do kotla, Albus! Ako je možné, že sa to všetko tak zvrtilo? Ani nechcem pomyslieť na to, aké následky by tento psychický nátlak na Harryho mohol mať," povzdychol si rezignovane.

"On to naozaj urobil?" spýtal sa Albus neveriacky. "Dobre, pripusťme, že James Potter a ty ste sa nikdy nemali v láske a keď k tomu pripočítame vašu rivalitu vo vzťahu k Lilly... Je jasné, že James žiarli na to, že si strávil s jeho synom viac času, než on a chce to dohnáť. Porozprávam sa s ním a pokúsím sa mu dohovoriť. Aj keď tomu možno stále odmietaš uveriť, James nie je zlý muž a pre svoju rodinu by urobil čokoľvek," dohovárať aj jemu mierne riaditeľ.

"Iste a preto nechal svoju ženu a syna s maskovanou ženou, čo sa nevedela brániť. Celá tá jeho historka je smiešna, Albus. Neverím ani slovu z toho, čo nám narozprával a rozhodne sa mi nepáči, že je s ním Harry sám," zavrčal Severus a podišiel k baru, ktorý stál vedľa krbu.

"Áno, to chápem. Preto som ponúkol Jamesovi miesto učiteľa Obrany proti čiernej mágii. Kým bude v škole, budeme ho mať takzvané pod dozorom," bránil ho Albus.

"Čože? Ten idiot tu bude učiť? To snád' nemyslíš vážne, Albus! Po jedenástich rokoch si sem nakráča ako nejaký frajer, vezme mi syna a teraz mu dokonca ponúkneš miesto, ktoré rok čo rok odmietaš dať mne? Začínam mať pocit, že ste sa proti mne spikli. Ale ak sa ma chceš nadobro zbaviť a vyštváť ma odtiaľto, tak mi to proste len povedz. Zo mňa idiota nikto robiť nebudel!" vybuchol Severus. Udalosti posledných dní naňho vskutku veľmi ťažko dopadali a on nejakým spôsobom musel ventilovať svoju zlosť.

"Upokoj sa, Severus!" povedal Albus vážne. "Nik ťa odtiaľto nechce vyštváť, to dobre vieš. Som rád, že si tu a neviem si na miesto učiteľa lektvarov predstaviť nikoho schopnejšieho. Len preto, že ťa chcem na tomto poste odmietam tvoju žiadosť na Obranu. Prosím ťa, chlapče, nerob to nám všetkým ťažšie, než už to je," žiadal starec naliehavo.

"Naozaj neviem, či tu chcem naďalej zostať, ak tu bude učiť Potter. V škole som si s ním užil dosť a teraz... nechcem do toho všetkého zat'ahovať Harryho. Vysvetlil som mu, že sme s jeho otcom nevychádzali najlepšie a za posledných niekoľko dní iste pochopil, že sa na tom nič nezmenilo. Dúfal som, že kým budeme v škole, mohlo by byť medzi mnou a Harrym všetko ako predtým, ale pokiaľ tu bude i Potter..."

"Neunáhli sa, Severus. Harry bude určite potrebovať vás oboch, každého svojim spôsobom. Viem, že je to pre teba ťažké. Porozprávam sa s Jamesom a..."

"Povedz mi ešte jednu vec, Albus," prerušil ho Severus odmerane.

"Áno, chlapče?"

"Ako to vyzerá s Blackovým oslobodením?" spýtal sa, prepaľujúc riaditeľa svojim prenikavým pohľadom.

"Hovoril som s niekoľkými členmi Starostolca a preverujú sa nové dôkazy. Verím tomu, že by Sirius mohol byť vonku z Azkabanu ešte pred začiatkom školy. James ma prosil, aby som mu dovolil zostať tu, na hrade, s ním a Harrym. Vraj by mu to prospelo, kým by sa dal dohromady z väzenia a ja s tým celkom súhlasím. Bude Jamesovi pomáhať s vyučovaním, kým sa obaja opäť trochu začlenia do normálneho života," priznal nepokojne Albus a hádam prvýkrát po rokoch nevedel, čo od Severusa v tej chvíli čakať. "Obaja sú dospelí a vedia, ako sa správať," dodal neisto, keď videl blesky v očiach profesora lektvarov.

"Mám strašnú chuť okamžite zdvihnúť kotvy a zmiznúť odtiaľto čo najďalej. Ver mi, Albus, neurobím to len z jediného dôvodu, kvôli Harrymu. Nebyť jeho, neudržíš ma tu nijako, obzvlášť ak tu budú Potter a Black otravovať vzduch. Varujem ťa však! Nech mi hoci len jeden z nich skríži moju cestu a stretne sa s koncom môjho prútika, nebudem brať ohľady na nikoho a nič. Je to jasné?" vyhrážal sa zlostne.

"Úplne," potvrdil Albus a povzbudzujúco sa na Severusa usmial. Vedel, že výbuchu nezabráni, no kým ho mal v škole,

bude všetko v poriadku. Tí traja sa medzi sebou nezniesli od samého začiatku a zrejme sa to nikdy nezmení, no prinajmenšom Severus nedal výpoveď. To by ho naozaj mrzelo.

Dva týždne. Dva- extrémne dlhé- týždne ubehli, odkedy sa Snape vrátil do školy a konečne sa sem mal vrátiť i Harry. Blacka pred tromi dňami pustili z Azkabanu, čo znamenalo, že dokonca ani Lupin sa neobťažoval informovať ho o tom, ako sa Harry má a či je v poriadku. Nenápadne, aby nevyzeral príliš horľivo, sa v dobe ich očakávaného príchodu zdržiaval blízko hlavného vchodu. Chcel, aby ho Harry videl hneď, ako sem príde. Aby vedel, že mu na ňom stále záležalo, nech je kdekoľvek.

Konečne ho uvidel. Kráčali po školských pozemkoch: traja dospelí muži, samozrejme ani Lupin nesmel chýbať pri veľkom návrate do Bradavíc, a chlapec, ktorý bol napočudovanie akýsi zakríknutý. Severus vedel, ako Harry miluje školu, veď to tu preňho bol druhý domov, presne ako pre neho, no dnes sa nezdalo, žeby bol nadšený zo svojho návratu.

"Snape!" zamrmľal Potter na pozdrav a Sirius Black naňho veľmi nepekne zazeral. Lupin ako vždy odvracal tvár a snažil sa ignorovať, čo jeho priatelia robia. A Harry... očakával, že sa naňho chlapec vrhne s nadšením, no namiesto toho zízal do zeme, akoby tam bolo niečo veľmi zaujímavé. Severus zostal ochromene stáť.

Nečakal, že Potter dokáže rozbiť ich vzájomný vzťah tak rýchlo. Zrejme sa mu to podarilo, pretože keď Harry zdvihol hlavu a ich pohľady sa konečne stretli, videl v nich zmätok a strach. Napriek tomu, že ho učil uzatvárať svoju myseľ, mohol v ňom čítať ako v otvorenej knihe. Vedel to. On mu to povedal, došlo Severusovi a zdesene o krok ustúpil. James Potter mu zasádzoval jednu bolestnú ranu za druhou a zjavne si bol toho vedomý.

"Ahoj, Harry," zamumlal potichu.

"Ahoj," hlesol chlapec a bolo vidieť, ako doslova bojuje sám so sebou. Nevedel, čomu má veriť. Nevedel, čo robiť.

Dva neviditeľné povrazy ho ťahali, každý na inú stranu. Severus sa mu rozhodol pomôcť. Nesmie ho predsa nechať, aby veril všetkému, čo mu James povedal. Zničilo by ho to. Ich oboch by to zruinovalo a James Potter by opäť zvíťazil. To predsa nechcel dopustiť, či áno?

"Všetko ti vysvetlím," šepol tak, aby ho počul len Harry a zdalo sa, že to málo stačilo k tomu, aby Harry spravil krok vpred a vrhol sa Severusovi okolo krku.

"Chýbal si mi," šepol s tvárou zaborenou v jeho habite. "Chcel by som sa vrátiť domov."

"Ja viem, Harry, tiež by som to chcel. Uvidím, čo sa s tým dá robiť," sľúbil Severus, rozhodnutý nevzdať sa len tak bez boja. "Pridáš sa dnes ku mne na čaj?"

"Harry si musí vybaľiť a potom sa aj so Siriusom pôjdeme prejsť do Prasiniek," skočil chlapcovi do reči jeho otec.

"James, myslím, že by ste tú prechádzku mohli odložiť, alebo ísť so Siriusom sami," vmiesil sa do rozhovoru Remus, ktorý by rád doprial Harrymu a Severusovi chvíľu osamote, aj napriek Jamesovým protestom. On jediný z trojice pobertov si uvedomoval, ako daná situácia Harryho ničí. Dúfal len, že sa Severus nemýlil a ten lektvar bude i naďalej účinný. Z vlastných skúseností však vedel, že psychika zohráva dôležitú úlohu hoc aj v tých najľahších chorobách a tentoraz na tom Harry ozaj nebol najlepšie. Neraz ho počul po večeroch plakať v izbe, zatiaľ čo James trávil čas so Siriusom a s ním. Neraz počul, ako Harry vykrikuje zo sna, kým James pokojne spí ďalej.

Vedel, že Bezsený dúšok sa nesmie užívať každú noc, no kedy mohol, vtedy ho chlapcovi nalial do džúsu a odniesol mu ho do izby vždy tesne pred spaním.

"Harry predsa chcel ísť do Prasiniek. Dnes je možno posledná príležitosť, kedy si ten výlet môžeme urobiť," oponoval mu James okamžite a pristúpil bližšie k Harrymu. Pevne mu zovrel rameno, čím ho prinútil od Severusa odstúpiť a nasledovať otca a krstného otca do hradu.

Severus si povzdychol. Nevedel ako to urobiť, no potreboval byť s Harrym sám. Zdalo sa, že aspoň Lupin to chápe a možno by v ňom mohol nájsť tichého spojenca. Musel Harrymu povedať, ako to všetko bolo, a že už dávno nie je smrťijed. Určite to pochopí, nemôže predsa veriť len Potterovej verzii. Predsa ho pozná, vie, že by mu nikdy neublížil a preňho by sa hoc aj vzdal všetkého, čo má, aby ho zachránil nielen pred Voldemortovým návratom a osudom, ktorý mu prisúdila tá hrozná veštbá, no i pred chorobou, ktorá ho kvárila.

"Radím ti držať sa od chlapca čo najďalej, Snape!" ozval sa hrozivý hlas za jeho chrbtom a keď sa otočil, zbadal svojho soka stáť pred sebou.

"Kto myslíš, že mi zabráni sa k nemu priblížiť?" spýtal sa posmešne.

"Ja, kto iný," odsekol James.

"Myslíš, že sa ťa bojím? Ver mi, môžeš byť bývalý bystrozor, no ja mám viac skúseností a dnes nie som obmedzovaný školskými pravidlami, ktoré by mi bránili zakliať ťa," uškŕňal sa Severus a oči sa mu nebezpečne leskli.

"Och áno, veľký Severus Snape, oddaný smrťijed... Veru, Harry bol naozaj prekvapený touto stránkou tvojej osobnosti. Netušil som, že si tajil svoju minulosť pred "synom", ako si ho s obľubou označoval," vrátil mu James rovnako zlostne.

"Si obyčajný úbožiak, Potter. Nevieš sa mi postaviť z očí do očí a miesto toho využívaš vlastného syna, aby si sa mi pomstil. Pritom ten, komu tým najviac ubližuješ, je práve Harry," vrčal Severus.

"Dokážem sa o svojho syna postarať lepšie než nejaká úbohá troska ako si ty, Snape. Nechápem, ako ti vôbec môže Brumbál veriť," odsekol James.

"Nerád to priznávam, ale toto máme spoločné."

"Varujem ťa, priblíž sa k Harrymu, a to potom len zistíš, čoho som schopný. Zničím ťa, Snape a garantujem ti, že Harry ťa bude nenávidieť. Jedného dňa ťa začne prenasledovať a ty pred ním budeš utekať ako lovná zver. A keď ťa chyť, budeš si želať, aby si nikdy nezradil svojho pána, alebo aby to bol on, kto vykoná tvoju popravu," vyhrážal sa mu a Severus prvýkrát po rokoch cítil, ako mu po tele prebehli zimomriavky.

"Nebojím sa ťa, Potter!" odvrkol a bez ďalšieho zdržiavania sa, sa zvrtol na päte a odkráčal preč.

Kapitola č.12: Hašlerky Freda a Georga

Harry sedel sám vo svojej spálni v nebelvírkej veži a želal si, aby sa jeho priatelia konečne vrátili. Alebo aby aspoň mohol ísť za Severusom a porozprávať sa s ním. Potreboval vedieť, či je pravda to, čo mu otec povedal. Naozaj bol smrťijedom? A ak áno, ako si mal byť istý tým, že ním už nie je? Čo ak... nie! Keby ho chcel zabiť, urobil by to už dávno a neobťažoval by sa záchranou jeho života. Severus sa oňho naozaj staral. Nesmie o ňom pochybovať! Otvoril kufor a vytiahol z tajnej priehradky fotku, ktorú mu jeho adoptívny otec tiež pribalil. Bola to tá fotka z laboratória. Zámerne si ju schoval, aby mu ju James nevzal. Za posledné dva týždne, odkedy ho odviezol z domu, sa o Severusovi takmer nehovorilo, alebo len v spojitosti s jeho chybami a prehreškami. Nepáčilo sa mi to, no nemohol s tým nič robiť. Otec ho nenechal povedať svoj názor. A keď konečne spoznal svojho krstného otca... Sirius bol super, aj keď o ňom zo Severusových úst tiež neraz počul ako o nezodpovednom hlupákovi, no za tých pár dní čo s ním strávil, mohol vidieť, akým je oddaným priateľom. Dokonca natoľko oddaným Jamesovi, že pokiaľ šlo o Snapea, bolo ťažké rozhodnúť, či ho viac nenávidí Potter, alebo Black. Nechcel im odporovať a riskovať ich hnev, veď to bola jeho rodina, no tak isto nemohol počúvať urážky na Severusovu adresu.

"Máš vybalené?" ozvalo sa odo dverí zvesela.

"Remus, čo tu robíš? Nepočul som ťa," priznal chlapec zahanbene. natoľko sa pohrúžil do svojich myšlienok, až prestal vnímať svoje okolie.

"To nič," mávol nad tým rukou starší muž. "Chceš s niečím pomôcť?" navrhol a podišiel k Harrymu, ktorý stále ešte zvieral v ruke Severusovu fotku a náhlivo sa ju snažil skryť.

"Predo mnou ju skrývať nemusíš, Harry," povzdychol si Remus a usadil sa na kraji chlapcovej postele. "Ako sa cítiš?" spýtal sa bez okolkov a skúmavo si chlapca prezeral. Severusove slová o tom, že je chorý, mu nedovolili poriadne v noci spať. Ako sa s tým Snape dokázal vyrovnáť, pýtal sa sám seba. Nech sa však na chlapcovi snažil odhaliť akékoľvek stopy nejakej zdrvivúcej choroby, okrem smútku nenašiel žiadne iné stopy.

"Chýba mi," hlesol Harry, mlčky hľadiac na fotku. "Rád by som sa k nemu vrátil, no zároveň nechcem sklamať ocka," povzdychol si ťažka.

"Ja viem, že to nie je ľahké, Harry. Mal som možnosť vidieť ťa so Severusom, s Jamesom i Siriusom. Vieš... som naozaj strašne rád, že mám späť oboch svojich najlepších priateľov, no vidím, že tebe svojim príchodom všetko len skomplikovali a trápiš sa," povzdychol si a kútikom oka zachytil úsmev na Snapeovej tvári. "Poznal som ich všetkých už na škole a naposledy bol Severus takýto šťastný ešte keď sa kamarátil s tvou mamou. Po jej smrti si až ty znova dokázal vyčarovať na jeho tvári úsmev," skonštatoval potichu.

"Naozaj?" spýtal sa neveriacky Harry. Nedokázal si predstaviť, žeby bol Severus iný, než akého ho poznal on: starostlivý, so zmyslom pre povinnosť, hoci bol i vážny a prísny. Vyžadoval disciplínu, no na tom nebolo nič zlé, kým si ju nevynucoval násilím a to on skutočne nerobil.

"Veru. Nevieš, aký bol Severus v čase, keď si ty ešte žil u svojich príbuzných. Dalo by sa povedať, že bol ešte väčší mrzutý a bastard, než na škole a naozaj sa s ním nedalo vydržať. Tá zmena v to, čím je dnes, prišla až s tvojim príchodom a postupom času sa z neho stal úplne iný človek," vysvetľoval Remus trpezlivo a želal si, aby si túto zmenu všimli a prijali ju i jeho priatelia.

"Je pravda, že je Smrtijed?" osmelil sa Harry, keď pochopil, že Remus by mohol byť na jeho a Severusovej strane.

"BOL Smrtijed," pripustil Remus s dôrazom na minulý čas. "Počuj, Harry! Každý v živote urobí chybu. Ani tvoj otec či Sirius, ba ani ja, nie sme dokonalí a veľakrát sme chybovali. Dôležité je poučiť sa z tých chýb a to presne Severus urobil. Nikdy som s ním o tom nehovoril, ale som si istý, že ak niečo vo svojom živote ľutuje, tak je to práve toto rozhodnutie pridať sa na zlú stranu," dodal vážnym hlasom. "Aj keď, pripúšťam, že po tom, ako sa James zachoval ako idiot, ľutuje Severus zrejme aj to, že ho už dávno nezakliat. To mu však nemožno zazlievať, pretože mu chýbaš," snažil sa trochu odľahčiť napätie, no keď sa Harry prestal smiať, opäť posmutnel.

"Neprotestoval, keď ma ocko odviezol, ani keď mi dnes nechcel dovoliť sa s ním stretnúť," zašepkal takmer nečujne.

"Ja viem, Harry, no urobil to len kvôli tebe. Vie, aké to pre teba teraz musí byť ťažké a nechce ti pridávať starosti. Keby si bol istý, že nejakou nezmyselnou hádkou či bojom dačo dosiahne, už dávno by to urobil," tíšil ho Remus a sám by v tej chvíli Jamesa najradšej vlastnoručne uškrtil. Mal pre svojho syna chcieť predsa len to dobré, či nie? Mal ho chrániť a zaistiť, aby bol chlapec šťastný, no miesto toho mu sám spôsobuje takéto trápenie.

"Možno ma už Severus nechce," navrhol Harry nesmelo jedno z možných riešení.

"Nezmysel. Tomu ani ty sám neveríš, Harry. Severus je proste človek, ktorý si veci dôkladne premyslí predtým, než jedná a to vyžaduje čas. To je hlavný rozdiel medzi Zmijozelom a Nebelvírom," dodal smutne a uvedomil si, že presne tá nebelvírska pochabosť a odhodlanie vrhať sa do všetkého po hlavu, ich priviedla do tejto situácie. James nezvážil dôsledky svojho konania a teraz na to doplácá jeho syn.

"Myslím, že vy dvaja by ste sa mali porozprávať," povzdychol si opäť Remus a zamračil sa. "Hm... mám nápad!" zvolal

nadšene a na tvári mu zažiaril potešený úsmev.

O pol hodiny neskôr vošli do Harryho spálne spoločne aj Sirius a James.

„Páni, James, spomínaš si na tie časy, keď toto bývala ešte naša spálňa? Neveril by som, že je to tak dávno...” zaspomínal Sirius nostalgicky.

„Veru,” pritakal aj James a prešiel k Harrymu, ktorý bol schúlený v Remusovom náručí.

„Harry? Si v poriadku?” spýtal sa trochu ustarane a pozorne sa zadíval na svojho syna.

„Má horúčku,” odpovedal namiesto chlapca Remus a Harry jeho slová potvrdil slabým zastonaním.

„Horúčku? Z čoho?” nechápal James a odrazu nevedel, čo by mal urobiť. S rukou na chlapcovom čele bezradne pozrel na svojich kamarátov.

„Určite to nie je nič vážne. Povedal by som, že to bude tou zmenou prostredia. U detí to nie je nič nezvyčajné,” vysvetľoval Remus presvedčivo.

„Nemali by sme zavolať madam Pomfreyovú?” pridala sa aj Sirius a klakol si vedľa postele, aby bol zhruba na Harryho úrovni. „Povedz, drobec, čo ťa trápi?” spýtal sa starostlivo.

„Remus má pravdu, som len unavený a všetky tie zmeny...” odvetil Harry unavene. „Zrejme nebudem môcť ísť do Prasíniek,” zamumlal a znavené zaklipkal očami.

„Čo tam po Prasinkách, vezmem ťa tam kedykoľvek budeš chcieť, chlapče,” odpovedal Sirius a nežne pohladkal svojho krstného syna po vlasoch. „Zostaneme s tebou, kým ti nebude lepšie,” dodal, pozerajúc na Jamesa, aby potvrdil jeho slová.

„Samozrejme,” pritakal okamžite, no Remusovi sa to nepozdávalo.

„Harry potrebuje pokoj. Ako ťa poznám, Sirius, predvádzal by si sa tu ako šašo vo svojej psej podobe a on by si ani trochu neoddychol. Myslím si, že ty s Jamesom by ste rozhodne mali ísť a trochu sa zabaviť. Ja s Harrym zostanem a postarám sa oňho,” oponoval okamžite.

„Si si istý, že by sme nemali zavolať Poppy, alebo...” zaváhal James.

„Predpokladám, že keby bolo najhoršie, mohol by som zavolať aj Severusa,” navrhol naoko nevinne.

„Nikdy!” zvolal James pobúrene, no rýchlo skrotol, keď pozrel na skrúsený výraz svojho syna. „Neželám si, aby sa ten bastard k môjmu synovi čo i len priblížil,” zavrčal potichu, aby ho počul len Remus a svoje slová potvrdil prenikavým pohľadom.

„Iste. Aj tak si myslím, že by to nebolo nutné. Viete tak dobre ako ja, že keď ste nechceli ísť za Pomfritkou, staral som sa o vás ja,” pripomenul svojim priateľom.

„To je pravda, Jamie,” pritakal pohotovo Sirius. „Remus je v tom až nebezpečne dobrý. Aj tak si však myslím, že by sme sa mali o nášho drobca postarať všetci... Viete, ako za starých dobrých čias,” navrhol a spýtavo pozrel na všetkých prítomných.

„Nie!” vyhrkol Harry náhle. „Nechcem, aby ste to kvôli mne odkladali. Vy dvaja s ockom ste sa tak dlho nevideli... Mali by ste využiť, že vám nebudem prekážať a vyraziť si spolu, než začne škola. Ja budem v poriadku, Remus je naozaj skvelý,” mlel jedno cez druhé.

„Ty nikdy neprekážaš, Harry,” napomenul ho Sirius jemne, no myslel to úprimne. „Si naše všetko, tak nie, aby ťa niekedy napadlo, že to tak nie je,” dodal a vážne sa na Harryho zadíval.

„Ďakujem, Sirius,” zamumlal a placho sa naňho usmial. Jeho krstný otec bol naozaj fajn, dokonca mal občas pocit, že ho má radšej než jeho vlastný ocko, no to sa mu určite len zdalo. James v ňom určite vidí pripomienku toho, že za jeho prežitie musela Lilly zaplatiť vlastným životom. A hoci mal určite rád aj svojho syna, so stratou manželky sa musel stále ešte vyrovnávať.

„Tak čo povieš, James? Využijeme to a zájdeme k Trom metlám? Schválne, či je tam ešte stále Rosmerta?” uškrnul sa a v očiach sa mu rozohoreli šibalské ohníčky.

„Ak to Harrymu a Remusovi skutočne nevaďí, tak prečo nie,” pokrčil ramenami a chlapec s Remusom súhlasne prikývli.

Sledovali, ako dvaja čiernovlasí muži odchádzajú z nebelvírkej spálne a uľahčene si vydýchli.

„Ešte chvíľu vydrž, Harry. Musím sa uistiť, že sú naozaj preč a nevrátia sa,” zašepkal mu Remus do ucha a uložil chlapca do postele. Na čele sa mu perlili kvapôčky potu a naozaj sa necítil dobre, ale slabo prikývol.

O desať minút neskôr, keď sa Remus uistil, že jeho priatelia sú za hranicami bradavických pozemkov, podal Harrymu fľaštičku so svetlo modrou tekutinou.

„Vypi to! Bude ti lepšie,” povedal a chlapec poslušne urobil, ako mu bolo povedané.

„Aspoň, že to nechutí ako vývar zo starých ponožiek,” skonštatoval chlapec, ktorý bol odrazu čulý ako rybička.

„Zaujímalo by ma, odkiaľ to máš,” dodal a zvedavo hľadel na staršieho muža.

„Dostal som pár krvácajúcich karameliek a horúčku vyvolávajúcích hašleriek od Freda a Georga na tvojej narodeninovej oslave. Myslím, že Severusa by si nimi neoklamal, no nateraz nám to stačilo. Som si istý, že ťa rád uvidí. Chceš, aby som šiel s tebou?” navrhol, no Harry zamietavo pokrútil hlavou.

„Ďakujem, Remus. Viem, kde ho nájdem a... ak ti to nebude vadit', tak... chcel by som s ním byť sám,“ zamumlal potichu.

„Rozumiem. Ale pamätaj na to, aby si tu načas. Keď sa budú vracat', pošlem Severusovi správu,“ dodal na vysvetlenie, za čo si vyslúžil vrúcne objatie a potom už Harry vybehol z izby, s úmyslom nájsť svojho adoptívneho otca. Remus zostal sedieť na posteli a s nostalgiou sa rozhliadol po izbe. Vyzerala takmer rovnako ako za ich čias, len málo sa tu zmenilo. No medzi ním a jeho priateľmi sa toho zmenilo naozaj mnoho. Kým Sirius bol nepochybne poznačený rokmi strávenými Azkabanom, James sa zdal taký... iný, než akého ho poznal. Zrejme roky, počas ktorých sám nevedel, kto skutočne je, na ňom tiež zanechali stopy. Teraz, keď opäť získal späť svojich priateľov i syna, je z toho zmätený a potrebuje si zvyknúť. Remus sa všemožne snažil nájsť dôvod Jamesovho správania sa, no jedna výhovorka bola nepravdepodobnejšia než druhá a on sa cítil osamelejšie, než keď si myslel, že ich oboch nadobro stratil. Snád' aspoň Harry so Severusom k sebe nájdu cestu a udržia svoj vzťah nepoznačený Jamesovým zásahom. Bola by veľká škoda, keby sa Harry úplne uzavrel do seba. Je to úžasný chlapec a on sa vôbec nedivil tomu, že dokonca i Snape si ho obľúbil.

S tichým povzdychom vyšiel z izby a vydal sa von. Potreboval k hraniciam pozemkov umiestniť nejaké strážne kúzla, ktoré by ho upozornili na návrat tých dvoch. A samozrejme nesmie zabudnúť ani na tajné chodby, spomenul si náhle a ako si zaumienil, tak aj urobil.

Kapitola č.13: Sl'ub

Severus sa hodnú chvíľu prechádzal po školských pozemkoch a uvažoval o tom, čo mu Potter povedal. O seba sa nebál. Dokázal by si s ním poradiť už počas školy, no vtedy sa obával toho, že by ho mohli vyhodit'. Teraz... teraz však varoval Brumbála, že pri jednaní s Potterom nebude krotiť svoj temperament. Otázkou však stále zostávalo, čomu tým pomôže. Ničomu. Jediné, čo by tým dosiahol, by bolo Harryho sklamanie. Uvedomoval si, že čím viac sa on a James Potter budú nenávidieť a bojovať medzi sebou o Harryho priazeň, tým viac ho od seba obaja odoženú a ublížia mu.

Práve vchádzal do hradu, keď na chodbe začul akýsi hluk. Akoby tadiaľ prebiehalo prinajmenšom stádo trolov, pomyslel si a s prútikom v pozore sa vydal smerom, odkiaľ zvuky prichádzali. Avšak na to, čo sa stalo potom, naozaj pripravený nebol.

"Ocko!" zvolal Harry a hodil sa mu okolo krku tak prudko, že skoro obaja spadli na zem. Len čo Harry prestal utekať, neznámy zvuk utíchol a Severus vedel, že viac po jeho pôvode nemusí pátrať. Pevne zovrel svojho syna v náručí a nechcel nič iné, než aby sa to teplo, ktoré sa jeho telom šírilo doslova vo vlnách, nikdy nestratilo a aby si tento pocit mohol uchovať navždy.

"Čo tu robíš, Harry?" spýtal sa, keď ho od seba trochu odtiahol a skúmavejšie sa naňho zadíval. "Nemali ste ísť na výlet do Prasiniek?"

"Áno, ale ja som chcel byť s tebou. Remus mi pomohol a keď prišiel ocko s Siriusom, predstieral som, že mám horúčku. Podarilo sa nám ich presvedčiť, aby šli sami a ja môžem byť s tebou. Remus sl'úbil, že nám dá vedieť, keď sa budú vracat', aby som sa dostal do veže skôr, než budú spát'," vysvetľoval nadšene, no jeho radosť pri zmienke o návrate trochu pohasla.

"Veľmi vynaliezavé od toho vlkodlaka. Nikdy by som si nepomyslel, že budem Lupinovi za niečo vd'ačný," skonštatoval Severus prekvapene. Harry na to len pokrčil ramenami.

"Nechcem sa s tebou skrývať," zamumlal chlapec. "Prečo nemôžem byť s vami oboma?"

"Ani mne sa táto situácia nepozdáva, ale nejde to inak. Zrejme ak sa budeme chcieť vidieť, budeme sa aj naďalej musieť spoliehať na Lupinovu vynaliezavosť," povzdychol si a jeho pohľad spočinul na chlapcovi. "Ako sa cítiš? Všetko v poriadku?" pýtal sa starostlivo.

"Je to trochu veľa zmien naraz a chýbaš mi," priznal chlapec potichu. "Ale inak som v pohode."

"Pôjdeme ku mne a porozprávame sa, súhlasíš?"

"Zahráme si šachy?" spýtal sa Harry a nadšene nasledoval Severusa k jeho súkromným komnatám v žálároch. Tam im Severus obom objednal čaj a posadili sa oproti sebe do kresiel pri krbe.

"Predpokladám, že sú veci, ktoré by som ti mal vysvetliť. Tvoj otec ti povedal niečo, čo som ti chcel povedať ja sám, keď budeš trochu starší," začal opatrne Severus, no Harry ho prerušil.

"Nemusíš o tom hovoriť, ak nechceš. Rozumiem tomu a mrzí ma, že som o tebe pochyboval. Remus mi všetko vysvetlil. Vieš, on nie je ako James a Sirius. Vie, že ťa mám rád a stará sa o mňa, tak ako ty. Viem, že keby si bol stále smrtijed a chcel mi ublížiť, mohol si to urobiť už dávno a nemusel ma zachraňovať. Pomáhaš riaditeľovi a on ti verí. Ja tiež," rozhovoril sa Harry a Severus nevychádzal z údivu.

"Vidím, že Lupinovi opäť raz prischla úloha prostredníka. Takže nemáš žiadne otázky? Nie je nič, čo by ťa znepokojovalo?" uistoval sa.

"Len jedna vec..." zaváhal Harry.

"Von s tým," povzbudzoval ho.

"Vieš, ako si mi vravel, že sa raz vráti..." začal Harry.

"Áno, spomínam si. Myslím, že sme sa o tom presvedčili minulý rok, keď sa pokúsil získať Kameň mudrcov," pritakal Severus.

"Hej, no... ale ak sa vráti... budeš sa k nemu musieť vrátiť, však?" chlapec uprel svoj prosebný pohľad na Severusa, ktorý si len s ťažkou povzdychol. Naozaj nečakal, že tento rozhovor prebehne tak jednoducho a hladko. Očakával výbuch zlosti, sklamanie a bezmocnosť z Harryho strany, no namiesto toho to prijal tak pokojne a zdá sa, že to i naozaj pochopil. No ako mu má povedať, že sa k tomu bastardovi bude musieť vrátiť a znova riskovať všetko, vrátane vlastného života a všetkého, čo k nemu náleží? Nemôže mu povedať, že by sa kvôli nemu obetoval. Nemôže, pretože by si to vyčítal.

Z toho, ako dlho s odpoveďou váhal, si Harry domyslel svoje. Vstal z kresla a podišiel k Severusovi. Rukou mu jemne odhrnul zblúdený prameň vlasov z čela a pozrel sa naňho očami niekoho oveľa staršieho.

"Budeš opatrný, však? Sl'úb mi, že na seba dáš pozor," zašepkal naliehavo.

"Kto je tu otec?" zachrípel Severus a snažil sa dať do toho svoju zvyčajnú dávku sarkazmu, no neúspešne. Pritiahol si Harryho bližšie a zovrel ho v pevnom objatí.

"O mňa sa neboj, Harry. Budem v poriadku," uistil ho a Harry sa nezmohol na viac než slabé prikývnutie.

"Tak čo tie šachy? Už vieš, ako pánu Weasleymu ukázať, ako sa to hrá?" Severus zámerne zmenil tému a chlapec okamžite vytiahol šachovnicu s figurkami.

Po dlhšom čase spolu opäť strávili príjemné popoludnie a obaja si to vychutnávali. Severus sa uistil, že má Harry hotové všetky úlohy, naučil ho, ako zmiast' svojho súpera v šachoch a pred chlapcovým odchodom mu nezabudol prízvukovať, aby bral poctivo svoj lektvar.

So začiatkom školy sa ich kontakt obmedzil na spoločné hodiny lektvarov a jedlá vo Veľkej sieni. Ani pri jednej z týchto príležitostí sa však nemohli osamote porozprávať. Severus sa pokúšal získať nejaký čas s Harrym tým, že mu prideliť školský trest, no asi pri dvoch či troch podobných príležitostiach sa do jeho kabinetu vrátil zúrivy James a len vďaka včasnému zásahu Lupina a neskôr Brumbála sa tí dvaja medzi sebou nezabili. Napokon to dopadlo tak, že Harry nesmel vykonávať svoje školské tresty ani s jedným z nich a keďže Severus nemal žiadny právny nárok, na rozdiel od Pottera, nevidal Harryho inde než v triede či na chodbách. Neskutočne ho to štvalo, no keď videl, ako Harryho frustrujú ich neustále hádky s Potterom, radšej sa stiahol a urobil to, čo ešte nikdy predtým. Vzdal sa bez boja, pretože si myslel, že je to tak pre Harryho lepšie.

Ak si však myslel, že Harry bude jeho jedinou starosťou počas celého školského roku, samozrejme okrem neposlušných študentov, veľmi sa mýlil. Mysleť všetkých prítomných zamestnával problém s otvorením Tajomnej komnaty.

Kapitola č.14: Výpoveď

S rukami zloženými do striešky sedel Severus v kancelárii riaditeľ školy a uprene hľadel pred seba. Čakal, kým sa Brumbál vráti z ošetrovne, aby ho informoval o tom, čo je nové a ktorý zo študentov sa stal novou obeťou neznámeho útočníka. Harry to nebol, tým jediným si bol istý, no aj tak mal o chlapca veľké obavy. Vyzeral unavene a to, že sa ocitol vždy v nesprávny čas na nesprávnom mieste a preto ho ľudia obviňujú z niečoho čo nespravil, tomu nepomáhalo. Snažil sa mu byť nablízku, no Potter okolo nich krúžil ako sup čakajúci na svoju korisť. Kedykoľvek sa k Harrymu priblížil, okamžite sa tam zjavil Potter alebo Black a akýkoľvek pokus o komunikáciu bol zmarený. Jediným spôsobom, akým spolu tí dvaja mohli komunikovať, boli malé odkazy priložené k Harryho eseji. Harry Severusa uistoval, že je v poriadku, kým Severus sa ho naopak snažil povzbudzovať. Avšak až do včerajšieho večera, kým ho náhodou nenachytil na jednej z jeho prechádzok po chodbe pod neviditeľným plášťom, mu nepriznal, že ho opäť trápia nočné mory a nielen to.

"O čom sú tie sny, Harry?" pýtal sa Severus, keď spolu sedeli v jednej z nepoužívaných učební. Bolo už po večierke, no keďže tejto jedinej skutočnosti vďačil za fakt, že s ním môže hovoriť na viac než dva- tri minúty behom vyučovania, mohol nad tým prižmúriť oči.

"Ja neviem, čo tie sny znamenajú. Sú zvláštne..." priznal chlapec a zrejme nevedomky šúchal svoju jazvu na čele.

"Vidím dvoch mužov... vlastne troch, ale toho tretieho len počujem. Nepoznám ich, ale toho jedného raz nazvali Červíček," mrmlal Harry a mračil čelo v snahe rozpomenúť sa na všetky detaily.

"Červíček? Harry, si si istý tým menom? Nevieš, kto bol ten druhý muž?" naliehal Severus, no Harry si nespomenul na viac, než že obaja muži oslovovali toho tretieho ako svojho pána.

"Myslíš, že je to on?" spýtal sa Harry a prvýkrát za dlhú dobu videl Severus v jeho očiach strach.

"Neviem, Harry. Dúfam, že nie," zamrmlal no akosi podvedome tušil, že jeho priania a nádeje sú zbytočné. Vedel to podľa toho, ako si Harry šúchal svoju jazvu, i podľa vlastného znamenia zla na ľavej ruke.

"Niečo plánujú, ale neviem čo," zamrmlal Harry. "nepôjdeš k nemu, však?" spýtal sa prosebne a Severus vzal jeho ruky do vlastných dlaní.

"Vieš, že budem musieť, ak ma zavolá. Neboj sa, sľúbil som ti, že budem opatrný, spomínaš si?"

Harry mlčky prikývol a hoci si to sám neuvedomoval, začal sa triasť.

"Je ti zima," skonštatoval Severus a začaroval na chlapca ohrievacie kúzlo, no nezdalo sa, že by to pomohlo.

Pozornejšie sa naňho zadíval a všimol si, že sú chlapcove zorničky rozšírené a jeho pohyby akési nekoordinované, až neohrabané.

"Harry, je ti niečo?" spýtal sa ho ustarane.

"Som len unavený," mávol nad tým rukou Harry a pokúsil sa o úsmev. No vskutku len pokúsil.

"Berieš ten lektvar každé ráno, Harry?" spýtal sa prísne a prinútil Harryho, aby mu pozeral priamo do očí, keď odpovedal. No neklamal, to by Severus spoznal. "Je na čase, aby si si oddýchol," zavelil Snape a viedol Harryho ukrytého pod neviditeľným plášťom späť k nebelvírskej veži. Nedbal na to, že tam v túto neskorú nočnú hodinu nemal čo robiť. Bez zaváhania vošiel dnu a uložil Harryho do posteľe.

"Severus," oslovil ho chlapec pošepky, aby nezobudil svojich spolužiakov.

"Áno?" spýtal sa starší muž so záujmom.

"Myslíš si, že som blázon?"

"Čože? Čo sú to za hlúposti, Harry?" zahriakol ho Severus potichu a chlapec na to len pokrčil ramenami.

"Ron vravel, že nie je normálne počuť hlasy, ale ja ich počujem," priznal Harry a nervózne žmolil rukami cíp svojej prikrývky. Severusovi akoby v tej chvíli niekto vrazil facku.

"Ty počuješ hlasy, Harry?" spýtal sa opatrne. "Čo tie hlasy hovoria?"

"Nebude sa ti to páčiť," upozornil Harry jemne a odmietol sa naňho pozrieť.

"Len mi to povedz, Harry. Uistujem ťa, že nie si blázon, len mi to musíš povedať," trval na svojom Severus a tak sa Harry napokon podvolil.

"Chce zabíjať," zašepkal tak, že ho sotva počul, no počul. Severusove nechty sa bolestivo zatínali do dlaní, keď sa snažil sám seba upokojiť a potlačiť zúfalý výkrik.

"Kde máš svoj lektvar, Harry? Možno by si si mal jeden vziať ešte dnes a zase zajtra," vravel a hoci bol jeho hlas tichý, jeho tón neprípúšťal námietky. Harry vytiahol z prvého šuflíka svojho nočného stolíka fľaštičku s lektvarom a poslušne ju vypil. Ešte chvíľu ho Severus sledoval, kým nezaspal a potom sa vybral do svojho laboratória. Potreboval pracovať na tom lektvare. Harryho stav sa zjavne zhoršuje, o čom svedčila aj tá triaška v ten večer. A tie hlasy... Severus sa všemožne snažil vypudieť z hlavy všetky rušivé elementy, no pokiaľ išlo o Harryho, zdalo sa to takmer nemožné.

Dvere riaditeľne sa konečne otvorili a v nich stál riaditeľ s rovnako ustaranou Minervou McGonagallovou.

"Kto to bol tentokrát?" spýtal sa Severus.

"Slečna Grangerová," zašepkala Minerva. Pri tom mene Severusa zamrazilo. Akým zázrakom sa to dievča ocitlo na chodbe samé? Ved' Zlaté trio, ako ich označoval ne jeden učiteľ, bol vždy pokope. Severus mohol len d'akovať Merlinovi, že tam v tej chvíli s ňou nebol aj Harry.

"V škole už nie je bezpečno," povzdychol si riaditeľ, unavene si sadajúc za stôl.

"Obávam sa, že moje správy nebudú o moc lepšie," začal Severus a významne pozrel na Brumbála.

"Ide o Harryho?" spýtal sa starec a na jeho čele sa prehĺbila ďalšia vrásky.

"To je len jeden z problémov. Obávam sa, že nápor na jeho myseľ ho výrazne oslabuje a zhoršuje už tak vážnu situáciu," odpovedal vyhýbavo, keďže profesorka premieňania netušila o Harryho chorobe.

"Aký nápor? Hovoríš o tých vašich neustálych hádkach s Jamesom?" vmiesila sa do rozhovoru Minerva. "A ty sa mu čuduješ, Severus? Ste horší ako malé deti," karhala ho vskutku ako kedysi, keď býval jej študentom.

"Upokoj sa, Minerva. A ty tiež, Severus. Máme dôležitejšie veci na práci a väčšie problémy, než je vaša nekonečná rivalita s Jamesom. Pokiaľ ide o Harryho..."

"Má nočné mory, vízie s Voldemortom a navrch toho všetkého halucinácie," zavrčal Snape, ktorému sa nepáčilo, že chlapcov stav berú na ľahkú váhu.

"Čože?" zvolali naraz Minerva i Albus a tak im vysvetlil, čo od Harryho minulú noc zistil. Na Minervine otázky čo je s chlapcom, len obaja pokrútili hlavami, čím ju ešte viac popudili a dohnali k odchodu.

"Vieš, že mu to raz budeš musieť povedať, Severus. Nemôžeš ho večne držať mimo to všetko. Čo ak sa mu niečo stane, keď nebudeš nablízku a on nebude poznať rizika? Čo ak ohrozí sám seba len preto, že sa nebude vedieť prispôbiť situácii a zväziť svoj zdravotný stav?" dohovárал mu Albus jemne.

"Nemyslím si, že je na to vhodný čas. Aké myslíš, že to bude detstvo, keď sa bude musieť deň za dňom obávať toho, že zomiera? Do kotla, Albus! Chcem, aby si užil aspoň trochu zo svojho už aj tak posraného detstva. Akoby nestačilo, čo si doteraz prežil, musel sa na scéne objaviť aj ten idiot Potter a na dôvažok nesmieme zabúdať na Temného pána, ktorý sa neustále pokúša nájsť cestu späť a zrejme k tomu nemá veľmi ďaleko," rozhorčoval sa Severus, nervózne pochodujúc pred riaditeľovým stolom.

"Možno je na čase, aby sme mu trochu skrížili plány," odpovedal Brumbál zamyslene.

"Ako to myslíš?" zarazil sa Snape.

"Povedzme, že keď môže nastražiť pascu Voldemort, môžeme ju nastražiť i my," skonštatoval Brumbál a podľa iskierok v očiach bolo jasné, že mal nejaký plán a on pochyboval, že sa mu bude páčiť.

Dvere Veľkej siene sa s veľkým treskom rozleteli a dnu vbehol nahneván profesor lektvarov.

"To je neslýchané, riaditeľ!" volal pobúrene a bolo mu jedno, že naňho hľadá celá škola.

"Čo sa deje, Severus?" spýtal sa Albus naoko prekvapene.

"Ty dobre vieš, čo sa deje, ty starý blázon!" zavrčal Snape, tesne stojaci pred učiteľským stolom. "Len preto, že neskáčem, ako ty pískaš, neznamená to, že ma môžeš kedykoľvek vyhodit'!" zúrili Snape, divoko mávajúc akýmsi kusom papiera.

"Vlastne, Severus, presne to môžem urobiť na základe bodu č. 364 odstavca a v tvojej pracovnej zmluve. Je mi to ľúto, ale budeš musieť opustiť hrad," odpovedal Brumbál pokojne, no rozhodne.

"Ale, ale... čo také si urobil, Snape? Odobral si veľa bodov nebelvíru, alebo si rozštvrtil nejakého študenta do svojho kotlíku?" vysmieval sa mu James a Snapeova farba nabrala tmavo červený odtieň.

"Drž hubu, ty idiot, inak za seba neručím!" zavrčal Severus, vytahujúc svoj prútik.

"A čo mi asi tak urobíš?" nedal sa James zastrašiť.

"Povedzme, že poznám tvoje najväčšie slabiny," uškrnul sa Severus a pohľadom zablúdil k Harrymu. Chlapec naňho vyjavene cival a nechápal, čo sa deje, no lesk v Severusových očiach ho naozaj desil.

"Harryho nechaj na pokoji!" oboril sa naňho teraz už aj Sirius, vlastným prútikom mieriac Severusovi na hrud', priamo na srdce.

"Ani keby si sa neviem ako snažil, Black, mňa nezastavíš. Zaplatíte za všetko! Vy všetci!" kričla Severus ako zmyslov zbavený a než stihol ktokoľvek reagovať, zmizol z Veľkej siene nasledovaný nechápavými pohľadmi a zdesenými výkrikmi študentov i učiteľov.

Kapitola č.15: Nenávidím vás!

Albus čakal v zborovni na svojich kolegov. Vedel, že nebude musieť čakať veľmi dlho. Vlastná zvedavosť by ich sem priviedla tak či tak. Ako predpokladal, o chvíľu sa ozvalo klopanie a dnu sa pomaly začali hromadiť všetci členovia učiteľského zboru. Pozorne sledoval výrazy ich tvárí a ten pohľad ho nepotešil. Podaktorí, ako Minerva, Remus, Filius či Poppy sa tvárili zmätene, akoby nevedeli, čo si o tom všetkom myslieť. Ostatní, zväčša tí, čo sa Severusa báli, mali na tvári niečo podobné úľave a v čele všetkého boli James Potter so Siriusom Blackom, ktorí sa víťazoslávne uškrňali.

"Mrzí ma, že ste boli svedkami tejto nepríjemnej scény a že sa také niečo odohralo nielen pred vami, ale i pred študentmi," začal, keď sa všetci posadili. "Ako ste isto pochopili, Severus Snape už naďalej nie je učiteľom tejto školy," oznámil im to, čo už vlastne vedeli.

"Čo sa stalo, Albus?" spýtala sa Minerva, ktorá ako sa zdalo, nechcela veriť vlastným ušiam. "Spomínam si, ako často si obhajoval Severusa pred nami všetkými, keď sme mali pochybnosti o jeho lojalite a teraz..."

"Povedzme, že Severusove aktivity neboli prospešné škole, skôr naopak. Nemôžem ohroziť ďalších nevinných študentov len preto, aby som si v škole udržal profesora, ktorého kvality sú síce vysoké, no rozhodne nevyplnia prázdne miesto po oddanosti škole a záujme chrániť študentov v nej. Keďže do konca školského roka nezostáva veľa času, je zbytočné hľadať niekoho nového. Sám sa ujmem Severusových tried a privítam každú pomoc," vysvetlil Albus neurčito.

"Chcete povedať, že to bol ten bastard, kto otvoril Tajomnú komnatu?" spýtal sa Sirius a z očí mu doslova sršali blesky. "Ten slizký had!" zavrčal.

"Je to tak, Albus? Má to na svedomí Snape? To preto si ho vyhodil?" pridal sa k nemu i James s vypočítavou chladnokrvnosťou.

"Pokiaľ ide o tajomnú komnatu, vinník nebol odhalený, no pevne dúfam, že Severusovým odchodom sa i tento problém vyrieši," pripustil Albus, čím nepriamo potvrdil ich domnienky.

"Len nerada to hovorím, Albus... Sám vieš, koľkokrát som protestovala proti jeho učebným metódam, no nebolo to trochu unáhlené? Učí tu už dosť dlho na to, aby sme sa uistili o jeho lojalite nielen tebe, ale i škole a Rádu," ozvala sa Minerva, no jej hlas neznel tak presvedčivo.

"Ja viem, Minerva, no faktom zostáva, že Severus bol a stále je smrťijedom," zamumlal Brumbál potichu.

"To nie je pravda! Klamete! Vy všetci!" ozval sa odrazu od dverí hlas, ktorý nik nečakal. Harry zo seba stiahol otcov neviditeľný plášť a odhalil tak svoju prítomnosť.

"Harry, chlapče..." oslovil ho Brumbál jemne.

"Nie! Nie som žiaden váš chlapec! On je nevinný a vy to viete!" kričal Harry nahnevane a od zlosti zatínal päste.

"Harry! Ihneď prestaň kričať na riaditeľ'a!" okríkol ho James pohotovo a prudko ním zatriasol, keď sa k nemu dostal pomedzi ostatných.

"Nechaj ma!" vytrhol sa mu Harry pohotovo a rukou si drel rameno, ktoré ho bolelo od toho, ako ho James chytil.

"Všetci mu krivdíte! Nenávidíte ho a nezaujímajú vás, ako sa cíti on! Tak ako vás nezaujímajú, ako sa cítim ja! Nenávidím vás!" pokračoval Harry vo svojom výbuchu.

"Pán Potter!" snažila sa zasiahnuť profesorka McGonagallová, no Brumbál ju posunkom zastavil, aby sa neplietla do rodinných záležitostí.

"Harry, okamžite sa ospravedlníš!" prikázal mu James a prísne na chlapca pozrel.

"Nikdy! Kým vy sa neospravedlníte jemu!"

"Harry, ten bastard sa k tebe chcel len dostať, aby ťa neskôr mohol využiť ako svoju vstupenku pre návrat k Voldemortovi," ozval sa už aj Sirius, ktorý sa poponáhľal na pomoc svojmu priateľovi a jeho snahe skrotiť nahnevaného chlapca.

"Vy tomu nerozumiete!" zvolal Harry frustrrovane a nevšímal si, že mu po tvári samovoľne začali tiecť slzy. "On ma má rád! Nie ako vy! Zachránil ma a stará sa o mňa! Nenávidím vás za to, že ste mi ho vzali!" kričal a pohľadom sa zavrtával do svojho otca.

James podvedome zdvihol ruku, no chystaný pohyb nikdy nedokončil.

"Dotkni sa ho a na vlastnej koži pocítiš môj hnev," zavrčal zlostne Remus, ktorý sa znenazdajky objavil po boku svojho priateľa a zachytil jeho ruku vo vzduchu.

Harry nemeškal a vystrašene utiekol preč od všetkých. Nevidel už zhrozené výrazy na tvárach učiteľov i riaditeľ'a, ktorí boli šokovaní tým, že ho chcel otec zbiť.

"Pusť ma," požiadal James, keď trochu skrotol a Remus poslúchol, no zlosť, ktorá ním lomcovala ho neopustila.

"Harry mal v niečom pravdu," povedal takým mrazivým tónom, aký uňho ešte nikdy nikto nepočul. "Som si istý, že Severusovi krivdíte. Za posledných niekoľko rokov som ho spoznal viac, než by som sa kedy nazdal, ale jedno viem isto: On by Harrymu ani žiadnemu inému študentovi neublížil. Vám je však jedno, ako sa cíti. Vám je jedno, čo bude s

Harrym a ako toto všetko naňho vplýva. Potrebovali ste nájsť vinníka, tak ste vzali prvého, čo bol po ruke. A ty, James, nechceš nič iné než pomstu a neváhaš k tomu využiť akúkoľvek príležitosť. Že to ničí tvojho syna je ti jedno, však? Nikdy by som si nepomyslel, že to poviem, ale Severus Snape je lepší človek než ty a na to pamätaj, keď sa budeš márne snažiť získať späť dôveru vlastného syna," vyštekol a vybehol zo zborovne za chlapcom. Ako predpokladal, Harry nebežal do veže, lež presne opačným smerom, do žalárov. Našiel ho zúfalo búšiť na Severusove dvere, no nik neotváral. Neprekvapovalo ho to. Severus bol zrejmé už dávno preč a on sa mu nemohol čudovať. Veľmi dobre vedel, aký je to pocit, byť odniekiaľ vyhnaný, nechcený a nenávidený. Ako vlkolak si toho užil dosť, aj keď v jeho prípade mnohí poukazujú na fakt, že on za svoje prekliatie nemôže, kým Snape sa rozhodol dobrovoľne.

"Harry," oslovil chlapca, ktorý takmer nevnímal svoje okolie. Opatrne ho chytil za rameno a pritiahol si ho k sebe. Zmietal sa a bránil, no on bol silnejší a napokon sa Harry podvolil jeho zovretiu a schúlil sa v jeho náručí ako malé dieťa.

"To zas bude dobré, Harry," snažil sa ho upokojiť a krúživými pohybmi hladkal chrbát vzlikaajúceho dieťaťa.

"Prečo ho tak nenávidia? Prečo mu to robia?" vzlykal.

"Neviem, chlapče. Je ťažké získať späť stratenú dôveru, ak človek urobí chybu. Severus ju už síce oľutoval, no mnohým to stále ešte nestačí a vidia len jeho minulosť," povzdychol si Remus.

"Ty mu veríš?" spýtal sa Harry s neskrývanou nádejou v očiach i v hlase.

"Verím tomu, že by tebe ani žiadnemu inému študentovi neublížil. Viem, ako veľmi sa o teba staral a stále stará. Má ťa rád, Harry a keby počul, ako si ho v tej zborovni bránil, bol by na teba neskutočne hrdý, tým som si istý," upokojoval ho.

"Skutočne? Ale... jednu vec nechápem," posmutnel opäť Harry. "Prečo sa Jamesovi vyhráždal, že využije jeho slabiny a pozeral na mňa tak... hrozivo?" spýtal sa nesmelo.

"Myslím si, že je to preto, ako veľmi mu chýbaš. Ak ho skutočne Albus vyhodil a podrazil ho takýmto nehoráznym spôsobom, potom sa určite nebude spoliehať ani na Brumbála, ani na Jamesa, pokiaľ ide o tvoju ochranu. Keby veril tomu, že odvieš ťa preč odtiaľto by bol jediný spôsob, akým ťa chrániť, urobil by to, neberúc ohľady na dôsledky," vysvetľoval Remus a dúfal, že sa v Snapeovi nemýlil.

"Chcel by som, aby ma odtiaľto odviezol. Chcel by som ísť s ním ďaleko, kde by ma nik nepoznal a kde by si ľudia nemysleli, že o mne vedia všetko," povzdychol si a unavene si oprel čelo o Remusovo rameno.

"Pod', bolo toho na teba dnes veľa. Vrátiš sa do veže, alebo chceš prespať u mňa?" navrhol a Harry po chvíľke zaváhania predsa len odišiel do veže.

"Ďakujem, Remus," rozlúčil sa s ním pred portrétom Bacuľatej dámy a on len mlčky prikývol na znak pochopenia.

Kapitola č.16: Pravda bolí

Remusove ďalšie kroky viedli priamo do riaditeľne. Dúfal, že Brumbál už bude sám a on sa s ním bude môcť pokojne porozprávať o tom, čo vlastne sledoval tým, že Snapea vyhodí. A samozrejme hneď potom zájde za Jamesom a rozhodne mu povie svoje.

"Pod' ďalej, Remus!" ozvalo sa z riaditeľne, sotva sa dotkol dverí, aby zaklopal.

"Ako si vedel, že som to ja?" spýtal sa, no nebol príliš prekvapený. Už neraz sa ukázalo, že Brumbál vedel vždy takmer o všetkom.

"Dobrý kúzelník nikdy neprezerá svoje triky," usmial sa naňho Albus, no razom zvažnel a ukázal na voľné kreslo.

"Vedel som, že prídeš. Ver mi či nie, ale za tie roky som ťa už dosť spoznal," odpovedal popravde.

"Neviem, čomu mám veriť. To isté si ešte pred časom hovoril aj o Severusovi," zamrmal Remus nesúhlasne.

"A za tým, čo som o ňom povedal, si stojím," potvrdil Albus vážne.

"Ale on je nevinný a ty to vieš, Albus!" zvolal Remus, no riaditeľ jediným posunkom zarazil jeho ďalšie protesty.

"Stojím si za tým, že je Severus čestný muž a hoci som tomu kedysi len ťažko veril, tak zo všetkého najviac je teraz oddaný Harrymu a urobil by preňho čokoľvek," vysvetľoval a uprene hľadel na vlkodlaka.

"Ale potom..." Remus bol zmätený a nemožno sa mu čudovať.

"Tá scéna vo Veľkej sieni bola zinscenovaná. Severus má mimo školu iné povinnosti, ktoré sú teraz dôležitejšie, než jeho prítomnosť tu, na hrade," vysvetľoval pokojne.

"Dôležitejšie? Harry ho potrebuje! Neviem, čo sa to s Jamesom stalo, ale nespoznávam ho. Ten James Potter, ktorého som kedysi poznal, by nikdy neurobil nič, čo by ublížilo jeho synovi, či už na tele, alebo na duši a teraz... nielen, že ho nasilu odtrhol od Severusa, ale dnes ráno by ho bol udrel!" zvolal pobúrene a zúfalo hľadel na Albusa.

"Áno, všimol som si túto zmenu. Myslíš, že Sirius to vníma inak? Predsa len... tí dvaja si boli vždy najbližší."

"Nemyslím, že by bol schopný vnímať niečo také. Sirius je zbláznený do Jamesa i Harryho a ešte stále sa celkom nespamätal z toho väzenia," povzdychol si. "Je ako malé dieťa, ktorému vrátili obľúbenú hračku."

"Po toľkých rokoch sa mu ani nemôžeme čudovať," prikývol Albus na znak porozumenia. "Ale pokiaľ ide o Severusa, ten robí pre Harryho stále viac, než by mohol tu, pod Jamesovým dohľadom."

"Pracuje na tom jeho lektvare? Zistil niečo nové?" spýtal sa s nádejou Remus, no starec len pokrútil hlavou.

"Žiaľ, neviem zatiaľ o žiadnom výraznejšom pokroku, ale áno, pracuje aj na tom. Čo je však horšie, je skutočnosť, že Voldemort opäť niečo chystá, aby sa mohol vrátiť k svojej úplnej ľudskej podobe a získal späť svoju moc," povzdychol si.

"Takže Severus..."

"Zajtra ráno vyjde v Dennom večtci správa o tom, že Severus Snape zradil moju dôveru. Predpokladám, že sa objavia i fámy o tom, že to on otvoril Tajomnú komnatu ako Zmijozelov dedič a Harry si bude môcť trochu vydýchnuť. Samozrejme som ho neobvinil priamo, inak by sa ministerstvo neštítalo využiť príležitosť a zavrieť ho do Azkabanu. Pre každý prípad sme však podnikli všetky možné bezpečnostné opatrenia, aby bol v poriadku. Tak aspoň bude mať dosť času nadviazať kontakty s tým, s kým potrebuje a my získame užitočné informácie," pokračoval vo vysvetľovaní.

"Hm... kto ďalší o tomto vašom pláne vie?" spýtal sa zadumane.

"Okrem mňa a Severusa si jediný a prosím ťa, aby to tak zostalo. Je to veľmi dôležité nielen pre Severusovu, ale i pre Harryho bezpečie," pripomenul mu vážne.

"Rozumiem," dodal oveľa pokojnejšie. "Harry by však potreboval tiež nejaké uistenie..." navrhol opatrne.

"Som si vedomý toho, že to preňho vôbec nie je ľahké, ale nemôžeme riskovať. Harry, aj keď je veľmi inteligentný a rozumný, je stále ešte dieťa," odpovedal Albus jemne.

"Dieťa, ktoré nesie na svojich ramenách väčšie bremeno než mnohí z nás," povzdychol si Remus. "Vieš niečo viac o tom, čo vlastne Harrymu je?" spýtal sa a uprene hľadel na riaditeľa.

"Čo presne ti Severus povedal?"

"Nič konkrétne. Len toľko, že Harry musí denne užívať svoj lektvar. Ako to vlastne bude teraz, keď tu nie je?" uvedomil si náhle, hoci vedel, že posledné zásoby doplnil Severus zhruba pred týždňom.

"O to sa postarám, nemaj obavy. A pokiaľ ide o jeho stav... spomínaš si na ten požiar?"

"Ako by som mohol zabudnúť," zamumlal Remus a od hrôzy ho až striaslo. "Sám si mi povedal, že je zázrak, že vôbec prežil," povzdychol si. "A práve preto som Snapeovi neskutočne vďačný, že preňho urobil všetko, čo bolo v jeho silách."

"Áno, súhlasím. Čo však nevieš je, že z toho ohňa sa Harry zachránil v podstate sám. Dursleyovci v tom čase neboli doma a kým susedia zohnali pomoc, mohlo byť neskoro. Harryho zachránil výbuch jeho náhodnej mágie. Ešte po pár dňoch som tam mohol vycítiť jej stopy. Podľa môjho odhadu sa vytvorilo nielen okolo Harryho, ale i okolo celej budovy akési vákuum, čo udusilo oheň," vysvetľoval Albus, dívajúc sa kamsi do dialľky.

"Ale prečo potom tie zranenia?" nechápal Remus.

"Zrejme až tie vyvolali ten výbuch," dodal smutne a tiež sa neubránil myšlienkam na to, akého trápenia mohol byť Harry ušetrený, keby sa mu to podarilo skôr. "To však nie je všetko. Oheň síce Harry nevedomky uhasil, no tá chatrč, v ktorej bol zavretý, sa naňho zrútila. Polámané kosti a modriny vyliečil Severus ľahko, no dodnes si vyčíta, že neodhalil tvoriaci sa subdurálny hematóm v mozgu," dokončil.

"Čože?" zopakoval Remus zamračene. "Ale ako je možné, že na to neprišiel? Ved' poranenie mozgu sa muselo nejako prejaviť, či nie?"

"Ako som si pred časom zistil, v prípade, že ide o chronický subdurálny hematóm, ako u Harryho, môže sa prejaviť až po mesiacoch či rokoch. Pri včasnej liečbe býva prognóza liečby vcelku dobrá, ale v Harryho prípade..."

"Nič nemôže ísť jednoducho," dokončil zaňho Remus.

"Presne tak. Lektvary, ktoré mali zaistiť, že sa hematóm sám vstrebe, nezabrali a chirurgický zákrok neprichádza do úvahy kvôli umiestneniu tej zrazeniny. Severus sa pokúša zdokonaľiť lektvar, ktorý by to mohol nejako rozpustiť, no zatiaľ neúspešne. Ten, čo zatiaľ Harry užíva, znižuje tlak vyvíjaný na mozgové tkanivo a zabraňuje zhoršeniu jeho stavu."

"Ako na to vlastne Severus prišiel?" zaujímal sa Remus.

„Vraj si všimol, ako sa zhoršuje jeho koordinácia, no pripisoval to únave, kým sa podľa jeho slov nezačali objavovať prvé problémy s jeho rečou. Harry si to neuvedomoval, alebo nechcel uvedomovať, no jeho centrum reči bolo ovplyvnené. Severus sa mi s tým nezdôveril, ale vraj hľadal v rôznych knihách všetko možné, čo by to mohlo spôsobovať. Vraj to sprvu považoval za nejakú psychickú poruchu, než fyziologický problém. Potom však Harry dostal prvý záchvat, po ktorom upadol do bezvedomia a tak ho vzal k liečiteľovi. Vtedy na to prišiel, ale nikomu to nepovedal," povzdychol si Albus.

„Ako to vysvetlil Harrymu? Ved' predsa... nie je hlupák, aby si neuvedomil, že niečo nie je v poriadku," pokrútil hlavou neveriaco Remus.

„Utvrdil ho v tom, že príliš prehnal niektoré veci a tým sa úplne vyčerpal, čo viedlo k tomu záchvatu. Uistil ho, že sa to nezopakuje, ak bude pravidelne brať ten lektvar, o ktorom si Harry myslí, že je to zmes nejakého povzbudzujúceho a zároveň vyživujúceho lektvaru, ktorý potrebuje. Ani len netuší, čo všetko by mohlo spôsobiť, ak by ho prestal brať."

„Kedy to povedal tebe?"

„Keď som Harrymu udelil výnimku a povolil mu hrať famfrpál už v prvom ročníku. Severus veľmi protestoval, no ja, starý blázon, som si myslel, že je to zo žiarlivosti. Že jednoducho závidí, pretože je Harry Jamesov syn a je rovnako dobrý v lietaní ako on. Až potom mi povedal, že ho chcel len chrániť," povzdychol si. Akoby to bolo len včera, keď sa našťavaný Severus vrátil do jeho pracovne a začal riadiť snád' horšie než zúrivy vlkodlak.

„Ako si to predstavuješ, Albus? Je to môj syn a ty nemáš žiadne právo rozhodovať o tom, či bude, alebo nebude hrať tú idiotskú hru!" vrčal.

„Severus, upokoj sa! Harry je vo vzduchu ako ryba vo vode. Jeho talent popierať nemôžeš, tak ako nemôžeš zabúdať na to, kto je jeho skutočným otcom," napomenul ho Brumbál mierne.

„Ako by som mohol, keď je mu tak veľmi podobný," odfrkol si Severus.

„Nehľad' na Harryho ako na Jamesa. Ten chlapec je úplne iný než bol James a ty to vieš rovnako dobre ako ja. Lenže niektoré veci nemôžeš zmeniť a chlapcovo nadanie je jednou z nich."

„Harry nebude hrať famfrpál a je to moje posledné slovo!" trval na svojom Severus.

„To mu nemôžeš urobiť, Severus. Ako otec máš právo mu to zakázať, no v tejto chvíli si môj zamestnanec a v tom prípade má moje slovo riaditeľ a väčšiu váhu než tvoje," vrátil mu jeho útok aj s úrokmi.

„To je vydieranie!" oboril sa naňho Snape a z očí mu doslova sršali blesky.

„Je mi ľúto, že sa k nemu musím uchýliť, ale vedz, že patent na to, ako využiť svoje výhody, nemajú len Zmijozelčania. Harry je lietaním doslova očarený a prihliadnuc na to, čo už si v živote prežil mu nedokážem odprieť aspoň túto malú radosť. Ty by si to mal zvážiť tiež," poradil pokojnejšie a sledoval, ako sa majster lektvarov rezignovane zviesol do prázdneho kresla.

„Keby si len vedel, čo týmto rozhodnutím spôsobíš, Albus!" zaúpel s hlavou zaborenou v dlaniach. „Ver mi, keby som mal na výber, hneď teraz by som šiel za ním a trénoval ho hoc aj sám, aby bol najlepší. Chceme, aby bol šťastný, ale toto..." pokrútil hlavou a po dlhom zaváhaní sa rozhovoril o skutočnej podstate jeho nevôle k tomuto činu.

„Vidieť to, čo som videl ja, Albus... keď sa tam zmietať v krčoch na zemi... taký bezvládny a ja som preňho nemohol urobiť nič... vonkoncom nič..." šepkal Severus. „Urobil by si všetko preto, aby si ho chránil. Dokonca aj keby to znamenalo doživotný zákaz famfrpálu."

„Severus, ja..." Albus nevedel, čo na to povedať. Jeho tvár v tej chvíli nezdobil spokojný úsmev, lež nahradilo ho množstvo vrások.

„Nenamáhaj sa, Albus. Viem, že ti na Harrym naozaj záleží a robíš všetko pre jeho dobro. Len niekedy zväž, že nie všetky tvoje rozhodnutia sú tie správne. Sú aj iní ľudia, ktorí majú rovnaké ciele,“ zamrmľal a s tým odišiel.

Odvtedy sa na túto tému už nerozprávali a Severus nemal to srdce Harrymu famfrpál úplne zakázať, aj keď sa ho snažil držať v istých medziach.

„Myslím, že som Severusa vždy veľmi podceňoval,“ skonštatoval Remus cestou ku dverám.

„Severusa nie je ľahké pochopiť, no kto si dá tu námahu, môže nájsť niečo, čo by naozaj nikdy nečakal,“ pritakal Albus a kývol mu na pozdrav.

V tú noc Remus nemohol spať. Poslal Severusovi sovu, dúfajúc, že ho nájde. Nepovedal to priamo, no snád' bolo v liste dosť zrejmé, že vie o riaditeľovom pláne a môže sa naňho obrátiť, keby potreboval pomoc. Stále musel myslieť na Harryho, na to, ako sa trápí i na to, v čom všetkom sa v Snapeovi zmýlil. Asi dve hodiny pred svitaním zatukala na okno jeho spálne školská sova, ktorú poslal s odkazom pre Severusa. Na lístočku, ktorý poslal, bolo z druhej strany v rýchlosti načmárané:

Dávaj pozor na chlapca a dozri na svojich priateľov. SS.

Nebolo tam nič viac, nič menej. Remusovi to však stačilo a napokon si ešte na chvíľu zdriemol, než sa vydal na raňajky do Veľkej siene, kde mal čeliť svojim dvom najlepším priateľom.

Kapitola č.17: Stratení

Harry sa prevalil na druhý bok a zaboril hlavu do vankúša. Cítil sa príšerne. Počul, ako ho Ron volá a dokonca zatriasol jeho ramenom, no on nechcel iné, než ďalej spať. Bolela ho hlava a jeho telo akoby odmietalo poslúchať. "No tak, Harry! Vstávaj! Prídeme neskoro na raňajky," zopakoval Ron znova.

"Chod' sám," zamumlal Harry.

"A čo povieš tvojmu otcovi, keď sa spýta, kde si?" nedal sa odbiť ryšavý chlapec.

"Keď bude chcieť, vie kde ma nájde," zamumlal a až po uši sa znova prikryl a ignoroval svojho kamaráta. Bola sobota a tak nemusel ísť na vyučovanie. Hoci nemával vo zvyku vylihovat' v posteli, dnes sa naozaj necítil dost' dobre, aby zišiel do Veľkej siene a naraňajkoval sa.

Nech sa však akokoľvek snažil zaspáť, nešlo to. Neustále musel myslieť na sen, ktorý ho v tú noc zobudil. Opäť v ňom boli traja neznámi muži, medzi nimi Voldemort a Červíček. Toho tretieho nevidel dost' dobre a ani jeho meno mu nič nehovorilo. Nepoznal žiadneho Augusta, tak totiž včera v noci Voldemort oslovil svojho druhého sluhu.

"Už čoskoro, môj pane. Chlapec bude len a len váš," vravel ten muž a Harryho pri spomienke na tie slová zamrazilo. O kom to hovorili? Koho chcú pre Voldemorta získať? Mohli by hovoriť o ňom? Ak áno, mal by o tom niekomu povedať? Lenže komu? Severus v škole nie je a za Jamesom s tým ísť nechcel. Nie po tom, čo ho odviezol od Severusa a po včerajšku, keď... Harry naprázdno prehltol. Samozrejme, včera povedal veci, ktoré nemal, no to ešte neznamená, že si za to automaticky zaslúži bitku, alebo áno? Bol rád, že tam bol Remus. On jediný sa ho zastal, on bol skutočný priateľ.

Bol v izbe sám, no spať už nemohol. Vyliezol teda z postele, z vrchného šuflíka svojho nočného stolíka si vybral lektvar a vypil ho. Už si naň zvykol a tá príšerná pachuť mu už toľko nevadila. Bol rád, že mu ho Severus naďalej varil. Bol rozhodnutý pri najbližšej príležitosti však zistiť, čo je to skutočne zač. Možno si Severus myslel, že mu uveril tú rozprávku o vyživovacom a povzbudzovacom prípravku, ale skutočnosť bola iná. Vedel, že o tom Severus nechcel hovoriť a tak to zatiaľ vypustil z hlavy, rozhodnutý zistiť pravdu neskôr. Kým bol s ním, mal istotu, že Severus urobí všetko, aby sa ten záchvat pred dvoch rokov nezopakoval, no ak má žiť s Jamesom, mal by byť pripravený na všetko, čo by ho mohlo stretnúť.

Nebolo to jednoduché, držať jazyk za zubami a mlčať. Mohol sa len domnievať, čo by mohlo spôsobiť, keby si ten lektvar nevzal a keď naň občas zabudol, rozhodne to nebolo úmyselné.

Ani nie o desať minút už bol na ceste k Remusovmu kabinetu. Dúfal, že sa už vrátil z raňajok a nájde si naňho chvíľku času. Prechádzajúc chodbou na druhom poschodí si všimol nový nápis na stene, ktorý tam ešte včera určite nebol.

Jej kosti budú ležať v tajomnej komnate naveky.

Harry bol úplne v šoku. Zarazene hľadel na krvou písané slová na kamennej stene a nebol schopný jediného pohľadu. Do reality sa vrátil až v okamihu, keď mu na rameno dopadla ruka vedúcej jeho fakulty.

"Čo tu robíte, Potter? Prečo ste neboli na raňajkách?" spýtala sa prísne, keď v tom si to všimla aj ona.

"Pre Merlina!" zvolala zhrozene. Trvalo len niekoľko sekúnd, kým sa spamätala a z konca jej prútika vyletela strieborná mačka. Harry vedel, že je to jej Patron a tiež vedel, že čochvíľa sa sem začnú schádzať i ostatní učitelia.

"Pani profesorka..." snažil sa brániť. Vedel, že bol opäť prichytený na mieste činu, aj keď za to nemohol. Než ale stihol dodať viac, vynoril sa spoza rohu riaditeľ s vážnym výrazom na tvári.

"Minerva? Harry?" pozrel na oboch a potom jeho pohľad zabľúdil k nápisu.

"Pre Merlina!" zopakoval slová svojej zástupkyne. "Vieme už, kto?" spýtal sa jej.

"Ginny Weasleyová. Jej spolubývajúce mi dnes nahlásili, že ju ráno nenašli v posteli," zamumlala.

"Prosím, prived' mi jej súrodencov do riaditeľne. Ja skontaktujem jej rodičov a porozprávam sa s Harrym. Ostatní študenti nech zostanú na svojich fakultách a učitelia nech sa za hodinu zhromaždia v zborovni," vydával rozkazy vážnym, ustaraným hlasom.

"A čo tí traja?" spýtala sa, neskrývajúc svoje podráždenie.

"S nimi si to vybavím neskôr," odvetil Albus a tým uzavrel akékoľvek ďalšie debaty na adresu tých troch. Harry však nemal tušenie, koho tým mysleli.

"Vieš niečo, čo ja nie, Harry?" spýtal sa Brumbál vážne, keď sa ocitol s Harrym osamote.

"Nie, pane. Chcel som ísť za Remusom, keď som to zbadal a potom prišla profesorka McGonagallová..." bránil sa Harry okamžite.

"Len pokojne, môj chlapče. Viem, že s tým nemáš nič spoločné. Chcel som len vedieť, či nevieš niečo, čo by nám mohlo pomôcť," odvetil Brumbál pokojne.

"Nie, pane," zamrmal Harry.

"Hm... vráť sa prosím ku svojim spolužiakom a zostaň vo veži, Harry," povedal napokon riaditeľ, mieriac ku krbu.

Zrejme sa chystal informovať Weasleyovcov, že ich najmladšia dcéra bola unesená netvorom z Tajomnej komnaty. Aká je šanca, že sa Ginny vráti späť, živá a zdravá? Tí skamenení majú aspoň tú nádej, že im pomôže výťažok z mandragor, ale ona... Povzdychol si. Ako sa asi bude cítiť Ron a zvyšok jeho rodiny?

Harry vedel, že by mal riaditeľ'a počúvať, no aj tak namiesto do veže zamieril na ošetrovňu za Hermionou. Aj keď bola skamenená, cítil zvláštnu potrebu pri nej sedieť a robiť jej aspoň spoločnosť.

Kým Harry v to ráno dupal vo svojej posteli, Remus vkročil do Veľkej siene dosť nervózny. V duchu si zas a znova opakoval, čo povie Jamesovi o jeho včerajšom správaní sa, no sotva sa za ním zavreli dvere, už sa k nemu rútil jeho priateľ s ustaraným výrazom na tvári.

"Sirius zmizol," oznámil mu zadýchane. "Musíme ho nájsť!"

"Čože? Počkaj, upokoj sa!" zarazil ho Remus a pohľadom zabľúdl k učiteľskému stolu. Siriusove miesto bolo vskutku prázdne. "Kam zmizol?"

"Nemyslíš, že keby som to vedel, dávno som ho našiel, Remus?" oboril sa naňho James podráždene. "Prepáč," zamumlal však okamžite miernejšie. "Mám oňho strach. Včera večer... bol akýsi divný. Mám oňho strach," mrmlal a výraz jeho tváre odrážal skutočné starosti.

"Povedal si to Brumbálovi?" spýtal sa Remus zamyslene.

"Samozrejme. Na hrade nie je, tým som si istý, no nechce mi dovoliť, aby som ho išiel hľadať. No Sirius nás potrebuje, Remus. My mu musíme pomôcť!" naliehal James.

"Možno sa len zatúlal do lesa, vieš že sa často cíti lepšie vo svojej zvieracej podobe, obzvlášť po tom, čo sa vrátil z Azkabanu. Možno len potreboval byť sám, aby si usporiadal vlastné myšlienky," navrhol Remus jedno z možných vysvetlení Siriovho zmiznutia.

"Ver mi, potrebuje nás. Určite má nejaký problém," trval na svojom James a nedal sa zastaviť. "Idem za ním, nech si Brumbál vraví čo chce. Ideš so mnou, alebo mu budeš robiť oddaného poskoka ako všetci ostatní?" spýtal sa James kruto.

Remus očami zabľúdl k miestu, kde sedel riaditeľ. Ich pohľady sa stretli a starec takmer nebadane prikývol.

"Kde myslíš, že by mohol byť?" spýtal sa Remus.

"Netuším. Z hradu ho nik odchádzať nevidel, ale prehl'adal som každú tajnú miestnosť, o ktorej sme kedy tu na hrade vedeli a nikde nie je. Myslím, že sa mohol vytrátiť tajnou chodbou do Škriekajúcej budy," navrhol.

"Čo by tam, do kotla, robil? Navyše, vstup do tej tajnej chodby je na pozemkoch a vravel si, že ho nik nevidel," pripomenul mu Remus.

"Vieš rovnako dobre ako ja, že z hradu sa dá vyklíznuť nepozorovane. Proste si myslím, že by mohol byť tam. Prosím, Remus, ver mi!" naliehal James a Remus, hoci nerád, sa jeho prosbám nakoniec podvolil.

"Najprv prehl'adáme okraj lesa a keď ho nenájde, pôjdeme do Škriekajúcej budy," rozhodol napokon Lupin.

"Pod'me teda," privolil James a spoločne, bok po boku, vyšli z hradu.

Kapitola č.18: Kto je mŕtvy?

Slnéčné lúče prenikajúce dnu cez zatŕčené okno, ho jemne poštekli na tvári. Vedľa neho sa ozýval akýsi šuchotavý zvuk a on sa snažil ho identifikovať, no márne. Rukou si zaclonil oči prv, než ich otvoril, aby ho svetlo príliš neoslepilo.

"Vitaj medzi živými, Black," ozval sa hlas tesne vedľa neho, až od ľaku nadskočil.

"Snape? Čo do kotla..." jachtal Sirius, no zarazil sa, keď rukou nahmatol obväz na hlave. Vtedy si spomenul na udalosti predchádzajúceho večera. "Do Salazarovej prdele!" zanaďával.

"Obyčajné ďakujem by stačilo," odvrkol Severus, stojaci pri jeho provizórnej posteli s rukami skríženými na prsiach.

"Čo tu vlastne robíš?" zavrčal Sirius, dvíhajúc sa z postele.

"Zachraňujem ti krk, ak si si nevšimol," odvetil Severus pokojne.

"Nečakaj moju vďaku," zamrmľal Sirius a hmatom skúmal svoje zranenia. Veľmi dobre si uvedomoval, že nebyť Snapea, zrejme by už bol na onom svete. Oveľa horšie, než pomyslenie na smrť však bolo vedomie, kto mu tie zranenia spôsobil.

Snape akoby čítal jeho myšlienky, ticho zakľal.

"Do kotla, Black! Tak už si to konečne priznaj! Viem, že ti to spravil Potter," zavrčal.

"Ako?" Sirius nevychádzal z údivu.

"Si vážne idiot, ak si myslíš, že by ma Brumbál naozaj vyhodil. Dokonca aj Lupinovi došlo, že to bol jeho plán, dostať ma preč z hradu, aby som mohol sledovať ostatné veci zvonku. Je pravda, že som nečakal, že to bude mať taký rýchly spád, no zdá sa, že Potter nestráca čas," skonštatoval.

"Neviem, čo to doňho vošlo. Vraj: poďme do Škriekajúcej budy, ako za starých čias, Sirius. Ja idiot, tak ľahko som sa nechal vylákať..."

"Prestaň sa ľutovať a radšej mi pomôž zistiť, o čo tu vlastne ide," zavrčal Severus netrpezlivo.

"Ale čo? Zrazu chceš moju pomoc? Prečo by som to mal robiť? Čo ak si to ty, kto sa mi tu pokúša niečo nahovoriť?" oboril sa naňho druhý muž.

"Ver si, čomu chceš, ty prašivé psisko, ale ak ten tvoj kamarát skrívá Harrymu čo i len vlások, potom za seba neručím!" zavrčal Snape a Sirius len naprázdno prehltol. Nikdy sa Snapea nebál, no dnes z neho šiel strach a on radšej mlčal o tom, čo sa takmer stalo včera v zborovni predtým, než zasiahol Remus. Aj on sa v tej chvíli na Jamesovým správaním pozastavil, no než sa o tom stihol s ním porozprávať v pokoji, tu, v súkromí, vytiahol naňho najlepší kamarát prútik a napadol ho. Nebol na niečo také pripravený a tak, hoci bol v súbojoch dobrý, neubránil sa. Nevedel, prečo ho Snape zachránil, no túto zradu Jamesovi len tak neodpustí, tým si bol istý.

"Tak čo odo mňa chceš?" spýtal sa neisto.

"Vlastne ma až do včerajška ani len nenapadlo, že by stým všetkým mohol mať Potter nejakú súvislosť. Keď som však včera videl odtiaľto odchádzať a potom ťa tu našiel, začínajú niektoré veci dávať väčší zmysel. Neviem, o čo mu ide, ale obávam sa, že to má súvislosť s pripravovaným návratom Temného pána a ktovie, možno aj s otvorením Tajomnej komnaty," uvažoval nahlas.

"Tomu neverím! James by nikdy..."

"Zlatý Potter by nikdy nič, však? Spamätaj sa konečne! Len včera ťa takmer zabil a ktovie, kto bude ďalší. Chceš riskovať, že to odnesie Lupin, či dokonca Harry?" vyštekol Severus.

"Nie!" zvolal Sirius, zdesený už len tou predstavou. "Dobre teda, musíme informovať Remusa. Keďže ani jeden z nás sa v hrade nemôže ukázať..." mrmlal si sám pre seba, vyt'ahujúc z kapsy akýsi pokrčený kus pergamenu. Severus ho s posmešným výrazom na tvári sledoval. Vari si ten hlupák naozaj myslí, že nemá ako kontaktovať Brumbála či Lupina, kedykoľvek by som potreboval? pomyslel si, no keď zbadal, ako sa na pergamene objavuje skryté písmo, podišiel bližšie a nakukol Blackovi cez rameno.

"To je mapa Bradavíc!" povedal užasnuto, keď mu došlo, na čo sa díva.

"Pobertova mapa. Vymysleli sme ju ešte na škole s Jamesom, Remusom a Petrom. Filch nám ju skonfiškoval a podľa toho, čo som zistil, mu ju vzali dvojčatá. Včera som si ju požičal späť," uškrnul sa.

"Ukazuje to aj osoby," skonštatoval Severus, keď si všimol Brumbála i všetkých učiteľov v zborovni. "Lupin a Potter chýbajú," všimol si okamžite, keď si uvedomil, že študenti sú vo svojich spoločenských miestnostiach a učitelia majú akúsi poradu.

"Zrejme sa niečo stalo. Žeby prišli na to, že si zmizol a organizovali pátranie?" navrhol Severus a na čele sa mu objavila vráska, keď zbadal malú, pohybujúcu sa bodku s menom Harry Potter na ošetrovni. "Stalo sa včera niečo? Čo tam robí Harry?" spýtavo hľadel na Blacka, ktorý však len pokrčil ramenami.

"Zrejme je len na návšteve u Hermiony. Keby bol zranený, nepohyboval by sa," vysvetľoval a vtedy si Severus naozaj všimol, že ostatní hospitalizovaní pacienti sú naozaj nehybní. Trošku mu odľahlo, no nie na dlho.

"Do kotla!" zavrčal, čím naplno upútal Blackovu pozornosť. "Si si istý, že tá mapa funguje správne?"

"Určite! Niekoľkokrát sme jej funkčnosť overovali už pred rokmi. Síce som ju dnes otvoril po rokoch prvýkrát, no nepochybujem, že je v poriadku," bránil sa Sirius a tváril sa urazene.

"Ako potom vysvetlíš, že ukazuje niekoho, kto má byť už dobrých dvanásť rokov mŕtvý?"

"Čože? Myslím, že o tom, že je James nažive sme sa presvedčili dostatočne," nechápal Sirius.

"Ja tiež nehovorím o ňom," odvrkol a prstom ukázal na malú bodku pohybujúcu sa vedľa Lupina neďaleko Zakázaného lesa. "Augustus McQueen, smrtijed, zomrel pred dvanástimi rokmi pri jednej akcii. zabili ho bystrozori," povedal zamračený Snape.

"McQueen? Spomínam si naňho. James bol v skupine, ktorá v ten večer zasahovala," mumlal Sirius. "Do záznamov síce uviedli, že je mŕtvý, ale jeho telo sa v skutočnosti nikdy nenašlo."

"Temný pán vtedy naozaj zúril," dodal Snape na doplnenie druhej stránky onoho príbehu. "Je možné, že by to vtedy prežil?"

"Netuším. James tvrdil, že ho rozhodne zasiahol, ale nebol som pritom, takže..." pokrčil ramenami Sirius a premýšľal, čo robí Remus v jeho spoločnosti.

"Nerád som poslom zlých správ, Black, ale..."

"Ale chod', Snape! Ty si sa vždy vyžíval v zlých správach, tak, čo je to tentoraz?"

"Vidíš na tej mape niekde Pottera? S učiteľmi ani s Lupinom nie je, dokonca ani na ošetrovni s Harrym," poukázal na zrejmy fakt Severus a v tom momente to Siriusovi docvaklo.

"Nemyslíš to vážne, že nie? Ako by... lektvar?"

"Mnoholičný lektvar Brumbál zamietol hneď v prvý deň a ani ja som si nevšimol, že by niečo také bral. Na to, aby v tom boli kúzla, je premena príliš dokonalá, ale... do šľaka! McQueen bol metamorfomág. Môže na seba vziať akúkoľvek podobu," spomenul si Severus a nervózne si drel koreň nosa.

"Ale ako je možné, že toho vie o nás tak veľa? Vie aj tie najmenšie detaily o nás... aj tie, ktoré nevedel nik, okrem nás..."

"A Pettigrewa," dokončil zaňho Severus a tiež mu došlo, kto bol tretí muž v Harryho víziách.

"Ten prekliaty potkan..." zavrčal Sirius, zatínajúc ruky v päst' a škripajúc zubami.

"Väčšina smrtijedov ovláda nitrobranu a nitrozpyt aspoň na základnej úrovni, takže niektoré detaily mohol získať tak, iné podľa mňa vie práve od vášho "verného priateľa" Červíčka," potvrdil Severus jeho dohady.

"O čo mu ide? Prečo sa vrátil, navyše, v Jamesovej podobe? Čo tým chce dosiahnuť?" nechápal Sirius, no Snape mal vlastné podozrenie.

"Vravel si, že ho zasiahol práve Potter? Možno toto má byť niečo ako odplata... navyše si myslím, že prostredníctvom Harryho sa chce pomstiť nielen Potterovi, ale i mne a chce dopomôcť Temnému pánovi k návratu tým, že mu chlapca privedie," dupal nad jeho dôvodmi Severus a uprene sledoval bodku s Harryho menom. Stále bol ešte na ošetrovni, zatiaľ čo profesori sa pomaly rozchádzali a Brumbál sa vrátil do svojej pracovne. Keďže sa okamžite na to z mapy vytratil, domyslel si, že použil krb a niekam sa premiestnil. Ako na truch, to bolo vo chvíli, keď sa to najmenej hodilo, pomyslel si Severus a už- už premýšľal o tom, že sa vráti do hradu a vezme Harryho do bezpečia. Avšak keď sa Augustus s Lupinom blížili k tajnej chodbe vedúcej priamo do Škriekajúcej budy, musel svoje plány prehodnotiť.

"Zdá sa, že budeme mať návštevu," skonštatoval a jeho pohľad sa stretol s Blackovým.

Kapitola č.19: Škriekajúca búda

Remus pozorne počúval všetky zvuky, doliehajúce k nemu z okolia a neustále po očku sledoval Jamesa, ktorý mu bol v päťách. Nemal z toho dobrý pocit, no zrazu mal i on dojem, že Sirius jeho pomoc potrebuje.

„V lese určite nie je,“ skonštatoval. „Zachytil by som jeho stopu, no nič necítim,“ dodal, odvolávajúc sa na svoj výborný vlklačí čuch.

„Vravel som, že bude určite v Škriekajúcej búde,“ rozhodil rukami James.

„Si si tým až príliš istý,“ skonštatoval Remus a podozrievavo sa naňho zahľadel.

„Proste ho poznám,“ pokrčil ramenami. „Škoda, že nemáme Pobertovu mapu, bolo by to jednoduchšie,“ dodal, smerujúc k tajnému vchodu do chodby. Proti tomuto argumentu Remus skutočne nemal čo namietat’.

„Mal by si ísť prvý, si nižší,“ povedal James a uvoľnil mu miesto, aby okolo neho prešiel a skutočne, hladko vkĺzol do tunela. Prútik mal pripravený, aby si ním posvietil na cestu. O chvíľu počul, ako sa k nemu pridala i James a takto, v tichosti, kráčali vpred.

V Škriekajúcej búde bolo ticho prerušované len ich vlastným dychom. Vymenili si rozhodné pohľady a s prútikmi v pozore začali stúpať po schodoch. Keď však Remus zbadal ležať bezvládne Siriusove telo v rohu miestnosti, bolo už neskoro. Ani sa nenazdal a už ležal spútaný len kúsok od svojho priateľa.

„James! Čo to má...“ rozhorčoval sa, snažiac sa vymaniť z pevného zovretia magických pút.

„Sklapni, ty prašivý vlkodlak!“ okríkol ho James, ktorého tvár bola odrazu skrivená odporom. „Si rovnako úbohý ako to všivavé psisko,“ vysmieval sa mu.

„Sirius!“ snažil sa Remus upútať pozornosť svojho priateľa, no ten naďalej nehybne ležal chrbtom k nim.

„Obaja ste rovnako naivní hlupáci,“ uškrňal sa James. „Márne naňho voláš. Je mŕtvý a ty ho budeš hneď nasledovať,“ vyhrážal sa.

„Prečo to robíš? A kto vlastne si?“ nedal sa odbiť Remus, ktorý vedel jedno: skutočný James Potter by neurobil nič z toho, čoho sa dopustil tento tu... Harrym počínajúc a Siriusovou vraždou končiac.

„Ach áno, počul som, že z tej vašej partičky si mám dávať najväčší pozor na teba,“ uškrnul sa a jeho podoba sa začala meniť. Remus prekvapene civel na vysokého muža s tmavo hnedými vlasmi a modrými, prenikavými očami. Na tvári mal niekoľko, skutočne hrozivo vyzerajúcich, jaziev, ktoré mu spolu s tým šialeným leskom v očiach dodávali priam démonický výraz. „A predsa som dokázal oblafnúť i samotného Albusa Brumbála aj so všetkými jeho poskokmi,“ vysmieval sa.

„Augustus McQueen! Ale vy ste predsa mŕtvý,“ zvolal Remus, ktorý už s týmto mužom mal tú česť.

„Ach áno, a zabil ma ten váš drahý James „svätý“ Potter. Ale vedz, že o to ľahší bol môj návrat medzi živých... obzvlášť v tejto podobe,“ uškrňal sa Augustus. „Vedel som, že by si ma ty, alebo ten idiot Snape, mohli raz nečakane odhaliť, a preto som sa vás musel zbaviť. Napokon to nebolo až také ťažké,“ pokrčil ramenami, prechádzajúc sem a tam popred Remusa. Ten sa nenápadne snažil dostať k Siriusovi, aby zistil, či mu už skutočne nemohol pomôcť. Nevedel však, ani ako pomôcť sám sebe, toľko žemu. Jeho prútik mal Augustus a žiaľ, nik ani len netušil, kde teraz sú. Kým ich Albus začne hľadať, môže byť neskoro.

„Brumbál je skutočný idiot. Tak ľahko som ho presvedčil, že je Snape zradca... ó, áno. Aj on zaplatí za zradu, ktorej sa dopustil voči nášmu pánovi. Bude sledovať, ako ten malý bastard umiera, pekne pomaly a bolestivo... o to sa už môj pán postará. A ak nie on, tak tá jeho divná choroba ho už zabije sama,“ uškrňal sa zlomyselne a tentoraz pozeral priamo na Remusa. „A vieš, čo je na tom všetko najlepšie?“ spýtal sa a rovnako plynulo ako predtým, sa zmenil späť na Jamesa. „Toto telo, táto podoba, mi dovoľuje pomstiť sa nielen Snapeovi, ale aj samotnému Potterovi. Jeho syn bude umierať s vedomím, že ho zabil vlastný otec. No povedz, nie je to úžasné?“

„Ty bastard!“ vykrikoval Remus pobúrený. „Neodvažuj sa tomu chlapcovi skriviť čo i len vlások na hlave, inak...“

„Inak čo? Momentálne si mi vydaný na milosť a nemilosť,“ vysmieval sa Augustus, no v tom momente mu prútik vyletel z ruky a on odletel k náprotivnej stene.

„On možno áno, ale mňa sa tak ľahko nezabavíš!“ zavrčal Snape, hrozivo sa týčiac nad prekvapeným McQueenom. Sirius Black, s rovnako hrozivým výrazom na tvári, stál po jeho boku a bez meškania spútal odzbrojeného smrtijeda. „Ale, ale! Severus Snape osobne. Neveril by som, že sa dakedy spojíš s týmito skrachovancami. Zvlášť po tom, ako sa k tebe správali v škole... ts, ts, ts, ako hlboko si klesol.“

„Na tvojom mieste by som sa staral skôr o to, ako dopadneš ty, keď s tebou skončím!“ zavrčal Severus nebezpečne, mieriac naňho svojim prútikom. „Zaplatíš za všetko! Ver mi, že to čoho je schopný Temný pán, bude nič v porovnaní s tým, čo ti urobím ja, ak si Harrymu niečo spravil,“ vyhrážal sa potichu, aby ho Lupin s Blackom nepočuli, no tí boli zaujatí sami sebou a na chvíľu mu nevenovali pozornosť.

„Naozaj si myslíš, že sa ťa začnem báť? Možno si to ty, kto by mal mať obavy... ten tvoj synáčik už čoskoro skape, to ti garantujem,“ vysmieval sa mu Augustus bez náznaku obáv. Severus bol však všetko iné, len nie pokojný.

Rozzúrene sa naňho vrhol a začal ho škrtiť, holými rukami a nemilosrdne.

„Nedovolím, aby si sa k nemu čo i len priblížil, ty bastard!“ hrozil nebezpečne a s pocitom akéhosi zadost'učinenia sledoval, ako Augustus lapá po dychu. Až keď pocítil, ako ho dva páry rúk ťahajú preč, začal sa vzpierať.

„Nechajte ma! Zabijem toho podliaka!“

„To by stačilo, Severus!“ okríkol ho Remus a keď že bol z nich najsilnejší, nemal problém udržať vzpierajúceho sa Severusa z dosahu.

„Remus má pravdu, Snape! Hoci by som mu sám najradšej zakrútil krkom, nie je na to vhodný čas ani miesto,“ ozval sa Sirius a jeho pohľad sa stretol so Severusovým.

„Nepleť sa do toho, Black! Ešte včera si mu zobal z ruky!“ zavrčal podráždene.

„A nie som na to hrdý,“ priznal Sirius, stále ešte hľadiac Snapeovi do očí. „Do kotla! Nikdy by som neveril tomu, že mi dakedy zachrániš život, či dokonca, že sa postaráš i Harryho,“ vyprskol, bezmocne rozhodiac rukami. „Mýlil som sa, dobre? Priznávam to a sľubujem, že tento tu...“ surovo do Augusta, lapajúceho po dychu, kopol. „Zaplatí za všetko. Za každú jednu chvíľu, za každú sekundu, keď bol Harry jeho pričinením nešťastný,“ dokončil odhodlane a jeho pohľad potvrdzoval pravdivosť jeho slov.

„Súhlasím so Siriusom. Dostane, čo si zaslúži, no teraz by sme sa mali vrátiť do školy a informovať Albusa,“ ozval sa Remus pokojne.

„Brumbál v škole nie je,“ ozvali sa Severus so Siriusom dvojhlasne, a obaja si posmešne odfrkli, keď si to uvedomili.

„Čože?“

„V škole sa muselo niečo stať. Učitelia boli zhromaždení v zborovni a študenti vo svojich klubovniach. Samozrejme, okrem Harryho,“ zamumlal Severus.

„Obávam sa, že je to horšie,“ prerušil ho Sirius, zízajúc na mapku. Dvojica naňho spýtavo pozrela.

„Harry zmizol! Nikde ho nevidím!“ vysvetlil Sirius nervózne a naprázdno prehltnol.

„Ako to myslíš, že zmizol?“ oboril sa naňho Severus a vtrhol mu Pobertovu mapu z ruky.

„Ako mohol len tak zmiznúť? Ešte pred chvíľou tu predsa bol!“ vyštekol a nechal Remusa, aby mu nakukol cez rameno.

„Sú len dva možné spôsoby, ako môže niekto zmiznúť z tejto mapy,“ povedal potichu.

„A to?“

„Bud' opustí hrad, alebo...“ druhú možnosť síce Sirius nevyslovil, no všetci pochopili.

„To šlo rýchlejšie, než som čakal,“ uškrnul sa za ich chrchtami Augustus.

V tej chvíli sa naňho všetci traja vrhli, no Severus so Siriusom boli odhodení dozadu, keď okolo nich preletel prúd mágie, ktorú uvoľnil Remus. Jeho svojvoľná mágia vytvorila okolo neho a Augusta štít, držiac tých dvoch mimo.

„Ak sa Harrymu niečo stalo, prisahám, že...“ vrčal a v tej chvíli boli obaja, Sirius i Severus radi, že stoja na druhej strane toho štítu.

„Ja? Skôr sa spýtaj drahého Severusa, čo za zázračný lektvar tomu chlapcovi varil,“ zachrčal Augustus a všetky pohľady nasmerovali na Severusa. Ten im ich vrátil a odrazu sa, bez jediného slova, zvrchol na podpätku a vybehol zo škriekajúcej budy do tajného tunela, vedúceho ku škole.

„Severus!“ volali za ním, no márne.

„Čo teraz?“ spýtal sa Sirius a spýtavo hľadel na svojho priateľa, ktorý si už v minulosti vedel vždy rady.

„Musíme ísť za ním a zistiť, čo je s Harrym.“

„A čo s týmto tu?“ Sirius ukázal na Augusta.

Remus naňho s odporom hľadel a potom... nečakane sa rozpriahol a poriadne mu jednu vrazil, až hlavou narazil o stenu, o ktorú sa opieral a padol do bezvedomia.

„Teda, Remus, teba by som nechcel za nepriateľa,“ skonštatoval Sirius s obdivom. Remus ho však nepočúval a zložito mával nad bezvedomým telom prútikom, kým sa na zemi pred nimi neobjavil kameň namiesto ľudského tela.

„Vrátime sa poňho neskôr a dostane, čo si zaslúži. V tomto stave nám neutečie,“ skonštatoval. „Radšej si pohnime, než sa dačo stane,“ zamumlal a nečakajúc na odpoveď, zamieril smerom, kde pred chvíľou zmizol Severus.

Kapitola č.20: Malý hrdina

Slnko sedelo vysoko na oblohe a svojimi teplými lúčmi zahrievalo okolitú zem. Severus by sa možno za iných okolností potešil dobrému počasiu, no v tej chvíli nevnímal nič a sústredil sa len na svojho syna. Musí ho nájsť! Musí mu pomôcť! Ešte predsa nie je neskoro! Nemôže byť!

Do hradu dobehol v rekordnom čase a zamieril rovno na ošetrovňu, kde Harryho na mape videl naposledy. Madam Pomfreyová práve kontrolovala svojich pacientov, keď vtrhol dnu.

„Severus!“ zvolala prekvapene a obozretne si ho prezerala. „Čo tu robíte? Brumbál vás predsa vyhodil,“ pripomenula mu netaktne a zatvárala sa veľmi pobúrene.

„Nič o tom neviete, tak ma nechajte robiť to, čo je nutné. Kde je Harry?“ oboril sa na ňu, no ona sa jeho hnevu nezľakla.

„Okamžite opustte ošetrovňu! Nemáte tu čo robiť. Vôbec by ste tu nemali byť!“ kričala naňho zlostne.

„Do kotla, ženská! Kde je môj syn?“ zručol a takmer zúfalo sa rozhliadol po ošetrovni, no nikde nevidel strapaté havranie vlasy svojho chlapca.

„Severus? Čo tu robíš?“ ozvalo sa odrazu za jeho chrbtom a on sa pohotovo otočil za tým hlasom.

„Minerva, potrebujem okamžite nájsť Harryho,“ vysvetľoval a snažil sa pôsobiť pokojne a vyrovnane. Bez šance.

„Neviem, čo vôbec robíš tu, v Bradaviciach,“ odpovedala prísne.

„No tak, Minerva! Celý ten vyhadzov bola len d'alšia Albusova fraška, ktorú vymyslel, aby sme zistili, čo sa deje,“ vysvetľoval netrpelivo tak, aby ho počula len ona. „Záležitosť Rádu. Iste pochopíš, že ti nemôžem povedať viac, ale Albus ti určite rád zodpovie všetky otázky.“

„Albus tu nie je,“ povedala, čo už aj tak vedel.

„Viem. A Harry tu tiež nie je a ja ho potrebujem rýchlo nájsť,“ vyštekol.

„Ako to myslíš, že tu Harry nie je?“ spýtala sa obozretne.

„Keby som to vedel, tak ho tu asi nehľadám, no nie?“ odsekol prudko.

„Tento tón si nechaj pre svojich študentov, Severus Snape. Mňa ním nezastrašíš. A láskavo mi povedz, prečo si myslíš, že Harry zmizol. Všetci študenti sú vo svojich klubovniach. Dnes ráno sa opäť objavil nápis...“ vysvetľovala vážnym hlasom a on sa poobzeral okolo seba. Nevidel však žiadneho d'alšieho študenta zmeneného na kameň.

„Tentoraz odviedol študentku priamo do Tajomnej komnaty,“ odpovedala na jeho nevyslovenú otázku.

„Kto?“

„Ginny Weasleyová. Harry ten nápis našiel, no nepovedal Albusovi nič, čo by nám pomohlo, tak ho poslal späť do veže za ostatnými,“ dodala.

„Nebol vo veži. Šiel sem, na ošetrovňu, zrejme za slečnou Grangerovou,“ povzdychol si.

„Ako to viete?“ zhíkla Poppy. „Poslala som ho preč zhruba pred hodinou.“

„Do kotla!“ zahromžil Severus. Kam mohol Harry ísť z ošetrovne, ak nie do veže? Čo ak... čo ak poslušol a naozaj tam zamieril, no nedošiel, pretože... Nie, nesmel na to myslieť.

„Severus, vnímaš ma?“ Minerva ním jemne zatriasla.

„Hm?“

„Pýtala som sa, ako si vedel, že tu Harry bol a že zmizol?“ zopakovala svoju otázku, no nebol to Severus, lež Remus, kto jej dal odpoveď.

„Všetko to videl na našej mapke,“ vysvetlil pokojne. „Vďaka tomu tiež odhalil, že James nie je James, ale o tom až neskôr. Severus,“ otočil sa k mužovi, „našiel si ho?“

„Nie. Musíme prehľadať hrad. Idem do nebelvírskej veže,“ rozhodol, no v poslednej chvíli sa otočil a spýtavo pozrel na Lupina.

„Oňho sa postaráme neskôr. Neutečie nám,“ upokojil ho a spolu so Siriusom ho nasledoval.

„Zdalo sa mi to, alebo po sebe Black so Snapeom ani raz neštekli,“ spýtala sa ohromená ošetrovateľka, keď s Minervou osameli.

„Nezdalo, no radšej sa to ani nepokúšam pochopiť. Musíme tie deti nájsť,“ povedala rozhodne a s tými slovami opustila ošetrovňu i ona.

Keď Severus vbehol do nebelvírskej spoločenskej miestnosti, všetci razom stíchli a pohľady každého prítomného študenta sa upierali na ich nenávideného profesora lektvarov.

„Kde je Potter?“ spýtal sa skupinky najbližšie stojacich študentov, no tí len nevedúco pokrútili hlavami. S tichým zahrešením zamieril k chlapčenským spálňam a vbehol do tej Harryho. Bola prázdna.

„Do kotla!“ zahromžil a začal prehľadávať chlapcove veci. Nevedel, čo presne mala znamenať Augustova poznámka o Harryho lektvare, no nemal z toho dobrý pocit. Vo chvíli, keď našiel v Harryho zásuvke lektvar, pochopil, že je zle.

„Tak čo?“ oslovil ho opatrne Remus.

„Ten bastard mu vymenil lektvar!“ zručol a hodil fľaštičku, čo držal v ruke, o stenu.

„Čože? Ale to predsa... Si si istý?“ spýtal sa Remus nedôverčivo a Severus mu venoval jeden zo svojich hrozivých pohľadov. Naveľa však vytiahol pravý lektvar z vrečka svojho habitu a podal ho spolu s falošným Remusovi, aby ich porovnal.

„Sú rovnaké,“ ozval sa Sirius od dverí, no Remus zamietavo pokrútil hlavou.

„Severus má pravdu. Na prvý pohľad sa zdajú zhodné, ale farba je trochu iná a vôňa...“ pričuchol. „Je to len ochutená a zafarbená voda,“ dodal a s hrôzou pozrel na Severusa.

„Musíme ho okamžite nájsť,“ rozhodol Severus a akoby ho naháňalo stádo trolov, vybehol z miestnosti.

„O čom to do kotla...“ začal Sirius nechápavo, no Remus len pokrútil hlavou, naznačujúc, že mu všetko vysvetlí neskôr.

Najbližšiu hodinu bol v pohotovosti celý profesorský zbor, takmer všetci duchovia i domáci škriatkovia, ktorí boli ochotní pomôcť. Márne. Harry nebol nikde na hrade.

„Je tu jedna možnosť...“ ozval sa nespoko Sirius a všetky pohľady sa upierali naňho.

„No... Ginny Weasleyová na mape tiež nie je. Možno Harry našiel vchod do Tajomnej komnaty a šiel ju zachrániť,“ ozrejmil všetkým svoje myšlienkové pochody.

„Výborne, Black! Teraz si ma naozaj upokojil,“ zavrčal Severus.

„Čo? Čo také som povedal?“ nechápal Sirius, no už naňho hľadel len Snape a z jeho očí doslova šľahali blesky.

„Tak ty nevieš? Tak ja ti to poviem, aj keď neviem, či to tá tvoja chorá myseľ dokáže pochopiť. Za prvé: nik z nás ani len netuší, kde je slečna Weasleyová, či kde sa vôbec Tajomná komnata nachádza. Je nepravdepodobné, žeby dvanásťročný chlapec našiel vchod, ktorý nenašiel asi tucet kvalifikovaných čarodejníkov, ale aj keby sa mu to podarilo, akú si myslíš, že majú tí dvaja šancu proti nejakej beštii, čo dokázala premeniť niekoľkých študentov na kameň? Áno, Black, Harry má skutočne skvelé vyhliadky toto všetko prežiť. Ak ho samozrejme ešte predtým nezabije nedostatok jeho lektvaru. A prečo? Pretože vy všetci, v čele s Brumbálom, ste uverili smrtijedovi a zverili mu ho do opatery. A ešte ste mu doslova zobali z ruky,“ kričal ako pominutý, no nik sa ani len nepokúsil oponovať. Všetci vedeli, že v čomsi má Severus pravdu.

„Upokoj sa, môj chlapče! Nájdeme Harryho i slečnu Weasleyovú,“ ozval sa unavený hlas od dverí a všetky pohľady sa upreli na práve prichádzajúceho riaditeľa.

„Kde? Ako?“ hlesol Severus už nadobro zúfalý a v zborovni na okamih zavládlo ťaživé ticho, ktoré prerušilo až Remusove zalapanie po dychu.

„To je... to... on to zvládol!“ zvolal Remus obdivne a keď sa naňho uprelo niekoľko párov nechápavých pohľadov, ukázal na Pobertovu mapu.

„Harry skutočne zachránil Ginny. Sú na druhom poschodí,“ vysvetlil. Severus letmo pozrel na pergamen, kam ukazoval, aby si overil pravdivosť jeho slov a potom už na nič nečakajúc, bežal za chlapcom.

„Harry!“ zvolal, keď ho zbadal. Podľa jeho názoru vyzeral skutočne hrozne, ale stále bol živý.

„Ocko!“ vykrikoval i Harry, pričom z jeho hlasu zaznievala radosť i potešenie. Meč, ktorý držal v ruke, s rachotom dopadol na podlahu, keď ho pustil a tackavo sa rozbehol k nemu. „Vedel som, že sa vrátiš! Nič si neurobil, nemohli ťa len tak vyhodit,“ súkal zo seba uľahčene a ani jeden z nich si nevšímal ostatných učiteľov, čo sa okolo nich zhrčili a venovali pozornosť striedavo im a Ginny Weasleyovej. K všeobecnému prekvapeniu a potešeniu bola i ona živá a na prvý pohľad bez zranení.

Severus k sebe pritisol Harryho, vďačný, že ho má späť. Rukou pritom nahmatal jeho krvou nasiaknutý rukáv a zachvátila ho panika.

„Si zranený? Čo sa ti stalo?“ vyzvedal, opatrne odhrňajúc chlapcov rukáv.

„Nie, ocko,“ usmial sa Harry a jeho pohľad bol odrazu taký cudzí a vzdialený, čo Severusa vystrašilo oveľa viac, než tá ruka.

„Uhryzol ho bazilišek, ale fénixove slzy ho zachránili,“ ozvala sa prvýkrát Ginny a vrátila ho tak do reality. Všetci vyjavene civeli na Harryho nezranenú ruku a pri pohľade na hadí zub zabodnutý v malej knižočke, sa im všetkým do jedného zatajil dych.

„Harry, naozaj si v poriadku?“ zopakoval Severus, nespúšťajúc z neho oči.

„A-áno, Sev-rs,“ vykoktal Harry s námahou a pevnejšie sa privinul k svojmu adoptívnemu otcovi. Ten vystrašene pozrel na riaditeľa. Obaja vedeli, že toto v poriadku rozhodne nie je.

„Vezmeme ho na ošetrovňu,“ rozhodol Albus, no než to dopovedal, Harryho telo v Severusovom náručí ochablo, avšak len na malú chvíľu, kým ho nezachvátili nekontrolovateľné kŕče.

Kapitola č.21: Možnosti?

Detské telo sa v Severusovom náručí zmietalo a on vedel, že svojmu synovi nemôže nijako pomôcť.

„Harry!“ záupel v rovnakej chvíli, ako Sirius Black, Remus Lupin a niekoľko okolostojacich učiteľov. „Som tu s tebou, chlapče. Všetko bude dobré, uvidíš. Postarám sa o teba,“ šepkal mu tiché slová útechy, zatiaľ čo ho pevne držal, aby si neublížil. Najbližšie dve minúty boli azda tými najdlhšími a najhoršími, aké kedy zažil. Dokonca i stáť pred Voldemortom, s vidinou blížiaceho sa Cruciata, bolo ničím v porovnaní s pohľadom na syna v tomto stave.

Odrazu akoby utľal, rozhostilo sa ticho a Harryho telo opäť ochablo.

„Severus?“ oslovil ho opatrne Albus a s obavami hľadel na chlapca.

„Potrebujeme špecialistu od sv. Munga,“ zamumlal Snape potichu, kontrolujúc Harryho životné funkcie. Zdalo sa, že až na bezvedomie, je nateraz všetko v poriadku, no tento stav sa mohol veľmi rýchlo rapídne zhoršiť a on to vedel. Liečitelia ho pred týmto varovali. „Vezmem ho na ošetrovňu,“ oznámil a nečakajúc na odpoveď, vykročil s Harrym v náručí, smerom k nemocničnému krídlu.

„Bude Harry v poriadku?“ ozvala sa nespoko Ginny, ktorá vyjavene hľadela za odchádzajúcim Snapeom. Pohľady starších kúzelníkov sa upreli na dievčinu, ktorá akoby zázrakom prežila. V tom šoku takmer zabudli, že ešte pred pár hodinami hrozilo, že ju už nikdy nenájdu, toľko, že ju zbadajú živú.

„Musíme dúfať,“ povzdychol si Albus ustarane. „Minerva, vzala by si prosím slečnu Weasleyovú za madam Pomfreyovú? Ja sa zatiaľ spojím s nemocnicou,“ povedal riaditeľ a jeho zástupkyňa súhlasne prikývla.

„Mne nič nie je!“ ozvala sa Ginny. „Hlavne pomôžte Harrymu,“ hlesla, no podvolila sa jemnému dotyku na rameno od vedúcej svojej fakulty a nechala sa odvieŕať na ošetrovňu.

„Vy ostatní, prosím, dohliadnite na zvyšok študentov. Remus, zastúpiš Severusa a vezmeš si na starosť Zmijozelských študentov?“ spýtal sa a Remus len odovzdane prikývol. Stále ešte sa nespamätal z toho, čoho bol práve svedkom. Pozrel na svojho priateľa, Síriusa, ktorý na tom na prvý pohľad nebol o nič lepšie.

„Sirius môže ísť do Nebelvíru, než sa vráti Minerva,“ dodal Albus a s tými slovami sa k nim otočil chrbtom a zamieril do riaditeľne.

„Pre Merlina! Remus, čo ak...“ ozval sa Sirius, keď sa aj zvyšok učiteľov rozprúchol za svojimi povinnosťami a oni na chodbe osameli.

„Na to ani nepomysli, Sirius!“ zahriakol ho druhý muž, hoci sám sa podobným myšlienkam nedokázal ubrániť.

„Ale videl si to na vlastné oči! Aj ten chlap to povedal a Snape...“

„Severus vždy robil, robí a bude robiť to najlepšie pre Harryho. On ho má rád ako vlastného syna a hoci o tom pochybuješ, nikdy by mu neublížil. Som si istý, že by dal hoc aj vlastný život za to, aby bol Harry v poriadku a nevzdá sa, kým nenájde spôsob, akým mu pomôcť. A ja tiež. Nie som síce liečiteľ, ani sa nerozumiem do lektvarov ako on, ale ak je niečo, ako môžem pomôcť, urobím to a ty by si mal tiež, Sirius!“ hovoril vážnym hlasom.

„Pochybuješ snáď o tom, že chcem pre Harryho len to najlepšie?“ zamračil sa čiernovlasý muž.

„Nie, o tom nepochybujem,“ povzdychol si Remus a pristúpil k Siriusovi bližšie. „Len mám trochu obavy, že kvôli svojej averzii k Snapeovi by si mohol konať... nerozvážne,“ dodal. „Prosím, Sirius. Nechaj Severusa, aby sa oňho postaral. Bol som pritom, keď Harryho adoptoval a ver mi, keď ti vravím, že to bola správna voľba.“

„Si si tým istý?“ spýtal sa, stále ešte váhavo, Sirius.

„Áno, som. A teraz už choď a povedz Weasleyovcom, že ich sestra je v poriadku. Uvidíme sa neskôr na ošetrovni,“ dodal a zamieril k žalárom, aby dohliadol na Severusových študentov.

Severus nervózne postával pri posteli a sledoval každý pohyb školskej ošetrovateľky.

„Možno by ste mali počkať vonku,“ navrhla Poppy po chvíli, keď videla, aký je nervózny.

„Zostanem s ním,“ odsekol okamžite a tón jeho hlasu nepripúšťal ďalšie námietky proti jeho rozhodnutiu a tak si madam Pomfreyová len ticho povzdychla a pokračovala vo svojej práci. Nebolo toho veľa, čo pre chlapca mohla urobiť. Samozrejme nebola potešená tým, že o jeho diagnóze nemala ani len poňatia, no keďže ju Severus uistil, že sa o liečbe radil s liečiteľmi u sv. Munga, odpustila si väčšinu svojich nesúhlasných komentárov.

„Je šanca, že sa preberie z bezvedomia?“ spýtal sa potichu, hľadiac uprene na Harryho bledú tvár. Nateraz bola pokojná a uvoľnená, no na ako dlho?

„Ťažko povedať. Nie som odborník na neurológiu, ale nebudem ti nahovárať, že je na tom dobre,“ odpovedala vážne. Práve v tej chvíli sa dvere ošetrovne otvorili a dnu vošiel riaditeľ s akýmsi mužom v závese. Severus v ňom okamžite spoznal Edwarda Crosbyho, liečiteľa, ktorý Harryho vyšetroval pred dvoma rokmi.

„Dobrý deň,“ pozdravil muž potichu a nezdržiavajúc sa úvodmi, podošiel k malému pacientovi.

„Ako dlho je v bezvedomí?“ spýtal sa muž vecne.

„Asi trištvrte hodiny,“ odpovedal Snape duto. „Posledný záchvat trval skoro dve minúty,“ dodal.

„Hm... čo ten váš lektvar, profesor? Myslel som, že jeho účinky sú zatiaľ postačujúce na...“ spýtavo pozrel na Severusa, ktorý zlostne zatínal päste a veľmi sa premáhal, aby do niečoho neudrel.

„Je to veľmi dlhá história, pán Crosby, no obávam sa, že Harry svoj lektvar neužíval prinajmenšom celý posledný mesiac. Možno dlhšie,“ odpovedal skrz zatŕaté zuby.

„Chcete povedať...“ Crosby sa zarazil a pozorne si premeral všetkých prítomných. Zrejme však usúdil, že na vysvetľovanie bude času dosť aj potom a otočil sa späť k Harrymu. „Toto bol jeho prvý záchvat, odkedy nedostával svoj lektvar?“ spýtal sa, smerujúc svoju otázku na Severusa.

„Pokiaľ viem, tak až doteraz nemal žiaden, ak nepočítam tie pred začiatkom liečby,“ zamumlal Severus a premýšľal, či by McQueen dokázal utajiť podobné záchvaty v čase, keď Harryho nemal pod dohľadom on.

„Dobre teda. Otázkou zostáva, čo ten záchvat vyvolalo. Bol chlapec vystavený nejakému priveľkému stresu v poslednom čase? Utrpel nejaký úraz či akékoľvek menšie zranenie? Predpokladám, že ak neužíval lektvar tak dlho, ako vravíte, a záchvaty sa neobjavili okamžite, musel ich vyvolať nejaký vonkajší stimul,“ zhodnotil Crosby. Severus s Albusom si vymenili zachmúrené pohľady predtým, než sa riaditeľ ujal slova.

„Obávam sa, že tým stimulom bolo bezprostredné ohrozenie chlapcovho života po uhryznutí hadom,“ povedal starec.

„Had? Aký druh? Dostal protijed?“

„Uhryzol ho bazilišek, ak som to správne pochopil a nie, nedostal protijed, ale jeho zranenie bolo zhojené fénixovými slzami,“ vysvetlil Albus to málo, čo sa dozvedel od Ginny Weasleyovej.

„Bazilišek? Čo do kotla sa tu deje?“ rozhorčoval sa liečiteľ, ktorý tomu rozumel stále menej.

„Všetko vám vysvetlím, ale najprv...“ Albus ukázal na Harryho, ktorý nehybne ležal na posteli.

„Keď som počul o fénixových slzách,“ začal opatrne Severus, prstami jemne prehrabujúc chlapcove strapaté vlasy, „dúfal som, že možno... no potom to znova začalo,“ šepkal tak, že ho takmer nebolo počuť. Crosby sa zatváril chápavo.

„Fénixove slzy dokážu naozaj veľa, no keby bolo ich použitie v Harryho prípade možné, už dávno by sme to vyskúšali,“ vysvetľoval trpezlivo.

„Prečo to v jeho prípade nie je možné?“ zaujímal sa riaditeľ.

„Chronický subdurálny hematóm je, obrazne povedané, úplne cudzie teleso, umiestnené v mozgovej kôre. Predstavte si ho ako malý balónik naplnený eróznou tekutinou. Kvôli opakovanému subdurálnemu krvácaniu z proliferujúcich kapilár sa tento balónik zväčšuje a napína svoj obal, ktorý je akosi polopriepustnou membránou. Nie je to rana, ktorú by mohli fénixove slzy zaceliť, či jed, ktorý by mohli neutralizovať. Je to niečo, na čo ani táto zázračná tekutina nestačí. Samozrejme nevylučujem, že po prípadnom chirurgickom odstránení hematómu by mohli výrazne pomôcť pri regenerácii mozgového tkaniva, ktoré bolo vplyvom vysokého vnútro- lebečného tlaku poškodené,“ dodal napokon.

„Vraveli ste predsa, že sa to nedá operovať,“ zbystril svoju pozornosť Severus.

„V čase, keď sme sa snažili nájsť vhodnú liečbu, to tak aj bolo. Harryho prípad je naozaj vážny a ja by som nerád podceňoval všetky možné riziká, ale...“

„Ale?“

„Pred pol rokom som sa skontaktoval s jedným špecialistom v Nemecku, ktorý sa zaoberá neurochirurgiou. Jeho pokroky v tejto oblasti sú naozaj prekvapivé a ohromujúce, preto som sa naňho obrátil so žiadosťou o konzultáciu. Neinformoval som vás, pretože som vám nechcel dávať zbytočné nádeje a zistiť čo najviac, než vám o tom poviem.“

„A?“ naliehal Severus netrpezlivo.

„Bude to jeho prvá operácia tohto druhu kvôli lokalizácii hematómu, ale ak ste ochotný prijať rizika, súhlasil, že by to mohol aspoň skúsiť,“ dokončil.

„Aké máme iné možnosti?“ spýtal sa Severus a zamračený výraz na jeho tvári sa len prehlboval.

„Musím chlapca podrobiť komplexným vyšetreniam, než vám budem vedieť s určitosťou povedať, ako na tom je, ale zatiaľ to vyzerá na jedinú možnosť. Hemiparéza, teda ochrnutie, bolo doteraz potláčané len účinkami vášho lektvaru. Ak uvažíme ešte aj účinky jedu predtým, než bol neutralizovaný...“

„Harry bude ochrnutý?“ ozvalo sa zdesené zvolanie od dverí, kde sa práve zjavil Sirius Black.

„Ak vôbec prežije,“ zamumlal ošetrovateľ potichu a jeho pohľad sa stretol so Severusovým.

„Chcem poznať všetky riziká spojené s operáciou. Kedy myslíte, že by sa ten váš špecialista mohol prísť na Harryho pozrieť?“ ozval sa po chvíli, nedbajúc na niekoľkonásobné zalapanie po dychu. Bolo to buď alebo. Pozrel na Harryho. Nevedel, čo iné preňho ešte môže urobiť. Vedel už z predchádzajúcich rozhovorov s Crosbym, že tá operácia by mohla mať fatálne následky, no ak by ju teraz nepodstúpil, výsledok by mohol byť rovnaký. Nemôže ho predsa nechať len tak, napospas osudu bez toho, aby sa ani len nepokúsil bojovať. Čakať na to, či Harry pohne rukami či nohami, keď sa preberie... ak sa vôbec preberie, alebo riskovať zložitú operáciu, ktorá ak by sa podarila, mohla by Harryho ušetriť akéhokoľvek ďalšieho trápenia?

Severus obe možnosti dôkladne zvažoval, kým sa liečiteľ venoval vyšetrovaniu svojho pacienta. Na ošetrovni okrem neho, Harryho a liečiteľov nebol nik iný. Len matne vnímal, že Albus odviedol Blacka, ktorý odmietal Harryho opustiť.

Kým Crosby zanechal Severusa s chlapcom osamote a šiel kontaktovať nemeckého špecialistu, posadil sa profesor lektvarov na nemocničnú posteľ k svojmu synovi a vzal jeho drobnú ruku do vlastnej dlane. „Neviem, ako sa ti podarilo to dievča zachrániť, no si hrdina, Harry,“ začal potichu, hľadiac na nehybné rysy chlapcovej tváre. „Musíš mi to všetko dopodrobna vyrozprávať, keď vyzdravieš. To vieš, prežiť stretnutie s baziliškom sa nepodarí len tak hocikomu, a ty si ho dokonca zabil... Vždy si bol bojovník, Harry,“ usmial sa smutne. „Zvládol si už horšie veci, spomínaš? Toto zvládneš tiež,“ uistoval ho. „Spolu to zvládneme, sľubujem,“ zašepkal a jeho hlas sa lámal pod náporom mocných emócií. „Hlavne to teraz nevzdávaj, prosím!“

Kapitola č.22: Pomsta je sladká

Remus nasledoval rozzúreného Siriusa do Škriekajúcej búdy. On sám mal chuť zabiť ho holými rukami, no Albus trval na tom, že ho odovzdajú bystrozorom. Sirius, na rozdiel od neho, proti tomu protestoval, kým Albus neuviedol všetky pre a proti, prečo ho odovzdať spravodlivosti, namiesto, aby sa oňho postarali po svojom.

„Možno povedal, predať ho bystrozorom, no o stave, v akom bude, nehovoril nič,“ šomral Sirius namrzene. „Ved' on uvidí! Zaplatí za to, čo Harrymu urobil! Najradšej by som mu zakrútil krkom!“ vyhrážal sa potichu.

„Nezabúdaj, že si len nedávno vyšiel z Azkabanu. Chceš, aby ťa tam tentoraz zavreli za skutočný zločin?“ snažil sa ho krotiť Remus, no jemu samému sa v žilách krv doslova varila. „Navyše, Harry by nechcel, aby sa kvôli nemu niekto z nás stal vrahom.“

„Ako, do čerta, môžeš byť taký pokojný, Remus?“ vyprskol Sirius a postavil sa mu do cesty. Ich pohľady sa stretli.

„Nie som pokojný, ani zd'aleka nie,“ oponoval mu vlkodlak. „Ale ako nám pomôže, keď sa poddáme nenávisti?“

Augustovi ublížime, budeme mať možno chvíľu dobrý pocit z toho, že sme Harryho pomstili, no jemu tým aj tak nepomôžeme,“ povzdychol si a v mysli sa mu vynorila spomienka na Harryho ležiaceho na nemocničnej posteli.

„Nemôže mu to prejsť tak ľahko, Remus!“ trval na svojom Sirius.

„Neprejde! Postarám sa o to, aby nikdy nezabudol na náš hnev,“ sľúbil Remus, ktorému sa v hlave práve zrodil plán. Nebol to síce jeho štýl, ale šlo predsa o Harryho... „Len to nechaj na mne, dobre?“ naliehal na svojho priateľa, ktorý napokon zmätene prikývol.

Tak, ako ho zanechali, tak ho aj našli. Veľký kameň stál uprostred miestnosti v Škriekajúcej búde a čakal na ich návrat.

„Čo chceš spraviť?“ zaujímal sa Sirius, keď sa Remus postavil pred kameň a premýšľal nad vhodným zaklínadlom.

„Niečo, čo mu na nás nikdy nedovolí zabudnúť,“ zamumlal Remus, sústrediac sa na kúzlo, ktoré chcel použiť.

„Aeternus Ignis!“ zvolal a kameň pri jeho nohách sa razom ocitol v plameňoch. Hodnú chvíľu udržiaval Remus vysokú intenzitu nebezpečného živla, no potom ho nechal pomaly, ale isto ustúpiť. Vedel, že kameň nemohol zhorieť, no bol úplne rozpálený, čo mohol posúdiť podľa červeného nádychu, ktorý získal. Uškrnul sa a v tom okamihu premenil Augusta späť do jeho ľudskej podoby.

Sirius si od prekvapenia rukami zakryl uši, keď sa Škriekajúcou búdou ozval takmer nadľudský výkrik.

„Zastav to!“ kričal Augustus, keď konečne polapil dych a jeho vystrašené oči sa upreli na vlkodlaka.

„Čo mám zastaviť?“ spýtal sa Remus, akoby nič. So zaujatím však sledoval, ako sa zviazaný muž pri jeho nohách zvíja, akoby ho zaživa zožierali žeravé plamene. A veru... nebolo to tak d'aleko od pravdy.

„Neboj sa, stále žiješ a ešte veľmi dlho budeš. Ten oheň ti nemôže ublížiť, pretože som ho použil na kameň. No nech už použiješ akúkoľvek ľudskú podobu, nikdy neprestaneš cítiť jeho účinky,“ vysvetľoval mu Remus chladne. „Na vlastnej koži pocítiš, aké utrpenie musel ten chlapec prežiť a potom... po čase možno aj oľutuješ to, že si mu spôsobil d'alšie trápenie a bolesť!“ vrčal podráždene.

„Daj sa vypchať, ty prašivý vlkodlak!“ odvrkol Augustus, no jeho tvár bola stále ešte skrútená v bolestnej grimase.

„Teda, Remus... moja vynaliezavosť oproti tej tvojej bledne závist'ou,“ skonštatoval Sirius a víťazoslávne sa na Augusta uškrnul. „No a keďže si vlastne zaklial ten kameň, tak ani nik nespozná, že je prekliaty. Naozaj skvelé!“

„Mali by sme už radšej ísť. Albus nás bude čakať. Čím skôr mi tento podliak zmizne z očí, tým lepšie,“ povedal Remus a prinútil vzpierajúceho sa muža postaviť sa a ísť pred nimi. Mohli vidieť, ako sa jeho telo občas napálo, to keď bola bolesť silnejšia.

„Obávam sa, že odteraz bude Harryho neustále preklínať,“ povzdychol si Sirius a výraz jeho tváre potemnel, keď si spomenul na svojho krstného syna.

„Ak áno, veľmi rýchlo pochopí, že tým škodí len sám sebe,“ zamumlal Remus, akoby vedel viac, než Sirius.

„Čože?“

„Kedykoľvek pomyslí na Harryho zle, alebo vysloví jeho meno so zlým úmyslom, bude tá bolesť oveľa výraznejšia.

Nepochybujem o tom, že si uvedomí tento fakt a bude sa vystríhať tomu, aby sa to opakovalo,“ vysvetlil Siriusovi potichu a ten len uznalivo zahvízdal.

Keď dorazili do riaditeľne, tvárili sa obaja akoby nič, aj keď výraz na Augustovej tvári prezrádzal opak.

„Sirius? Remus?“ prísne na nich pozrel riaditeľ. Nie, žeby toho muža ľutoval, to rozhodne nie. Ved' najradšej by on sám podnikol isté opatrenia... no vedel, že tohto podvodníka musí odovzdať bystrozorom. Nie preto, aby zaistil spravodlivý súd a trest pre muža, ktorý ich všetkých podviedol a vážne ohrozil Harryho život, ale práve kvôli Harrymu a Severusovi.

„Áno, Albus?“ ozval sa Remus vyrovnané a pozrel starcovi do očí.

„Viete mi vysvetliť, prečo sa náš „host“ tvári, akoby ho niekto mučil prinajmenšom Cruciatom?“ spýtal sa prísne a nenechal sa oklamať ich nevinnými maskami.

„Ktovie, možno má len zarazené vetry,“ pokrčil ramenami Sirius a pohodlne sa usadil do voľného kresla. Vedel, že

tento večer bude dlhý... veľmi dlhý.

Severus náhlivo kráčal tichými chodbami hradu a premýšľal, čo od neho asi Albus môže chcieť. Bolo už čosi po polnoci a on len nerád nechával Harryho samotného.

"Severus, pod' ďalej, chlapče," vyzval ho riaditeľ, keď ho zbadal stáť medzi dverami. "Ako sa má Harry?" chcel vedieť.

"Pred hodinou mal ďalší záchvat, inak bez zmeny," povzdychol si Severus a sťažka dosadol do kresla pred riaditeľským stolom.

"Už si sa rozhodol ohľadom tej operácie?"

"Obávam sa, že inú možnosť, než to skúsiť, aj tak nemáme. Ten špecialista by mal prísť zajtra," odpovedal zachmúrene.

"Rozumiem. Je tu však niečo, čo budeme musieť uviesť na pravú mieru predtým, než sa Harry podrobí operácii," povedal, nechodiac okolo horúcej kaše.

"A to?" spýtal sa Severus, mysliac na to, ako bude mučiť toho bastarda, ktorý jeho syna dostal tam, kde teraz je. Čosi z jeho myšlienok na muselo odraziť aj na jeho tvári, pretože Albus povedal:

"O Augusta McQueena sa už postarali Remus so Siriusom. Nezistil som, čo mu urobili, no príjemné to určite nebolo a ty sám z vlastnej skúsenosti vieš, že ich vynaliezavosť nepozná hraníc. V tejto chvíli sú na ceste na ministerstvo, aby prenechali zvyšok na bystrozoroch," vysvetľoval.

"Bystrozori? Ty dôveruješ ministerstvu?" vyštekol Severus, ktorého to prekvapilo a nanajvýš popudilo.

"Upokoj sa, Severus! Ak si dobre spomínaš, tvoje otcovské práva boli zrušené vo chvíli, keď Augustus ako James Potter zažiadal o zverenie chlapca do jeho opatery. Po právnej stránke, nemáš v tejto chvíli žiadne právo rozhodovať o Harryho živote, teda ani postupe ďalšej liečby," pripomenul riaditeľ vážnym hlasom.

"Albus, to predsa..." jachtal Severus zmätene. Doteraz ani len nepomyslel na to, že by mu niečo mohlo brániť v tom, čo pre Harryho robil, teda... ak nepočítal Augusta McQueena.

"Podnikol som všetky potrebné opatrenia, aby sme túto situáciu čo najskôr vyriešili, ale práve kvôli tomu bolo nutné prenechať vec bystrozorom a ministerstvu. Hneď zajtra tam osobne zájdem a urobím, čo bude v mojich silách, aby som to urýchlil. Všetci chceme pre Harryho len to najlepšie," dodal potichu a zahanbene sklonil hlavu.

"Vieš, že sa tomu dalo predísť," skonštatoval Severus, no viac sa k tomu nevracal. Namiesto toho zamieril k dverám, aby sa vrátil k lôžku svojho syna.

Syn... kedysi sa zdalo takmer nemožné, aby o ňom zmýšľal inak než len ako o synovi svojho dávneho nepriateľa. Od okamihu, čo sa oňho začal starať a čo zachránil Harryho pred takmer istou smrťou, bol preňho oveľa viac než cudzím chlapcom. V záchrane jeho života našiel akési uspokojenie a potom, keď ich spoločný boj vyhrali, bolo len otázkou času, kedy si jeden i druhý uvedomia, že táto udalosť spojila ich životy navždy. Stala sa z nich rodina, otec a syn, aby mohli spoločne prekonať všetky ďalšie nástrahy a Harryho bezpečie bolo od tej chvíle Severusovou prioritou.

Sediac pri jeho posteli, ani nevedel ako, no podarilo sa mu zaspať a vo svojich snoch sa vrátil do minulosti

Kapitola č.23: Životné zmeny

Sedel na kraji Harryho postele, no tentoraz to nebola ošetrovňa. Bola to jedna z izieb v jeho dome, ktorú vyhradil špeciálne pre chlapca počas jeho liečby. Opatrne, aby ho nezobudil, skontroloval jeho stav a skúmavo hľadel, ako chlapcovou tvárou čas od času prebehne zamračený výraz. Nespal pokojným spánkom. Trpel nočnými morami, od ktorých mu Severus nemohol pomôcť žiadnym lektvarom, pretože už tak ich bral až príliš mnoho. Jediné, čo preňho v tej chvíli mohol urobiť bolo, že ho jemne chytil za ruku a tým gestom mu dodával aspoň aký-taký pocit útechy. Keď to spravil prvýkrát, prekvapilo ho, ako rýchlo sa chlapec upokojil a odvtedy sa s ním pravidelne rozprával. Odpoveďou mu bolo zatiaľ len slabé zmačknutie ruky či úsmev, no oboje bolo dobrým znamením, že Harryho nervové zakončenia sa pomaly, ale isto regenerovali.

"Čo s ním bude, keď sa vylieči?" spýtal sa muža, ktorý takmer nečujne vošiel do izby a spokojne sledoval výjav pred sebou.

"Bude potrebovať novú rodinu," povzdychol si Albus. "K tým mudlom sa už nevráti, no ja ani len netuším, kto by sa ho mohol ujať."

"Je to Harry Potter," odvetil Severus sucho. "Ktokoľvek sa ho ujme."

"Lenže on nepotrebuje kohokoľvek. Potrebuje v prvom rade niekoho, kto mu poskytne nielen domov a lásku, ale i potrebnú ochranu. Vieš rovnako dobre ako ja, Severus, že sa Voldemort jedného dňa vráti a obávam sa, že bude chcieť dokončiť to, čo začal."

Áno, Severus to vedel. Rovnako však vedel i to, že tento chlapec, toto statočné malé stvorenie, potrebuje domov. Nemohol sľúbiť, že ho zahrnie láskou, akej by sa mu dostalo v kompletnej rodine, pretože on predsa nebol človek, čo dáva najavo svoje city. Zato domov a ochranu... prečo nie? Prečo by ten chlapec napokon nemohol zostať s ním? Už si zvykol na jeho prítomnosť tu v dome a dokonca mu nevadila ani tá skutočnosť, že je to syn toho kreténa, Pottera.

Harry sa zobudil. Jeho pohľad skĺzol na Severusovu ruku, ktorou ho stále ešte držal a hneď potom pozrel tými zelenými očami naňho. Ich pohľady sa stretli a vďačnosť, ktorú zbadal v Harryho očiach, rozpútala v jeho vnútri doslova uragán zmiešaných pocitov. V tej chvíli pochopil, že nech sa deje čokoľvek, chce ten pohľad vídať i ďalej. Vedel, že tak ako vždy miloval Lilly, mohol by milovať i Harryho, ktorý mu jeho starostlivosť oplatí svojou úprimnou detskou radosťou a vďačnosťou. Mohol by ho vychovať a sám dohliadať na to, že sa z neho nestane malý bastard, akým bol James Potter, ale naopak, že bude v prvom rade synom svojej matky- úprimný, čestný, odvážny a dobrosrdečný.

"Môže zostať u mňa," povedal napokon a hoci nevidel šokovaný výraz na Albusovej tvári, keďže bol k nemu otočený chrbtom, videl prekvapenie na Harryho tvári. "Ak bude Harry súhlasiť, postarám sa oňho," povedal viac- menej smerujúc svoje slová chlapcovi, než riaditeľovi.

"Harry potrebuje oficiálnych opatrovníkov, Severus," začal Albus váhavo. Doteraz bol zaňho dočasne zodpovedný on, no už čoskoro bude musieť byť stanovený nový, oficiálny opatrovník Harryho Pottera.

"Tak to zariad! Pokojne ho adoptujem, ak je to to, čo je treba," povedal Severus a odhodlane pozrel na riaditeľ'a. V jeho očiach bolo jasné rozhodnutie a keď on sa pre niečo rozhodol...

Severus sa prudko vystrel na stoličke a rozhlíadal sa okolo seba. Bol na ošetrovni a podľa pohľadu z okna usúdil, že práve začalo svať. Harry stále ešte nehybne ležal na posteli a pohľad naňho mu pripomenul jeho sen. V podstate to bola spomienka, ktorá sa podvedome premietla do jeho sna vďaka podobnosti tých dvoch situácií.

Tá spomienka... to bolo prvýkrát, čo vôbec pomyslel na možnosť prijať Harryho za svojho syna. Musel uznať, že hoci o tom rozhodnutí neraz premýšľal, nikdy skutočne neľutoval to, čo urobil. Bolo veľmi nepravdepodobné, žeby niekedy v budúcnosti mal vlastné deti a Harry... bol preňho ako vlastný.

S námahou zdvihol svoje unavené telo zo stoličky a presadol si na posteľ, aby svojho syna mohol chytiť za ruku tak, ako to robieval kedysi.

"Som tu s tebou, Harry," zašepkal potichu, hoci vedel, že ho tu nemá kto počuť. "Mrzí ma, že som ti nepovedal pravdu včas, no chcel som len... nechcel som, aby si sa trápil," ospravedlňoval sa, pretože cítil, žeby to mal urobiť prv, než bude neskoro. "Viem, že som ťa dosť obmedzoval... najmä keď si sa chcel učiť lietať a neskôr hrať famfrpál, ale určite chápeš, že to bolo pre tvoje dobro. Nechcel som, aby si vo vzduchu dostal jeden z tých záchvatov a... vlastne ani to nepomohlo a aj tak som ťa dostatočne neochránil," povzdychol si a so skrytou prosbou za tým závojom nezájmu v jeho očiach, pozrel na Harryho, akoby čakal, že sa naňho usmeje či stisne jeho ruku, aby poprel jeho slová a dal mu najavo, že mu odpúšťa. Nestalo sa. Výraz Harryho tváre sa ani trochu nezmenil.

"Stále sa žiadna zmena?" ozvalo sa za jeho chrbtom tak nečakane, až od ľaku nadskočil. Normálne by sa bol na prichádzajúceho oboril, ako si dovoľuje ho rušiť takýmto nevybraným spôsobom, no dnes... unavene pozrel na Lupina a zamietavo pokrútil hlavou.

"Je to moja chyba. Mal som tie tvoje lektvary dávať priamo Harrymu a nie Jam- teda Augustovi," zamumlal zničené, stojac na druhej strane chlapcovej postele.

"Našiel by si spôsob, ako mu ich vymeniť," oponoval mu Severus a sám nechápal, prečo sa snaží zmenšiť Lupinov pocit viny. Ved' predsa... aké ľahké by bolo hodiť to všetko naňho a nepripustiť vlastnú chybu? Lenže vedel, že Harry by nechcel, aby jeden druhého obviňovali a hoci nik nemohol zmenšiť jeho výčitky svedomia, mohol urobiť aspoň to, že obmedzí prúd výčitiek na Lupinovu adresu... samozrejme kvôli Harrymu.

Remusa samého to prekvapilo. Očakával, že Snape spustí svoju zvyčajnú tirádu o tom, akí sú všetci neschopní idioti, no namiesto toho... Severus bol úplne zničený. Možno to nebolo vidieť na prvý pohľad, no keď si niekto dal tú námahu a skúsil si všímať malé detaily, zmeny v Snapeovom správaní sa, mohol to spozorovať. A on to spozoroval. Videl na vlastné oči, ako sa Severus trápi, keď jediné, čo môže robiť, je bezmocne sedieť pri svojom synovi a držať ho za ruku.

"Zmenil si sa, Severus," skonštatoval potichu to, čo vedel už dávno.

"Možno. A možno len náš vlkodlak dospel a konečne vidí veci z inej perspektívy," neodpustil si aspoň malé podpichnutie čiernovlasý kúzelník.

"Možno," usmial sa Remus, no ten úsmev mal veľmi ďaleko k tomu, aby bol šťastný.

Nasledujúce dni boli veľmi hektické. Kým Albus so Severusom, Siriusom a Remusom svedčili proti Augustovi a snažili sa presvedčiť ministerstvo, že ten človek je naozaj nebezpečný, previezli liečiteľia Harryho do nemocnice sv. Munga. Tam ho podrobili niekoľkým dôkladným vyšetreniam, ktoré boli potrebné pred začiatkom tak zložitej operácie, na akú sa chystali.

Severus nespál už niekoľko dní. Vždy len príležitostne na chvíľu zavrel oči, keď bol v Harryho blízkosti, no rozhodne to nestačilo a jeho únava sa podpísala aj na jeho nálade. Bol podráždený a nervózny, azda viac než zvyčajne a tak ho napokon Albus presvedčil, aby vyjednávanie s úradom sociálnej starostlivosti o opätovnom obnovení Severusových otcovských práv, nechal na ňom. Podvolil sa tomu, no znamenalo to, že si najväčšiu dávku jeho hnevu odniesli práve liečitelia.

"Povedal som vám predsa, že chcem byť pri tej operácii prítomný!" vrčal v ten deň hádam už piatykrát.

"Pochopte nás, pán Snape! Je to zložitá operácia a rovnako ako vy, ani ja nechcem riskovať Harryho život kvôli vášmu rozmaru," oponoval mu Crosby.

"Vyštudoval som liečiteľ'stvo a viem, čo od takej operácie môžem očakávať. Nebudem prekážať, no chcem tam byť, ak by sa niečo stalo!" trval na svojom Severus.

"Ubezpečujem vás, že na sále bude tým najlepších čarochirurgov, ktorí sú na podobné situácie zvyknutí. Vaša prílišná osobná zainteresovanosť rozhodne neprinesie nič dobré. Nechcem, aby ste liečiteľ'ov zastrašovali, či ich znervózňovali pri práci. Môžete sa pozerat' z vyhlídkového pódia, kde budú s vami ďalší čaromedici, sledujúci priebeh operácie," dodal trošku zmierlivejšie, no jeho rozhodnutie nepustiť Severusa na sál bolo nemenné.

"Na to vám kašlem!" zrukol Severus a v tej chvíli bol Crosby rád, že na konci chodby zazrel Remusa Lupina, ženúceho sa k nim.

"Upokoj sa, Severus! Liečitelia robia všetko, čo je v ich silách," snažil sa ho upokojiť, no on bol ako besný pes. Vytrhol sa Remusovi, ktorý ho chytil za rameno a rázne vykročil chodbou preč.

"Ospravedlňte ho. Nie je to ľahlé pre nikoho z nás, Severus to znáša naozaj najhoršie. Už párkrát ho skoro stratil a nedokážem si ani len predstaviť, keby..." ospravedlňoval sa Remus ošetrovateľ'ovi, ktorý chápavo prikývol.

"Robíme, čo je v našich silách, Nemôžem vám však sľúbiť, že ten chlapec bude v poriadku. Mali by ste byť pripravení na všetko," povedal vážne a s tým zanechal Remusa stáť uprostred chodby so zachmúreným výrazom na tvári.

Kapitola č.24: Stav pacienta- kritický

V to ráno bolo v škole cítiť takmer hmatateľné napätie. Nikoho neprekvapilo, keď sa vo Veľkej sieni pri raňajkách postavil riaditeľ, aby im povedal niekoľko slov.

"Dobré ráno vám, všetkým. Rád by som privítal späť všetkých študentov, ktorí sa vďaka odvaru z mandragor, pripravenom madam Pomfreyovou spolu s profesorkou Prýtovou, zmenili späť z kameňa do svojej ľudskej podoby," začal na úvod tou lepšou správou. Veľkou sieňou sa rozľahol potlesk, no nesprevádzal ho radostný jasot, pretože všetci vedeli, akú cenu za záchranu Ginny Weasleyovej zaplatil ich spolužiak, Harry Potter.

"Iste nemusím nikomu z vás pripomínať, že o pár hodín podstúpi váš kamarát v nemocnici sv. Munga zložitú operáciu. Jeho stav je žiaľ naozaj vážny, no všetci poznáme Harryho ako veľkého bojovníka, ako odvážneho mladíka, ktorý sa len tak ľahko nevzdáva. Verím, a prosím, aby ste verili so mnou, že jeho liečba bude úspešná a on sa spolu s vami na začiatku budúceho školského roku bude môcť vrátiť do našej školy," dokončil a posadil sa. Po týchto jeho slovách nastalo vo Veľkej sieni ticho. Všetci študenti boli mĺkvi, dokonca aj zmijozelčania sa tvárili zarazene. Možno nemali Harryho Pottera príliš v láske, no odhliadnuc od jeho totožnosti, bol to jeden z nich, chlapec v ich veku, ba čo viac, syn ich vedúceho fakulty. Možno si ktorýsi, ako napríklad Draco Malfoy, priali zakliať ho nejakou naozaj škaredou kliatbou, no zrejme nik, obzvlášť nie jeho vrstovníci, nedošli vo svojich fantáziách až k smrti, zatiaľ ešte nie. A potom... bolo to také zvláštne. Harry Potter, chlapec ktorý prežil útok najobávanejšieho čiernokňažníka všetkých čias, by mal zomrieť na niečo také... ľudské? Až doteraz niektorí z nich verili, že mágiou a lektvarmi možno vyliečiť čokoľvek, no práve teraz to nebola pravda. Harry umieral a neuvedomovali si to len učitelia a dospeli v jeho okolí, no i jeho priatelia.

"Ach bože!" vzlykla Hermiona, ktorá sa o Harryho stave dozvedela len v to ráno. "Čo ak..." hlesla, no Ron ju nenechal dokončiť vetu.

"Žiadne čo ak... On bude v poriadku! Je to predsa Harry, spomínate? On sa z toho dostane! Musí!" rozhorčoval sa ryšavý chlapec, no hlas sa mu pritom triasol. Nechcel prísť o svojho najlepšieho kamaráta.

Remusov pohľad smeroval striedavo z prázdneho miesta pri nebelvírskom stole, ktoré Harryho spolužiaci neobsadzovali, očakávajúc chlapcov návrat, k prázdnej stoličke pri učiteľskom stole. Severus sa v škole neukázal, odkedy Harryho previezli do nemocnice. Nechcel ho nechať samého a hoci boli liečitelia proti, trval na tom, že tam zostane a nevyhodil by ho ani pár trolov zamestnaný v ochranke nemocnice.

"Mali by sme vyraziť," prerušil tok jeho myšlienok Sirius, ktorý bol rovnako nervózny ako on sám.

"Iste," prisvedčil a vstal od stola.

"Dohliadnite na Severusa a pripomeňte mu, že keby niečo potreboval..." prihovoril sa riaditeľ odchádzajúcej dvojici, ktorá mľčky prikývla a vyšla z Veľkej siene a následne z hradu. Obaja chceli byť, rovnako ako Severus, svedkami operácie a tak, nedbajúc na ostré urážky profesora lektvarov spred pár hodín, premiestnili sa za hranicami pozemkov priamo do nemocnice.

"Tak vážení, začneme," ozval sa zastretý hlas hlavného čarochirurga na operačnom sále. Severus pri tých slovách stuhol a pohľadom takmer hypnotizoval celý sál pod sebou. Sedel s Lupinom a Blackom v akejsi presklenej kupole umiestnenej nad operačkou, obklopení takmer tuctom ďalších liečiteľov a čaromedikov, ktorí sa prišli zo zvedavosti pozrieť na túto unikátnu operáciu.

"Dirigere sculpo!" zamrmľal chirurg a presným pohybom prútika urobil prvý rez na Harryho vyholenej hlave. Podobné kúzlo zopakoval ešte niekoľkokrát, kým odhalil lebku, pričom jeho asistentky pohotovo odsávali krv z otvorenej rany. Keď sa dostal až ku kosti, vzal zo stolíka s pripravenými nástrojmi druhý prútik a kúzlami, pre ktoré bol vytvorený, začal spracovávať kosť, aby obnažil samotné mozgové tkanivo. Občas potichu zamumlal nejaký pokyn pre inštrumentárku, ktorá mu pripravila ďalší potrebný nástroj.

"Odsávanie!" prikázal zreteľne a ona počúvala. Jemným tampónom nadnášaným kúzlom odsala prebytočnú krv z rany. Samotný vatový tampón bol zrejme očarovaný tak, aby pohlcoval neobmedzené množstvo tekutiny, čo bolo efektívnejšie, než u mudlov.

"Svorku!" povedal a inštrumentárka mu razom podala prútik s rozdvojeným koncom, pripomínajúcim z jednej časti nožnice s tupým koncom.

Severus bol ako v tranze a jednotlivé príkazy, ktoré k nemu doliehali, šli úplne mimo neho. Sledoval monitor vedľa postele, ktorý odzrkadľoval Harryho srdcovú frekvenciu a tlak. Zatiaľ boli stabilizované, aj keď tlak bol podľa jeho mienky vyšší než normálne.

Ubehli takmer dve hodiny, kým sa chirurg bezpečne dostal až k miestu, kde sa nachádzal hematóm.

"Dobre vážení, sme na mieste. Budem potrebovať injekciu, aby sme odsali vnútorný sekrét," vydával príkazy jeden za druhým.

"Merlin! Nemôžem sa na to pozerat!" zaúpel Sirius a na nič nečakajúc, vyšiel von. Remus bezradne pozrel za svojim priateľom, premýšľajúc, či by mal ísť za ním, alebo zostať so Severusom. Ani jemu nebol ten výhľad na operáciu

príjemný, no ešte nikdy nevidel Snapea v takomto stave. Na prvý pohľad bolo jasné, že je úplne bezradný a zúfalý. Napokon usúdil, že Sirius sa o seba postará a zostal.

"Moment!" zastavila ďalší chirurgov krok liečiteľka, ktorá sledovala Harryho životné funkcie. "Klesá tlak!"

"Povzbudzujúci lektvar!" prikázal liečiteľ a čakal s ďalším úkonom, kým sa Harryho tlak nestabilizoval.

"Môžeme pokračovať," uviedla liečiteľka a Remus si až v tej chvíli uvedomil, že doteraz zadržiaval dych. Kútikom oka sledoval Snapea, ktorý na tom nebol o nič lepšie.

"Si v poriadku?" spýtal sa potichu, no odpoveď nedostal.

"Teraz napichnetem hematóm a odsajem tekutinu," povedal a ihlou začal prenikať do malého, takmer čierneho telieska uprostred mozgového tkaniva. Všetko to bolo vidieť na veľkom monitore nad operačným sálom a tak aj diváci v kupole mohli sledovať každý jeden pohyb. Injekčná striekačka sa naplňala priehľadnou tekutinou a hematóm sa pomaly, ale viditeľne zmenšoval. Zároveň s tým sa však rozpínalo, už tak dosť napnuté mozgové tkanivo.

"Opatrne, aby sa nám mozgová pléna neuzavrela a nezabránila nám úplne hematóm odstrániť," pripomínal čarochirurg nielen sám sebe, ale najmä prizerajúcim sa divákom z radov liečiteľov.

"Hematóm sme zmenšili zhruba na polovicu, čím sme v prvom rade zabránili opätovným záchvatom z dôvodu veľkého tlaku na tkanivo. Teraz pristúpime k druhému kroku, odstráneniu hematómu," uviedol a inštrumentárka mu podala ďalší z množstva prútikov, pričom tento mal svoj koniec opatrený akousi zlatou špičkou.

"Pomocou Lockverovho zmrazovacieho noža zmrazíme okolité tkanivo, aby sme spomalili jeho posun, keď budeme hematóm vyberať," vysvetľovala a špičkou prútika sa približoval k Harryho mozgu.

"Merlin!" vykĺzlo Severusovi skrz zatŕaté zuby. Remus nemohol inak, než súhlasiť. Bol to strašný pohľad. Zdalo sa však, akoby skutočne tkanivo, ku ktorému sa čarochirurg približil, akosi zamrzlo. Postupne sa okolo tej zrazeniny vo vnútri začal vytvárať akýsi obal, ktorý bezpečne oddelil mozog od hematómu.

"Fajn, jeden kritický krok máme za sebou," vydýchol si chirurg a dovolil svojej asistentke, aby mu gázou utrela spotené čelo.

"Teraz veľmi opatrne skalpelom vyrežeme toho malého škodcu..." vyslovoval pomaly a sústredene špičkou prútika, ktorý použil úplne na začiatku operácie, začal obrezávať zmrazené okolie hematómu.

"Do kotla! Krváca to. Odsávanie!" prikázal ostro a s prútikom v ruke strnul uprostred pohybu, kým nemal opäť dobrý výhľad na poškodené miesto.

Severus sa prudko postavil a v mihu bol doslova nalepený na skle, ktoré ho delilo od operačného sálu.

"Severus, posad' sa!" naliehal Remus, ktorého tiež trhlo od ľaku, no snažil sa kvôli nemu zostať pokojný. Vedel, že Snape nikdy neprejavuje svoje city, no v tejto chvíli by ani on nemal byť sám. Severus ho však buď zámerne ignoroval, alebo proste nevnímal nič zo svojho okolia.

Krv z rany stále trochu presakovala, no vďaka pravidelnému odsávaniu zostávala rana čistá a dosť prehľadná na to, aby mohol pokračovať.

"Tlak?" spýtal sa liečiteľ a pozrel na svoju kolegyňu. Tá znovu prekontrolovala všetky chlapcove životné funkcie.

"Dávam malú dávku povzbudzujúceho lektvaru na udržanie tlaku, môžete pokračovať," zhodnotila a tak sa pevná ruka neurochirurga opäť pohla.

"Musíme nájsť pôvod toho krvácania a zastaviť ho," hovoril nahlas a nožom opäť postupoval hlbšie a hlbšie. Trvalo to zhruba dve minúty, kým celú procedúru dokončil, no keď z tkaniva vytiahol zrazeninu, naplnila sa dutina, ktorá na jej mieste vznikla, novou krvou.

"Nevidím, kde to tečie. Odsávať, rýchlo!" prikázal svojej asistentke a tá okamžite poslúchla.

"Svorku!" vyžiadal si a chystal sa ňou zaškrtiť poškodenú cievu.

"Tlak klesá! Pulz nepravdivý, dýchanie oslabené!" informovala liečiteľka.

"Potrebujem to zašit', inak vykrváca!" zavrčal podráždene chirurg.

"Krv doplňujúci lektvar!" rozhodla sa okamžite ošetrovateľka a ako povedala, tak aj urobila. "Tlak stále klesá!" informovala ho.

"Už len chvíľu! No tak! Vydrž!" šomral si muž popod nos a na čele mu vyrazili nové kvapôčky potu.

"Zástava! Strácame ho!" vykrikla žena a spýtavo pozrela na neurochirurga. Ten v mihu zaistil svorku tak, aby na chvíľu zastavil krvácanie a pritom mohli začať s oživovaním.

"RPčko a masáž srdca!" prikázal okamžite a v mihu to na sále bzučalo ako vo veľom úli.

"Do kotla! Harry, vydrž!" zaúpel Severus s čelom opretým o sklo. "No tak bojuj! Do paroma!" opakoval dookola a s hrôzou sledoval, ako tam dole bojuje tím liečiteľov o Harryho život.

"Merlin!" zašepkal Remus a so zavretými očami počúval zvuky toho zúfaleho boja.

"Nemám pulz," oznámila liečiteľka, pokračujúc v masáži. Kyslík, ktorý prúdil do Harryho pľúc bol zvýšený na maximum, no boli to prístroje, ktoré dýchali zaňho, kým on sám sa im vzdával niekam veľmi ďaleko, odkiaľ niet návratu.

"No tak, chlapče, zostaň tu s nami!" šepkala žena naliehavo.

„Bojuj, Harry! Bojuj!“ zvolal Severus zúfalo, akoby dúfal, že jeho výkrik, akokoľvek nemiestny by sa mohol zdať, preberie jeho syna k životu.

„Stále nič,“ oznamovala liečiteľka. „Aké veľké je to poškodenie cievy? Zvládne šok?“ spýtala sa, odvolávajúc sa na kúzl s účinkom, aký mal mudlovský defibrilátor.

„Ak dostane šok, tá cieva praskne. Musím ju zašit' prv, než pristúpime k tomuto kroku,“ oznámil jej neurochirurg a ich pohľady sa stretli.

„Tak na čo ešte čakáte? Nemienim o toho chlapca prísť!“ povedala rozhodne. „Ďalšie RPčko a pokračujem v masáži. Pohnite si, inak ho stratíme nadobro!“ vydávala rozkazy a tak, kým ona pokračovala v masáži srdca, hlavný operatér pokračoval vo svojej práci. Zašit' poškodenú cievu preňho nebolo ničím ťažkým, no vyžadovalo to určitý čas, ktorý v tejto chvíli nemali.

Severus zatímal päsť a jeho tvár bola bledšia než zvyčajne. Ktosi by mohol povedať, že sa tvári rovnako ako vždy, no opak bol pravdou. Remus mohol vidieť, koľko námahy ho stojí, aby udržal svoj výraz pod kontrolou. On sám mal chuť ujsť odtiaľto a čakať niekde, kde sa na to nebude musieť pozeráť. Severus už zrejme tiež svoje rozhodnutie, byť tu, oľutoval, no teraz už ho preč nedostane.

„Potrebujete upokojujúci lektvar?“ spýtal sa nespelo akýsi mladík, váhavo prešľapujúci z nohy na nohu vedľa Snapea.

„Strčte si ho niekam!“ zavrčal, nespúšťajúc pohľad zo scény pod nimi.

„Severus!“ napomenul ho Remus mierne, skôr však zo zvyku než žeby mu to vážne vadilo.

„Staraj sa o seba, ty prašivý vlkodlak! Môj syn tam dole umiera a ty... ty...“ v návale strašnej bolesti a zúfalej bezmocnosti ani nevedel, čo vlastne chcel povedať. Nemal silu sa s niekým hádať. Nemal silu s niekým bojovať. Chcel len byť so svojim synom, držať ho za ruku a uistiť sa, že ho nikdy nestratí. Nesmie ho stratiť! Tackavo sa otočil späť k oknu s výhľadom na operačný sál, nevnímajúc súcitné pohľady ostatných prítomných. Na ničom nezáležalo. Na ničom, okrem Harryho života.

„Teraz to nevzdávaj, Harry! Nesmieš ma tu nechať samého!“ zašepkal zronene a jeho pohľad padol na liečiteľku, ktorá stále ešte pokračovala v masáži. Zvuk z reproduktoru, ktorý k nim doliehal, bol teraz vypnutý, no jej nesúhlasné pokrútenie hlavou bolo dostatočné, aby vedel...

Kapitola č.25: Život či smrť?

Harry nechápal, čo sa s ním dialo. Dlho, veľmi dlho, bol akoby uväznený v temnote. Nevedel, kde je ani čo sa s ním deje a mal strach. Bol sám. Posledná vec, na ktorú si spomínal bolo, ako vbehol Severusovi do náručia a túžil s ním zostať navždy. Potom však prišla tá bolesť a on sa prepadal hlboko do neznáma. Už raz sa mu to stalo, spomínal si na to, no nebolo to príjemné. Ten stav bol sprevádzaný nepríjemnou bolesťou a hoci netrval dlho, nemal radosť z toho, že sa to opakuje. Jediné čo vedel bolo, že je Severus s ním. Vedel, že by ho neopustil, nie teraz, preto sa snažil byť pokojný a čakať, kým ho jeho otec opäť zachráni.

Trvalo to dlho, veľmi dlho, kým cítil, že sa niečo zmenilo. Temnota okolo neho ustúpila a on sa ocitol na mieste, kde ešte nikdy predtým nebol. Všetko tam bolo úplne iné, než čo dovtedy videl a nedokázal zistiť, kde sa to vlastne ocitol.

"Ocko?" zavolať pokusne a váhavo vykročil vpred, v ústrety tej nádhere, čo ho obklopovala. "Severus!" zakričal hlasnejšie, no odpoveďou mu bolo len veselé hvízdanie vetra, ktorý bol jeho jediným spoločníkom. Kráčal akýmsi lesom, no vedel, že to nie je Zakázaný les, ktorý obklopuje Bradavice. Všetko tu bolo také... svetlé, uvedomil si. Pomedzi vrcholky stromov k nemu prenikali hrejivé slnečné lúče. Bol vďačný za to, že zahriali jeho skrehnuté telo a dúfal, že na konci toho lesa bude nejaká čistinka, kde sa bude môcť zohriať ešte viac. Počul, ako niekde v diaľke zurčí potočik a odrazu pocítil smäd. Pozorne počúval, odkiaľ k nemu ten zvuk dolieha, aby sa vydal tým smerom a skutočne, po pár krokoch sa ocitol pri ňom. Bol priehľadný a čistý ako ten najčírejší kryštál, preto neváhal, sklonil sa k nemu a napil sa.

"Harry!" ozval sa za ním akýsi hlas a pri zvuku jeho mena poskočilo Harryho srdce radosťou. Je to tak dávno, čo ten hlas počul naposledy a hoci si bol takmer istý, že zabudol, ako znie, nebola to pravda. Vedel, kto naňho volá a hrdlo mu stiahlo úzkosťou. Ak je tu s ním, potom to znamená...

"Mami?" zašepkal skusmo a otočil sa za zvukom jej hlasu.

"Harry, zlatko!" zašepkala hlasom zastretým emóciami. Lilly Potterová pomaly kráčala k svojmu jedinému, milovanému, synovi, s náručou roztvorenou, čakajúc, že k nej sám príbehne. "Tak veľmi si mi chýbal," zašepkala zronene.

"Mami!" hlesol Harry a vrhol sa k nej. "Mami!" plakal chlapec a zaplavil ho pocit radosti, no i zvláštneho smútku. Vedel, že ak je tu s ňou, musí byť aj on mŕtvy.

"Je mi tak strašne ľúto, čo všetko sa ti stalo," šepkala a jemne ho kolísala, ako kedysi, keď bol ešte úplne maličký. Dovolil jej to, ba čo viac, užíval si ten pocit pohodlia a lásky, ktoré ho obklopovali. Konečne mal späť to, čo mu život kvôli Voldemortovi uprel- bol opäť so svojou mamičkou.

Sedel schúlený v jej náručí a tíško plakal, keď na jeho rameno dopadla čiasa ruka.

"Harry, chlapče," oslovil ho James a keď videl prekvapenie v synových očiach, klakol si na jedno koleno, aby bol zhruba na jeho úrovni a slabo si povzdychol.

"Som to ja, synček. Zomrel som v rovnaký deň ako tvoja mama a ten muž, čo sa za mňa pred časom vydával, bol podvodník," vysvetlil smutne.

"Ale..." Harry tomu tak celkom nerozumel.

"Chcel ti ublížiť a mne sa chcel pomstiť, hoci som dávno po smrti. Mrzí ma, že... musel si si o mne myslieť naozaj hrozné veci, po tom, čo ti urobil," povzdychol si a trochu sa stiahol, akoby čakal, že ho Harry odmietne a zavrhne.

"Takže to všetko..." jachtal Harry a horúčkovo premýšľal.

"Nikdy by som ti neublížil, Harry. Veríš mi? Viem, že moja minulosť so Severusom nikdy nebola ružová, ale keby som vedel, že si s ním šťastný, nikdy by som..." hlas sa mu lámal. "Chceme s mamičkou, aby si bol šťastný a či to bude so Severusom, alebo niekým iným, na tom nezáleží. Si už veľký chlapec a vieš, čo naozaj chceš a čo je pre teba dobré," hovoril James potichu.

"Teraz už budem len s vami," usmial sa Harry, no napriek radosti, ktorú pritom pociťoval, bol to smutný úsmev. Nemohol sa zbaviť myšlienky na to, ako veľmi jeho odchod zraní Severusa a to ho bolelo.

"Už to trvá veľmi dlho!" zvolala liečiteľka zúfalo, neustávajúc v masáži srdca.

"Už som skoro hotový!" odsekol čarochirurg, ktorý práve zašil prasknutú cievu a posledným kúzlom zafixoval Harryho hlavu, aby následkom šoku nedošlo k ďalšiemu poškodeniu. "Môžete začať s šokmi!" povedal a o krok ustúpil od operačného stola. Niektorí z asistentov nasledovali jeho príklad, iní počúvli príkaz liečiteľky a dali Harrymu ďalšiu dávku potrebných lektvarov. Ona potom priložila špeciálny prúťik k Harryho hrudi a bez zaváhania pustila do jeho tela prvý impulz, ktorý bol ich poslednou možnosťou, ako naštartovať chlapcovo srdce. Harryho sa telo následkom šoku napälo a chvíľu zotrvalo v akomsi kŕčovitom stave, kým opäť ochablo a bezvládne opäť sa zviezlo späť na posteľ.

"Nič!" zvolal jeden z asistentov a tak celú procedúru zopakovala.

"No tak, Harry! Toto mi nerob! Nesmieš to vzdať!" opakoval Severus zúfalo, stále dokola, zatínajúc päste a škripajúc zubami. Remus sa v duchu modlil, no inak mlčal, s tvárou stále odvrátenou od operácie. Bol rád, že Sirius odišiel skôr, než toho bol svedkom, hoci na druhú stranu vedel, že s ním by si poradil, keby ho potreboval utešovať. Boli by oporou jeden pre druhého, no so Severusom... bol bezradný. Ten muž sa nikdy s nikým nedelil o svoju bolesť a trápenie, tobôž, aby ich priznal práve jemu. A Harry... tak veľmi ho bolelo pomyslenie na to, že by ho mohli stratiť. Snažil sa aspoň utešovať tým, že by sa konečne stretol so svojimi rodičmi a bol by ušetrený akéhokoľvek ďalšieho trápenia. Vedel, že je to malá náplasť na ranu, ktorá by jeho smrťou vznikla, ale...

"Ako dlho?" spýtal sa čarochirurg.

"Tridsaťpäť minút," odpovedala liečiteľka a ich pohľady sa stretli.

"To je príliš. Je koniec," zamumlal a resignovane pozrel hore, na Snapea. Pokrútil hlavou.

"Nie!" skríkol Severus a zlostne buchol zovretou pästou do skla. "Pokračujte! Do kotla! On nesmie zomrieť!"

Rozumiete? Nesmie! Harry, to nesmieš!" volal zúfalo.

V operačnej sále ho síce počuť nemohli, no výraz rozhorčenia a zúfalstva bol dostatočný na to, aby sa liečiteľka nepodvolila príkazu svojho nadriadeného.

"Pokračujeme! Skúsime to znova. Je ešte príliš mladý na smrť. On to zvládne!" opakovala a k svojim slovám sa utiekala, kým opäť začínala s masážou srdca.

Harry cítil, že sa niečo deje, no nedokázal určiť, čo.

"Vezmite ma domov," požiadal svojich rodičov a venoval im ďalší úsmev. Vlastne od svojho príchodu sa usmieval stále, keď predsa bol opäť s nimi. To bolo všetko, po čom celý svoj život túžil.

"Nie, Harry!" pokrútil hlavou James. "Ešte tu s nami nemôžeš zostať, synček," vysvetľoval smutne.

"Čože? Ale ved'..." jachtal Harry zmätene.

"Počúvaj ma, zlatíčko!" ozvala sa znova Lilly a i jej hlas bol smutný, no vyžaroval oveľa viac rozhodnosti než James.

"Ešte neprišiel tvoj čas. Musíš sa vrátiť späť a žiť ďalej svoj život!" naliehala.

"Ale ja nechcem! Chcem tu zostať s vami! Nechcem vás znova stratiť!" vzlykol chlapec a pevnejšie sa pritisol k svojej mame.

"Ach, Harry! Ani nevieš, ako veľmi nám chýbaš, no my sme stále s tebou. Kým nás nosíš vo svojom srdci, nikdy ťa neopustíme a počkáme na teba, kým sa sem vrátiš, ale máš toho ešte toľko pred sebou..."

"Ale..." snažil sa oponovať.

"Počúvaj, Harry!" prikázal James a odrazu zvuky, ktoré ich obklopovali zosilneli. Zo všetkých strán k nim doliehali zvuky štebotajúcich vtákov a zurčiaceho potoka, rovnako ako bzučanie včiel, no okrem toho k nim doliehal, z veľkej diaľky, aj akýsi hlas. Harry ho spoznal hneď. Bol to Severus.

"No tak, Harry! Toto mi nerob! Nesmieš to vzdať!.... "Nie!"... "Pokračujte! Do kotla! On nesmie zomrieť! Rozumiete? Nesmie! Harry, to nesmieš!"

Zvieravý pocit v žalúdku zosilnel. Chcel si zapchať uši, aby nepočul to zúfalstvo v Severusovom hlase, no nepomohlo to. Severus ho volal zas a znova. Chcel, aby sa k nemu vrátil a spolu s ním ho volali i ďalší... Remus a Sirius, jeho priatelia, hoci boli ešte ďalej, naňho mysleli a ich myšlienky dostali v tomto jeho svete podobu slov. Chceli, aby sa vrátil, lenže... on nechcel znova zažiť bolesť a nechcel prísť o svojich rodičov. Bolo to také ťažké, rozhodnúť sa.

"Severus ťa veľmi ľúbi, Harry. Rovnako ako my. On však pre teba toho môže ešte toľko urobiť a ty pre neho tiež. Počuješ ho? Potrebuje ťa, rovnako ako tvoji priatelia," šepkala mu Lilly priamo do ucha, pevne ho pritom objímajúc.

"A vy?" spýtal sa priškrteným hlasom.

"Milujeme ťa, Harry, a vybrali sme si smrť, aby ty si mohol žiť ďalej. A preto nech akokoľvek veľmi chceme, aby si tu s nami zostal, nebolo by to správne. Vráť sa späť, Harry! Vráť sa k nim! Vyber si život miesto smrti a zachrániš tým nielen seba," naliehala a rovnako ako Harrymu, i jej po tvári stekali slzy.

"Mám vás rád!" zvolal Harry a všetci traja spočinuli v spoločnom objatí.

"No tak, Harry!" šepkal Severus z posledných síl. "Vráť sa ku nám, synak! Prosím, Lilly, neber mi ho! Nemôžem stratiť aj jeho!" zúfal si.

Liečiteľka opäť priložila prútik k Harryho hrudi, rozhodnutá vyslať k jeho srdcu posledný šok. Bol to posledný zúfalý pokus a takmer už prestávala dúfať, že sa to podarí, keď v tom...

"Mám pulz!" ozvalo sa vedľa nej a skutočne, rovná čiara na monitore odrazu poskočila a začala tvoriť krivku, signalizujúcu, že Harryho srdce opäť začalo pracovať.

"Môj ty Merlin!" zašepkala užasnuto, no pohotovo začala aplikovať ďalšie potrebné lektvary, ktoré mali Harryho stav stabilizovať a zabrániť ďalšej podobnej situácii.

Severus videl, že sa čosi zmenilo a už si myslel, že to liečiteľia skutočne vzdali, keď jeden z čaromedikov za ním užasnuto zvolal: "Je späť!"

S očami rozšírenými od prekvapenia hľadel na monitor vedľa Harryho postele a skutočne, jeho srdce opäť bilo.

"Sme opäť vo vzduchu, vážení! Dúfajme, že tento bojovný duch vydrží Harrymu až do konca," ozvalo sa z

reproduktora, ktorý opäť zapli.

Severus sa v tej chvíli unavene zosunul na stoličku, ktorú mu Remus pohotovo prisunul a s hlavou opretou o sklo, takmer nečujne zašepkal: "Ďakujem!"

Bolo mu v tej chvíli jedno, koľko ľudí naňho hľadá. Bolo mu jedno, ako pred nimi vyzerá a že stratil svoju fasádu. Jediné, na čom záležalo, bol Harry. Vrátil sa! Neopustil ho, opakoval si v duchu a ucítil, ako mu po tvári pomaly stekajú slzy. Severus Snape plakal. Po rokoch opäť nad jeho sebaovládaním zvíťazila aj jeho ľudská slabosť. A kým naposledy to bola Lillyna smrť, ktorá ho primäla plakať, bol to teraz jej syn a jeho návrat do života, ktorý dokázal to isté.

Kapitola č.26: Tri slová

Zvyšok operácie zahŕňal už len dodatočné ošetrovanie poškodeného tkaniva a následne uzavretie rany. Na to použil čarochirurg jednoduché kúzlo, ktoré síce ranu bezpečne zacelilo, no ak nechcel, aby Harrymu zostala jazva, bude mu na to musieť pripraviť špeciálnu masť, ktorá sa o to postará. Rovnako, ako sa vlasové tonikum postará o to, aby Harrymu opäť rýchlo narástli vlasy predtým, než sa bude môcť vrátiť do školy.

Severus stále ešte sedel v miestnosti, z ktorej sledovali operáciu. Harryho už previezli na izbu, no on potreboval chvíľu, aby sa dal dohromady. Čaromedici a liečitelia už odišli a on zostal sám, len s Lupinom. Ten síce na chvíľu odbehol, aby našiel Blacka, no opäť sa vrátil sám.

"Budeš v poriadku?" spýtal sa Remus ustarane. Nemo prikývol.

"Počuj, Lupin! To, čo som povedal..." začal váhavo a ich pohľady sa stretli. Oba vedeli, čo chce Severus povedať a Remus len prikývol.

"Keby to bol môj syn, jednal by som rovnako, možno ešte horšie. Naozaj obdivujem tvoje sebaovládanie," uškrnul sa Remus, na čo si Severus len posmešne uškrnul. V tej chvíli sa otvorili dvere a dnu vošiel Crosby s čarochirurgom, ktorý Harryho operoval. Severus bol v mihu na nohách a spýtavo hľadel na oboch prichádzajúcich mužov.

"Pokoje, prišli sme vás len informovať o ďalšom postupe liečby," vyhrkol ihneď Crosby, keď sa na Severusovej tvári mihol tieň obáv.

"Je teda v poriadku?" potreboval sa uistiť.

"V tejto chvíli áno. Musíme však počkať, kým sa váš syn nepreberie, aby sme mohli dokončiť potrebné vyšetrenia a vylúčiť ďalšie možné komplikácie," vysvetľoval nemecký liečiteľ.

"Komplikácie?" Severus spýtavo zdvihol obočie, keď naňho pozrel.

"Nevieme odhadnúť, ako veľmi bolo zasiahnuté centrum reči pred operáciou a musíme sa uistiť, že paréza ustúpila. To všetko však zistíme až časom a dovoľím si predpokladať, že konečné následky budú minimálne," odpovedal liečiteľ po pravde.

"Rozumiem. Hlavné je, že žije. S tým ostatným sa nejako vysporiadame," prikývol Severus na znak porozumenia a opäť to bol ten starý Snape, ktorého všetci poznali. Vyrovnaný, neústupný a prísny majster lektvarov, ktorý svoje city nedáva najavo. Remus naňho hľadel a neveriacky krútil hlavou, vedel však svoje.

"Čo teda bude ďalej?" spýtal sa namiesto neho a keď sa všetci usadili, začali liečitelia s vysvetľovaním.

"Ako iste viete, ľudský organizmus, obzvlášť v podobných prípadoch, sa najlepšie regeneruje v umelom spánku. Pacient je pomocou lektvaru uvedený do stavu, kedy vníma minimálnu bolesť a i tú dokážeme celkom utlmiť podávaním potrebných prípravkov. Do tohto stavu uvedieme i Harryho, aby sme celý liečebný proces urýchlili. Jeho mozgové tkanivo potrebuje istý čas na vlastnú regeneráciu a ten čas mu doprajeme. Kým bude Harry v umelom spánku, bude mať zaistený potrebný pokoj a všetko ostatné, čo je k tomu potrebné," vysvetľoval Crosby.

"Na ako dlho?" zaujímalo Severusa.

"To naozaj nedokážem odhadnúť, ale určite to bude v rozmedzí niekoľkých dní až týždňov. Všetko sa uvidí podľa toho, ako sa bude Harryho stav vyvíjať. Ale k tomuto kroku pristúpime až potom, čo sa preberie. Očakávame, že najneskôr do zajtrajšieho večera by mal byť schopný prinajmenšom vnímať svoje okolie," pokračoval liečiteľ.

"Smiem s ním zostať?" spýtal sa Severus, vstávajúc zo stoličky.

"Iste, skúste mu niečo rozprávať. Mohlo by to urýchliť jeho prebudenie," poradil liečiteľ a naviac nečakajúc, zamieril Severus k dverám. S rukou na kľučke sa však zarazil a pohľadom spočinul na Remusovi.

"Budeš informovať Albusa?" spýtal sa.

"Iste, zostaň s Harrym. Keby bolo niečo nové, daj vedieť," súhlasil Remus, rozhodnutý ešte pred svojim návratom do Bradavíc nájsť Siriusa, ktorý sa v priebehu operácie stratil ktovie kam.

Severus nečujne otvoril dvere Harryho nemocničnej izby a pri jeho posteli zbadal stát ženu. Na okamih sa zarazil, no keď sa k nemu otočila a venovala mu úsmev, spoznal ju podľa očí. Bola to liečiteľka, čo sa pri oživovaní Harryho nevzdala a len vďaka nej je teraz Harry späť.

"Som rada, že to nevzdal," ozvala sa a jej slová zneli úprimne.

"Som vašim dlžníkom," odpovedal Severus potichu. "Nevzdali ste to, keď sa zdalo, že už nie je žiadna šanca." Liečiteľka pozrela striedavo z chlapca na muža a potichu si povzdychla.

"Mám syna v jeho veku. Keď som ho tam videla ležať," odkazovala sa na Harryho, "akoby som videla svojho chlapčeka. Nemohla som to vzdať," odvetila rovnako ticho.

"Ďakujem," povedal Severus a myslel to naozaj vážne.

"Rado sa stalo. Prajem vám i vášmu synovi v živote viac šťastia, než ste mali doteraz," dodala s úsmevom a s tým zmizla, nechávajúc ich osamote.

Čiernovlasý muž sa posadil na kraj postele, ako už mnohokrát predtým a prstami jemne prešiel po obväze na chlapcovej hlave.

"Poriadne si ma vystrašil, kamarát. Nemysli si, že na to len tak ľahko zabudnem. Hm... zrejme by som t'a mal odnaučiť podobným kúskom... možno nejaký školský trest, aby si si nabudúce rozmyslel, kedy sa rozhodneš priviesť ma na pokraj zrútenia?" hovoril potichu a zľahka. Ani zd'aleka nemyslel svoje slová vážne, no potreboval svoj sarkazmus, aby opäť nadobudol svoju rovnováhu. Vedel, že Harry má rád takéto ich podpichovanie a preňho to bola forma odľahčenia tejto vážnej situácie.

"Len čo sa odtiaľto dostaneš, pripravím ti tonikum na rast vlasov," uškrnul sa, opatrne prechádzajúc na odhalenej jazve v tvare blesku. Teraz, keď ju nezakrývala ofina, bola ešte viditeľnejšia než zvyčajne a Severusovi neustále pripomínala, kým vlastne skutočne je. Smrtijed, síce bývalý, no tak ako Harryho jazva zrejme nikdy nezmizne, nezbaví sa ani on svojho cechu. "Možno sa niekomu páči holá hlava, dokonca som počul, že dievčatám pripadajú zaujímavé aj jazvy, no dával by som prednosť tvojmu vrabčiemu hniezdu," pokračoval ďalej bezmyšlienkovito.

"Neviem ako ty, ale čierna je moja obľúbená farba, ale pripusťme, že by som bol ochotný skúsiť nejaký experiment-samozrejme, pokiaľ to zostane na tvojej hlave. Nie, aby si sa opovážil skúšať to na mne! Čo by si povedal na ryšavú, ako má tvoj kamarát Ron? Alebo blond, ako Draco Malfoy? Hm... zostaneme pri tej čiernej... rozhodne čierna," mrmlal si Severus popod nos. Odrazu však prešiel do vážneho módu a znova mal pred očami okamihy, keď stačilo tak málo, aby oňho prišiel nadobro.

"Toto mi už, prosím, nikdy neurob," hlesol takmer nečujne. "Na tomto svete je len veľmi málo osob, pre ktoré by som urobil čokoľvek na svete, a ty si jednou z nich. Bol by som veľmi smutný, keby si odišiel. Viem, že to so mnou niekedy nie je jednoduché a nedokážem ti nahradiť tvojich pravých rodičov, ale robím, čo je v mojich silách. Nikdy som nebol trpezlivý človek a pokiaľ ide o deti, ani by ma nenapadlo, že niekedy budem mať syna. Lenže mám... mám teba a keby som t'a nejakým spôsobom stratil... Snaž sa prosím! Si silný, tak sa predsa nenecháš zlomiť. Sľubujem, že ti s tým pomôžem," dokončil a na jeho prekvapenie sa na chlapcovej, teraz už uvoľnenej tvári, objavil slabý úsmev a dokonca sa mu zdalo, akoby Harry na krátky okamih stisol ruku, za ktorú ho držal.

Aj on sa usmial.

"Áno, som tu s tebou," uistil ho. "Mám t'a rád, Harry," dodal a kým kedysi mal obavy vôbec tieto tri slová vysloviť, dnes zistil, že oveľa väčší strach má z toho, že by ich Harrymu už nikdy nemal možnosť povedať.

Kapitola č.27: Červíček

Harry rozospato otvoril oči. Ostré svetlo prenikajúce cez nemocničný závoj nebolo príjemné, no keď sa snažil zaočloniť si oči rukou, nemohol ju zdvihnúť. Bola príliš ťažká a on bol veľmi unavený na to, aby to dokázal. Kútikom napoly otvoreného oka zachytil akýsi pohyb a odrazu sa miestnosť okolo neho ponorila do príjemnejšieho šera. "Myslím, že takto to bude lepšie," ozval sa tichý hlas len kúsok od jeho ucha a Harry inštinktívne naklonil hlavu k ruke, ktorá začala jemne prehrabávať jeho vlasy. Otvoril ústa, s úmyslom pozdraviť svojho ocka, no z hrdla sa mu vydralo len akési zachrčanie.

"Len pokojne, všetko je v poriadku, Harry," chlácholil ho Severus a z nočného stolíka vzal fl'aštičku s akýmsi lektvarom. Pritisol ju chlapcovi k perám a ten, neschopný zmôcť sa na akýkoľvek protest, poslušne vypil celý obsah flakónika.

"Nerozprávaj, nevysil'uj sa!" napomenul ho Severus mierne a pohodlnejšie sa usadil na jeho posteli. "Si pod vplyvom najrozličnejších lektvarov a preto si taký omámený, ale nič sa neboj, zase budeš v poriadku. Zavolám ošetrovateľ'a, aby ťa mohol prezrieť," vysvetľoval potichu, no keď sa chcel postaviť a na chvíľku odísť, zovrela ho Harryho ruka prekvapivo silno. Pozrel na svojho syna.

"Nechod'!" zamumlal Harry s námahou a na Severusovej tvári sa po niekoľkých naozaj dlhých dňoch objavil skutočný, úprimný úsmev.

"Hned' budem späť, Harry. Zatiaľ odpočívaj," prikázal mierne a vymanil sa z chlapcovho zovretia. Nechcel ho nechávať samého, nie keď sa len teraz prebral, ale potreboval hovoriť s liečiteľ'om osamote prv, než Harryho prezrie. Zdalo sa, že je v poriadku, za čo bol nesmierne vd'ačný, ale celú noc, sediac pri jeho posteli premýšľal o tom umelom magickom spánku. Vedel, že mu nemôže uškodiť, ba skôr naopak, no aj tak by dal prednosť tomu, aby sa Harry uzdravoval pri plnom vedomí. Pozoroval ho, kým spal, a aj blázon, tobôž na smrť vystrašený otec, by spoznal, že to nebol pokojný spánok. Vedel o Harryho nočných morách a tiež vedel, že magický spánok ich nepotlačí, ba naopak, mohol by celú vec zhoršiť, keďže pacienta nemožno zobudiť. Severus si neželal, aby sa Harry ocitol v zajatí svojej nočnej mory a tak dúfal, že jeho stav bude natoľko dobrý, aby presvedčil aj liečiteľ'a.

Crosby bol samozrejme proti a nesúhlasil so Severusovým názorom, že Harry magický spánok nepotrebuje.

"Uvedomte si, pán Snape, že jeho mozog sa potrebuje zregenerovať a k tomu potrebuje dokonalý pokoj a hlavne žiaden stres. Pre dieťa jeho veku je už samotný pobyt v nemocnici dosť stresujúci a tomu sa vyhneme tak, že mu doprajeme potrebný čas. Magický spánok je preňho úplne bezpečný," trval na svojom liečiteľ'. "Navyše, súhlasili ste, keď sme vám o tom povedali prvýkrát."

"Vy tomu nerozumiete!" vyprskol Severus. "Vybafli ste to na mňa len pár minút po tom, čo môj syn len tak tak unikol smrti. V tej chvíli, priznávam, som nebol celkom pri zmysloch a verte mi, byť na Harryho mieste váš syn, ani vy by ste neboli. Keby som bol presvedčený o tom, že Harry sa vskutku potrebuje vyliečiť pod vplyvom sedatív a kúzel, neváhal by som. Ale on sa zobudil sotva pred pár minútami a jeho stav, ako iste sám uznáte, je lepší, než sme predpokladali. Viem, ako dlho trvala jeho liečba po tom požiari a tiež viem, že Harry dokáže byť trpezlivý, keď je to potrebné. Ja vám proste nedám súhlas na to, aby ste ho uviedli do magického spánku," rozhodol Severus a nemienil od svojho rozhodnutia ustúpiť.

"To, či je Harryho stav uspokojivý, rozhodnem, až keď ho dôkladne vyšetrím," zavrčal Crosby.

"Tak na čo čakáme?" odsekol Severus rovnakým tónom a zamieril k dverám, nasledovaný nahnevaným liečiteľ'om. Len čo vyšli na chodbu, zaujal ich akýsi hurhaj.

Harry v izbe osamel. V diaľke mohol počuť dupot otcových topánok, kým sa nevzdialili natoľko, že ich prehlušili iné kroky z chodby. Bol unavený, no snažil sa premôcť spánok, ktorý hrozil, že ho opäť premôže. Chcel počkať na ocka, chcel, aby ho zase držal za ruku a bol s ním. Nebýval síce ustráchaný, no dnes nemal dobrý pocit z toho, že zostal sám, hoc i len na chvíľu.

Už takmer spal, keď začul, ako sa dvere izby otvárajú. Nepočul žiadne kroky, čo bolo zvláštne, no keďže bol pri vedomí len tak napoly, nezamýšľal sa nad tým. Aspoň nie dovtedy, kým mu na tvár nedopadol vankúš a nezačal ho dusiť. Zdesene mával rukami okolo seba, čím vyvolal len väčšiu vlnu nevoľnosti a bolesť v každom svalu svojho tela. Snažil sa od seba odstrčiť útočníka, no bol príliš slabý na to, aby to dokázal a pomaly ho znova začala obostierať temnota. Jeho posledná myšlienka bola na Severusa a na to, že tu nebol, keď ho potreboval.

Omdlel z nedostatku vzduchu a tak už nevedel o tom, že sa na jeho útočníka vrhol veľký čierny pes a zúrivo sa mu pokúšal zahryznúť priamo do krku.

"Čo do kotla...?" zvolal pobúrene ošetrovateľ, ktorý spolu so Severusom vtrhol dnu. Čiernovlasý muž po jeho boku už už tasil svoj prútik, no nestihol to. Izbou sa rozľahlo hlasné puknutie a malý podsaditý muž s vodnatými očami, držiac za srst' veľkého čierneho psa, sa premiestnil. Peter Pettigrew zmizol aj so Siriusom Blackom.

"Čo to malo znamenať?" nechápal liečiteľ, no v tom okamihu zbadal to, čo aj Severus. Harryho telo bezvládne ležalo na posteli, s tvárou stále ešte zakrytou veľkým vankúšom.

"Harry!" zvolal zhrozene Severus a rozbehol sa k synovi. Vankúš okamžite odhodil nabok a bez meškania kontroloval, či žije. Odľahlo mu, keď nahmatol pulz a podarilo sa mu zachytiť i chlapcovo plytké dýchanie. "Enervate!" zamumlal a Harry sa s ďalším prudkým zalapaním po dychu prebral a rozkašľal sa.

"Už je dobre, synček! Som pri tebe, Harry! Som tu s tebou!" chlácholil ho a v kruhoch ho hladkal po chrbte. Bolo mu jedno, že sa Harryho prsty krčovitým zvierajú okolo jeho ruky a chlapcove nechty sa mu do nej zarývajú. Mohol tomuto incidentu zabrániť, keby vyslyšal jeho skromnú prosbu, aby ho nenechával samého. Nemal od neho odísť! Mal zostať s ním a liečiteľ a jednoducho len zavolať, vyčítal si a pevnejšie k sebe Harryho pritisol. "Prepáč mi to, Harry! Prepáč!" šepkal zronene, no vedel, že žiadne slová už Harryho nezbavia jeho nového strachu, nič už nevymaže túto spomienku z jeho hlavy. Nikdy.

"Pán Snape, potrebujem Harryho vyšetriť," ozval sa po chvíli Crosby, ktorý medzitým zalarmoval nemocničnú ochranku. Priblížil sa k chlapcovi, ktorý sa chúlil do kľbka v náručí svojho otca. Stačil však jediný dotyk k tomu, aby sa Harry vystrašene strhol a začal potichu vzlykať. Jeho pohľad sa stretol so Snapeovým. Obaja vedeli, že na Harryho toho bolo v posledných dňoch príliš a pokus o vraždu len pár hodín po takom vážnom zákroku...

"Vrátim sa o chvíľu. Keby ste niečo potrebovali, stačí zavolať," zamumlal napokon, pretože pochopil, že v tejto chvíli je na tom jeho pacient horšie po psychickej stránke, než po tej fyzickej. Severus prikývol a pohodlnejšie sa usadil s Harrym v náručí na stoličku vedľa postele. Prehodil mu cez ramená deku a pomaly ho kolísal sem a tam, kým napokon od únavy nezaspal. Sám už bol unavený, no nemohol si dovoliť poľaviť teraz v ostražitosti. Harrymu hrozilo nebezpečenstvo a nik nebral ohľad na jeho zdravotný stav, toľkož nie Voldemort. Netušil, čo mal Pettigrew v pláne, no nemohol tu Harryho nechať, Musí ho dostať späť do Bradavíc, kde bude aspoň relatívne v bezpečí. Aj keď... aj tu mohol byť, keby ho nenechal samého, pripomenul si a ostrý hrot výčitiek svedomia ho neprestajne bodal na to najcitlivejšie miesto jeho srdca.

Kapitola č.28: Krv nepriatel'a

Sirius Black sa bezcieľne potuloval nemocnicou či v jej blízkom okolí. Nemohol zniesť ten pohľad na Harryho. Chcel s ním síce byť celý čas, hlavne v takej dôležitej chvíli, no nevydržal to. Nemal na to žalúdok. Vedel, že keby zostal čo i len o chvíľu dlhšie... Remus so Snapeom to zvládnu, opakoval si v duchu. Dohliadnu na to, aby bol Harry v poriadku, kým on... musí si to v hlave všetko urovnať. Od chvíle, čo sa dostal z Azkabanu, na to nemal dost času, keď že bol neustále s Jamesom či Harrym. Chcel dohnať čas, ktorý stratili, keď bol uväznený a myslel si, že jeho najlepší priateľ bol mŕtvy. Lenže... on naozaj mŕtvy bol a stále je, či nie? Ten chlap, čo ho dostal z väzenia, bol predsa podvodník a nebyť jeho, nemusel by dnes Harry bojovať o holý život. Stále však nemohol prísť na to, prečo ho ten Smrtijed zachraňoval, ibaže... možno mal Remus naozaj pravdu. Možno z neho chcel len ťahať potrebné informácie a získať si tak dôveryhodnosť, ktorú potreboval. To však nič nemenilo na fakte, že to mali zistiť. Ak nik iný, tak prinajmenšom on a Remus mali vedieť, že to nebol skutočný James. Tol'ko vecí tomu nasvedčovalo a oni boli slepí, pretože... prečo vlastne? Len preto, že ho chceli späť za každú cenu? Ba i za cenu Harryho života? Zúfalo si trhal vlasy a nadával si do idiotov. Nikdy si neodpustí, ak sa Harrymu niečo stane. Nikdy.

Nevedel, koľko času ubehlo, odkedy odišiel z operačného sálu, no odrazu pocítil pevný stisk na svojom ramene a keď vzhliadol, pozeral do strhanej tváre svojho priateľa.

"Je v poriadku?" spýtal sa pošepky a hoci sa snažil nedat' najavo obavy, hlas ho zradil.

"Teraz už áno, ale bol to veľmi ťažký boj," povzdychol si Remus a sťažka dosadol do trávy vedľa Siriusa.

"Mohli sme tomu zabrániť," vyriekol čiernovlasý muž nahlas to, o čom doposiaľ len uvažoval.

"Bol naozaj veľmi presvedčivý," zamumlal Remus. "Mal som veriť Severusovi, keď mu neveril. On jediný mu nikdy celkom neveril," dodal.

"Tak prečo do kotla mu Harryho nechával?" vyprskol Sirius podráždene.

"Sirius, ty si to stále ešte nepochopil, však? On Harryho naozaj miluje ako vlastného syna," vysvetľoval Remus trpezlivo a dbal na to, aby pritom svojmu priateľovi hľadel do očí. "Možno si to nevidel, no jemu to trhalo srdce, že sa Harryho musel vzdať. Nemal však na výber a všetko to robil kvôli nemu. Myslíš, že by Harrymu nejako prospelo, keby sa oňho bili ako o camrál na ihrisku? Severus sa držal bokom len preto, aby ho nestresoval viac, než už bol."

"Si si istý, že je preňho Snape tou najlepšou voľbou? Možno by som sa oňho mohol starať ja. Som predsa jeho krstný otec," navrhol okamžite a s nádejou zreteľne vpísanou v tvári hľadel na posledného zo svojich priateľov.

"Nerob to, Sirius! Prosím, nevyužívaj svoj status krstného otca k tomu, aby si Severusa a Harryho znova rozdelil. Ty si nevidel, aký bol Snape zúfalý, keď Harry na sále prestal dýchať a takmer hodinu ho nemohli oživiť. Viem, že tomu len ťažko veríš, ale i on je len človek a Harry je preňho všetkým. Určite nebude stáť v ceste tomu, aby si bol s chlapcom v kontakte, či si ho k sebe vzal na prázdniny, ale ak ti na srdci leží Harryho šťastie, nepokúšaj sa o nič viac!" naliehal Remus a pod váhou jeho pohľadu to Sirius už nevydržal a sklonil hlavu.

"Sklamal som vás všetkých. Teba, Jamesa, Lilly a teraz i Harryho," zamrmal.

"Neviem, o čom hovoríš, Sirius. Nikoho si nesklamal, ba naopak. Som na teba hrdý, že si tak statočne vydržal všetky tie roky v Azkabane a teraz, keď si späť, môže byť všetko zase ako kedysi," snažil sa ho povzbudiť Remus. To bola jeho hlavná úloha v ich vzájomnom priateľskom vzťahu odjakživa. James bol ten, s ktorým Sirius vymýšľal tie najbláznivejšie dobrodružstvá a on, Remus, na nich dohliadal a keď práve nekrotil ich temperament, tak svojimi slovami hojil škrabance i väčšie rany na ich dušiach.

"Nič už nebude ako kedysi," oponoval Sirius. "James a Lilly sú mŕtvi a Červíček..."

"Áno, sú mŕtvi, no stále je to Harry, ktorý nás potrebuje rovnako ako svojho otca. A pokiaľ ide o Petra, aj naňho dôjde a ver mi, že dostane, čo si zaslúži!" zavrčal hrozivo a Sirius ako jeden z mála vedel, akých vecí je schopný rozzúrený vlkodlak. "Ideš za Harrym?" spýtal sa odrazu, no on len pokrútil hlavou.

"Potrebujem ešte trochu premýšľať. Aj tak bude asi ešte spať a nechcem sa stretnúť so Snapeom. Zájdem za ním trochu neskôr," zamrmal Sirius.

"Fajn. Ja idem do Bradavíc, informovať Albusa a ostatných. Uvidíme sa teda neskôr," potľapkával ho po pleci a s tými slovami zmizol.

Zdalo sa mu to ako celá večnosť, čo sa bezcieľne túlal sem a tam, až napokon zamieril späť do nemocnice. Mladá ošetrovateľka pri informačnom pulte mu s úsmevom oznámila, že sa Harry len pred malou chvíľou prebral a jeho otec hovorí s liečiteľom. Sirius bez meškania zamieril k chlapcovej izbe, rozhodnutý využiť okamih, kedy s ním môže byť aspoň na chvíľu sám. Z dial'ky však videl, ako sa dvere Harryho izby potichu zatvárajú a tak si v duchu nadával, že nebol rýchlejší. Snape ho opäť predbehol. Bez zaklopania vtrhol dnu, no na to, čo videl, rozhodne nebol pripravený.

Pred sebou videl muža, ktorého nenávidel viac než samotného Voldemorta. Peter Pettigrew stál pri Harryho posteli a... s hrôzou si uvedomil, že vankúš spočívajúci na chlapcovej hlave mu bráni v dýchaní. Ta malá podlá krysa sa ho pokúšala zadusiť.

Hnev v ňom vzkypel a nenávisť, ktorú voči Červíčkovovi pociťoval, si našla cestu von. Bez toho, aby si to uvedomil, premenil sa na veľkého čierneho psa a zúriivo sa vrhol na svojho bývalého priateľa, človeka, ktorý zradil nielen jeho, ale hlavne jeho najlepších priateľov. Len jeho vinou sú Potterovci mŕtvi a Harry zostal sám, odkázaný na pomoc cudzích ľudí.

Skočil Červíčkov priamo po krku a nezaujímal ho, či ho zabije alebo nie. Chcel sa pomstiť. Pomstiť za Jamesa, Lilly, za Harryho a Remusa a v neposlednom rade i sám za seba a roky stratené vo väzení. Matne vnímal osoby, ktoré sa v závese za ním vrútili dnu a nechápavo hľadeli na zápas dvoch niekdajších priateľov. Len zasvätené totiž osoby vedeli, že ten čierny pes je vlastne Sirius Black, Harryho kmotor. Odrazu pocítil, ako sa svet okolo neho rozplýva. Pri pohľade do Petrových šialených očí vedel, že je v peknej kaši.

Nemýlil sa. So slabým zakňučaním dopadol na udupaný trávnik akéhosi cintorína a než sa premenil a stihol sa brániť, bol odzbrojený a a priviazaný k jednému z náhrobných kameňov, ktoré boli jedinými svedkami jeho prítomnosti. Teda ak nepočítal Červíčka a to... zalapal po dychu, keď si uvedomil že ono "TO" je vlastne nejaká napodobenina živej bytosti, konkrétne Voldemorta.

"Je čas, môj pane," ozval sa Červíček temným hlasom, pri ktorom Siriusovi behal mráz po chrbte. Nevedel, čo sa bude diať, no jedno vedel určite. Nebude sa mu to páčiť. Zúriivo zápasil s magickými povrazmi, ktoré ho doslova prikovali na miesto, no tie sa ťahovali tým viac, čím väčší bol jeho odpor. A čo bolo horšie, nedokázal sa dokonca ani premeniť na psa. Vedel, že je len otázka času, kedy Voldemort opäť povstane a on v duchu odpočítaval posledné minúty svojho života. Áno, vedel, čo sa pred ním odohráva, rovnako ako vedel, že jeho krv nahradí tú Harryho, ktorá mala byť základnou zložkou lektvaru znovuzrodenia. Krv nepriateľa, tak presne k tomu potreboval Červíček Harryho, no keď sa mu to nepodarilo, má k dispozícii aspoň jeho. V duchu si nadával, že nebol opatrnejší, no bolo neskoro plakať nad rozliatym lektvarom. Bolo príliš neskoro premýšľať o tom, čo by bolo, keby... V tejto chvíli existovalo len tu a teraz, a keď pozrel do očí toho šialenca s hadím ksichtom a červenými očami, bol si istý, že je koniec. Avšak on sa nemienil vzdať bez boja.

Harry sa prudko posadil a s uši trhajúcim výkrikom otvoril oči. Celé telo ho bolelo hádam ešte viac než predtým, no tentoraz to nebolo následkom vyčerpania ani dôsledkom jeho choroby.

"To nič, Harry! Si v bezpečí, som tu s tebou!" ozval sa odrazu tichý hlas a mocné paže sa ovinuli okolo neho. Stále ešte prudko dýchajúc, pritisol Harry svoju tvár k otcovej hrudi.

"To nič, bol to len zlý sen, synček," tíšil ho Severus a krúživými pohybmi hladkal Harryho po chrbte.

"To... to nebol sen," hlesol takmer nečujne chlapec a Severus ho k sebe pritisol ešte viac.

"Tu si v bezpečí. Nik ti už neublíži," uistoval ho, no ani to nepomáhalo a Harryho telo sa stále viac a viac triaslo. Keby si Severus nebol istý, že to bolo nemožné, považoval by to za dozvuky dlhotrvajúceho mučenia. Lenže on bol predsa s Harrym celý čas, ani na okamih ho nespustil z očí, takže si bol istý, že... V tom Harry opäť zopakoval: "To nebol sen."

Severusove hrdlo sa stiahlo úzkosťou a trochu od seba Harryho odstrčil, aby sa mu lepšie prizrel. Teraz už nebolo pochyb. Čo však nechápal, bolo... AKO??? Videl Harryho zmietaný sa počas jeho poslednej nočnej mory, počul ho kričať a ten krik mu trhal srdce i uši, no nech sa snažil akokoľvek, nemohol ho zobudiť. Nemohol preňho spraviť nič a hoci nepochyboval o tom, že to čo sa odohráva v sne jeho syna, je strašné, ani vo sne by ho nenapadlo, že tie sny naozaj prežíva. Čo sa to vlastne dialo?

"On je späť, ocko," zamumlal Harry potichu a pozrel otcovi do očí. "Vrátil sa a má Siriusa. Ublízuje mu a... a veľmi to bolí, ocko!" vzlykol chlapec a opäť sa pritisol do bezpečného náručia svojho otca. "Pomôžeš mu, ocko, však? Dostaneš ho odtiaľ, však?" žiadal chlapec naliehavo a jeho oči sa zavrtali do Severusových. Nevedel, čo mu na to odpovedať, ani čo robiť. Len pred pár hodinami ležal Harry v bezvedomí, bojoval o svoj vlastný život a teraz na vlastnej koži, akýmsi zvráteným spôsobom, pociťoval mučenie toho bastarda, ktorý si zase raz našiel cestičku von z pekla. Prečo ten chlapec nemôže mať aspoň chvíľu pokoj, aby sa mohol vyliečiť a dostať späť do formy?

"Tvoj krstný otec sa o seba dokáže postarať, Harry. Uvidíš, že bude v poriadku. Všetci už ho hľadajú," uistil ho, zatiaľ čo ho ukladal do postele.

"Sú na nejakom cintoríne," prezradil Harry, keď si znovu spomenul na útržky svojej vízie a Severus pozorne počúval všetky detaily, ktoré mu bol Harry schopný povedať.

"Výborne, hneď poviem riaditeľovi, kde má hľadať, ale ty teraz musíš odpočívať," prikázal Severus mierne, no rozhodne. Bez jediného slova podal Harrymu niekoľko lektvarov a ten ich vypil, ani sa len neobťažoval protestovať. Bol unavený. Naozaj unavený.

"Ocko..." zamumlal už takmer spiaci.

"Áno, Harry?" spýtal sa Severus, čakajúc, čo jeho syna trápi, no ten sa len zahniezdil v posteli a s rukou stále zvierajúcou tú otcovu, zaspal, konečne pokojne.

Kapitola č.29: Jazvy

Keď sa Harry zobudil o niekoľko hodín neskôr, uvedomil si, že ho neobklopujú biele, nemocničné steny, ale hľadá na hviezdami posiatu oblohu. Bol doma, došlo mu a spokojne sa usmial. Ani nevedel, ako sa sem dostal, ale to bolo jedno. Tak veľmi mu chýbal ocko, ich spoločný domov i jeho izba v otcových súkromných komnatách v Bradavicách, v ktorej bol strop začarovaný podobne ako vo Veľkej sieni.

Úľavou, že je konečne späť, na moment opäť zavrel oči a rukou chcel prehrabnúť svoje vlasy, no nahmatal len jemné obvazy, ktoré pokrývali jeho hlavu. Razom si spomenul na všetko, čo sa odohralo za posledných niekoľko... ako dlho bol vlastne mimo? Zdalo sa mu, akoby od chvíle, čo v Tajomnej komnate zabil baziliška, musela uplynúť celá večnosť, behom ktorej stihol zomrieť a stretnúť sa s vlastnými rodičmi, prežiť pokus o vraždu toho šialenca Červíčka a ako vrchol všetkého, pozorovať Voldemortovými očami mučenie svojho krstného otca. Ba čo viac, cítiť ho na vlastnej koži. Striasol sa pri tej spomienke, no vedel, že ležaním v posteli Siriusovi nijako nepomôže. Bez meškania odhrnul prikrývky a na vratkých nohách sa rozbehol ku dverám. Hlava ho stále ešte trochu bolela a mal závrat, ale dalo sa to vydržať. Pomalšie prebehol obývačkou a zamieril ku dverám otcovej pracovne, odkiaľ k nemu doliehali tlmené hlasy. Bez varovania vtrhol dnu, no zarazil sa uprostred kroku, keď pred sebou zbadal Severusa, Remusa a riaditeľ'a, zjavne diskutujúcich o záchrane Siriusu. Uvedomil si, že ani nezaklopal a čakal, že ho trojica, v čele s jeho otcom, začne karhať, no nestalo sa. Namiesto toho Severus prudko vstal zo svojej stoličky a hnal sa k nemu.

„Harry, prečo neležíš? Stalo sa niečo? Si v poriadku?“ pýtal sa ustarane a bez otáľania ho viedol k pohovke v rohu miestnosti, kde ho prinútil sadnúť si.

„Nič mi nie je,“ hlesol Harry zahanbene. „Chcel som len...“ jachtal, neschopný vysúkať zo seba súvislú vetu. Čo vlastne chcel? Prišiel sem kvôli Siriusovi, či nie? Na seba vôbec nemyslel, bolo mu jedno, že sa stále ešte necíti dobre a aj tak sem bežal, pridávajúc otcovi len viac starostí.

Severus si jeho nedokončenú vetu vysvetlil po svojom a sadol si vedľa neho, rukami ho objímajúc.

„Si doma, Harry. Tu si v bezpečí, nenechám ťa samého, sľubujem,“ šepkal potichu, keďže si myslel, že jeho syn sa obával samoty po tom zážitku s Červíčkom.

„Myslím, že sme prebrali všetko, čo bolo treba, Severus,“ ozval sa odrazu potichu riaditeľ a pristúpil k nim bližšie, v závese za ním šiel Remus.

„Postaraj sa o svojho syna, my zariadime všetko ostatné. Musím ťa požiadať, Severus, a myslím to naozaj smrteľne vážne, aby si za žiadnych okolností neopúšťal hrad. Tu ste s Harrym v bezpečí,“ vravel vážnym hlasom a potom uprel svoje modré oči na Harryho, krčiaceho sa v rohu pohovky.

„Všetci sme veľmi radi, že si späť, Harry. Verím, že s pomocou svojho otca sa čoskoro úplne uzdravíš a budeš sa môcť vrátiť k svojim priateľom,“ usmial sa a jemne chlapca potľapkal po ramene.

„Ďakujem, pane,“ odpovedal Harry. Potom spoza riaditeľovho ramena vykukol Remus a to už Harry nevydržal a vrhol sa mu okolo krku.

„Ty jediný si mi rozumel,“ vzlykol takmer nečujne, odkazujúc sa na Remusovu pomoc počas školského roku, keď bol odlúčený od Severusa.

„Pšššt, Harry. Už je všetko v poriadku. Teraz musíš počúvať Severusa, aby si bol čo najskôr celkom fit a potom sľubujem, že si všetci spoločne zahráme famfrpál a rozhodne ťa nebudeme šetriť,“ snažil sa ho povzbudiť, hladkajúc chlapca po hlave.

„Pomôžeš aj Siriusovi, však?“ žiadal chlapec naliehavo.

„Áno, pomôžeme mu. Urobím pre to všetko, to ti sľubujem, chlapče,“ odpovedal Remus vážne a ich pohľady sa stretli. Viac slov nebolo potrebných a tak sa Harry zosunul späť na pohovku, do náruče svojho otca, ktorý celú scénu mlčky pozoroval.

Osameli. Hodnú chvíľu medzi nimi panovalo ticho, až kým ho Harry konečne neprerušil.

„Videl som ich,“ zašepkal a Severus spozornel. „Mamu a ocka,“ dodal a Severusove objatie zosilnelo.

„Bol si od nás preč dost dlho,“ zamumlal Severus, vracajúc sa späť vo vlastných spomienkach na onu chvíľu. „Už som si myslel, že sa ku mne nikdy nevrátiš,“ priznal.

„Nevedel som, čo mám urobiť. Počul som ťa, ocko a nechcel som, aby si bol smutný, ale tak veľmi som chcel byť s nimi... Nedovolili mi to,“ prezradil a svoje zelené oči, naplnené slzami, uprel na Severusa, ktorý jeho pohľad opätovoval.

„Nedovolili?“ zopakoval Severus nechápavo.

„Obaja trvali na tom, že sa k tebe mám vrátiť, že ma potrebuješ a ja potrebujem teba. Chceli, aby som bol šťastný a to s tebou som, ocko,“ odpovedal a jeho slzami zmáčanú tvár na chvíľu rozžiaril úsmev.

„Dokonca i tvoj otec?“ uistoval sa Severus, ktorý si nebol celkom istý, ako sa asi skutočný James zmieril s ich novým rodinným usporiadaním.

„Áno. Vravem, že keby sa skutočne mohol vrátiť a vedel by, že som s tebou šťastný, nikdy by neurobil to, čo ten podvodník. Neublížil by mi tým, že by nás rozdelil,“ uistoval ho chlapec a on mu chtiac- nechtiac veril. V duchu

d'akoval Lilly, dokonca i Jamesovi, za to, že mu poslali syna späť a sľuboval, že ich nesklame a postará sa o neho najlepšie, ako len bude môcť.

„Mal by som sa ti pozrieť na tú hlavu,“ povedal odrazu Severus, cítiac, že potrebuje zmenu témy. Harry, ako sa zdalo, to tiež pochopil a nechal otca, aby mu pomalými, avšak skúsenými pohybmi rozvinul obväz na hlave a preskúmal jazvu, ktorá bola pripomienkou náročnej operácie, ktorú prekonal.

„Ako dlho som bol vlastne mimo?“ spýtal sa Harry zvedavo.

„Čosi vyše týždňa. Chvíľu trvalo, kým ťa prezrel špecialista a potom všetky tie prípravy pred operáciou...“ mumlal Severus, skúmajúc hojacu sa ranu. Z vrečka svojho plášt'a odrazu vytiahol tubu s masťou a jemnými krúživými pohybmi ju začal svojmu synovi vtierať do pokožky v okolí rany, i priamo na ňu.

„Bolí to?“ spýtal sa medzitým, keď cítil, ako Harry stuhol a zjemnil svoje pohyby.

„Nie, len... vlastne trochu,“ priznal napokon chlapec.

„Po takom zákroku je to úplne normálne,“ uistoval ho Severus. „Mám pre teba v laboratóriu pripravené nejaké lektvary, ktoré by ti mali pomôcť, ale ak by si mal akékoľvek ťažkosti, hneď mi o tom povedz!“ povedal neústupne a Harry slabo prikývol na znak porozumenia.

„Myslíš, že mi zostane jazva?“ spýtal sa nesmelo.

„Zrejme áno, ale vďaka tejto masti by mala úplne vyblednúť a keď zarastie vlasmi, nebude ju vidieť. Kiež by všetky tvoje jazvy šli odstrániť či zakryť,“ povzdychol si a vtedy ho Harry chytil za ruku a napriek tomu všetkému, čo mal za sebou, sa šťastne usmial.

„To nič, už som si na ne zvykol. Navyše... pripomínajú mi, ako si sa o mňa vždy staral a potom sa stal mojím otcom, takže...“ vysvetľoval trošku neisto, no Severus len neveriacky pokrútil hlavou. Zrejme nikdy nepochopí, ako sa práve ON mohol stať otcom takého úžasného dieťaťa.

„Hej!“ zvolal zrazu Harry a než sa Severus spamätal, vyskočil z gauča. „Ukážeš mi, ako sa pripravuje to vlasové tonikum? Sľúbil si mi to,“ poukázal na Severusov monológ tesne po jeho operácii.

„Ty si na to spomínaš?“ Severus naozaj nevychádzal z údivu.

„Jasné, dokonca aj na to, že sa ti nepáči blond ani ryšavá. Tak čo napríklad... zelená?“ navrhol s lišiackym úškrnom a len tak- tak uskočil pred dobre miereným hravým štuchnutím pod rebrá od otca.

„Vidím, že túžbu byť vždy niečo extra si zdedil po svojom otcovi,“ uškrnul sa Severus, no tentoraz pri zmienke o Jamesovi Potterovi, nebol jeho hlas naplnený horkosťou.

Kapitola č.30: Vzдор

Harry sedel pri stole a zadumane cival do svojho taniera. Sem- tam po očku sledoval svojho otca, ktorý sa nezdal byť práve v najlepšej nálade. Správal sa divne od chvíle, čo bol Sirius preč. Sprvu tomu nevenoval pozornosť, keďže sa stále ešte zotavoval z dozvukov liečby, ale teraz, keď sa cítil podstatne lepšie, vnímal tie zmeny o to citlivejšie. "Deje sa niečo, ocko?" spýtal sa ostýchavo, keď sa po dlhom prehováraní sama seba, konečne odhodlal k tejto otázke.

Severus prudko vzhliadol od vlastnej večere a prevrátil ho pohľadom.

"Nič sa nedeje. Jedz! Potrebuješ nabrat' späť svoje sily," odsekol príkro a opäť sa vrátil k bezmyšlienkovitému prehŕňaniu sa vo svojom tanieri.

"Ide o Siriusa a Voldemorta?" nevzdával sa Harry. Keď už raz začal, len tak čosi ho nezastavilo.

"Dost' už! Povedal som, že sa nič nedeje, tak sa nič nedeje! Je to jasné?" vybuchol Severus a vyskočil od stola tak prudko, až prevrhol stoličku.

Harry sa razom prikrčil a ustráchané sledoval Severusa, ktorý sa sám zarazil nad svojim správaním.

"Prepáč," zamumlal a znavené dosadol do stoličky, ktorú si kúzlom privolał späť zo zeme.

"To nič," hlesol Harry, no stále ešte bol ostražitý. Vedel veľmi dobre, že podobné výbuchy neznačia nič dobré a je lepšie byť z dosahu. O tom sa presvedčil už u tých mudlov, s ktorými prežil niekoľko prvých rokov svojho života, kým ho po tom požiari Severus nevzal do svojej opatery. Myslel si, že na to už zabudol, no niekoľko mesiacov strávených s falošným Jamesom Potterom, vynieslo tie spomienky opäť na povrch. "Mohol by som ísť za svojimi priateľmi?" spýtal sa s nádejou v hlase, dúfajúc, že keď sa na chvíľu vytratí otcovi z očí, upokojí sa.

"Nemyslím, že je to dobrý nápad. Ešte stále nie si celkom fit a nie je to bezpečné," zamietol Severus okamžite bez toho, aby na chlapca čo i len pozrel.

"Nemôžeš ma tu držať večne zavretého!" vykrikoval odrazu Harry, zmietaný medzi túžbou konečne dokázať otcovi, že je v poriadku, no zároveň chcel v danej chvíli uniknúť jeho hnevu, ktorý možno nebol mierený priamo proti nemu, no aj tak sa ho dotýkal. A to, že chcel konečne po dlhom čase vidieť svojich priateľov, tým pocitom vskutku nepomáhalo.

"Ak si dojedol, vráť sa do svojej izby. Verím, že máš nejaké úlohy, ktoré si zameškal," odsekol Severus rozhodne a tentoraz jeho prenikavý pohľad našiel ten Harryho. Zarazil sa, keď v ňom okrem vzdoru našiel strach.

"Nie! Nie! A nie!" kričal Harry ako zmyslov zbavený a zamieril rovno ku dverám, vedúcich von zo Severusových komnát.

"Harry, stoj!" volal a už- už sa za ním chcel rozbehnúť, keď sa plamene v krbe rozhoreli a z nich vyšiel zamyslený riaditeľ.

"Len ho nechaj, Severus! Každý chlapec v jeho veku potrebuje nejakým spôsobom ventilovať svoj temperament," ozval sa starec a jeho vážny výraz na krátky okamih vystriedal slabý úsmev.

"Nie som si istý, či by mal..." snažil sa oponovať Severus, no napokon zavrel dvere, čím nadobro umlčal chodbou doznievajúce kroky jeho syna. "Tak o čo ide, Albus?" prešiel priamo k veci. Obaja vedeli, že sa riaditeľ neobťažoval až sem len tak bezdôvodne, obzvlášť takto bez ohlásenia.

"Ako si na tom, Severus? Čo znamenie?" spýtal sa starec ustarane a pozorne skúmal výraz tváre svojho mladšieho kolegu.

"Rozhodne bolo už aj lepšie," zavrčal Severus a nervózne pošúchal svoje ľavé predlaktie.

"Je niečo, čo pre teba môžem urobiť?"

"Nemyslím. Podľa mňa sú len dve možnosti, ako toto celé ukončiť. Zabiť ho, alebo on zabije mňa. To je presne to, čo on chce. Potrestať zradcu," zavrčal Severus, snažiac sa potlačiť vlastnú nervozitu z celej tejto situácie.

"To sa mu nepodarí, Severus. Uist'ujem ťa, že nedovoliť, aby..."

"Ako to chceš dosiahnuť, Albus? Nebuď blázon! Ani ty nie si všemocný a nemôžeš mať oči a uši všade," odsekol podráždene. "Na mne nezáleží. Zaslúžim si byť potrestaný za svoje chyby, no nesmiem dopustiť, aby sa niečo stalo Harrymu," dodal miernejšie.

"Mýliš sa, môj drahý chlapče. Samozrejme, že na tebe záleží! Ak už nevidíš nič iné, čo by vyžadovalo tvoju prítomnosť, spomeň si aspoň na svojho syna! Ako by sa asi cítil Harry, keby ťa stratil? Teba, jediného otca, ktorého skutočne pozná. Otca, ktorého má nadovšetko rád a spravil by čokoľvek, len aby ho od teba už nikdy neodlúčili tak, ako pred časom," dohovárať mu Albus potichu.

"Naučil by sa s tým žiť, tak ako ja, keď zomrela jeho matka," povzdychol si Severus skrušene.

"Prečo mám pocit, že to vzdávaš bez boja, Severus?"

"Možno vzdávam. Nevieť, Albus. Stalo sa veľmi veľa vecí naraz a ja neviem... Takmer som ho stratil a radšej by som sám zomrel, než zažiť to znova," priznal takmer nečujne.

"Takmer, Severus. To jednoduché slovíčko je dosť podstatné, pretože tak ako ja, i ty vidíš, že Harry je plný elánu a

chuti do života. Ale s tebou ako otcom, po svojom boku. Vy dvaja toho spolu dokážete ešte veľa. Premýšľaj o tom!" poradil Albus a na tvári sa mu usadil jeho zvyčajný zadumaný výraz.

"Dovolím si tvrdiť, že kvôli tomu si sem neprišiel," obrátil odrazu Severus, ktorý mal dosť náhľadu pod svoju masku, za ktorou skrýval svoju pravú tvár.

"Máš pravdu. Chcel som ťa požiadať, aby si dohliadol na školu. Ja, Remus a Minerva odchádzame," riekol prosto a zamieril ku krbu, ktorým sem pred chvíľou prišiel.

"Smiem sa spýtať, kam?" vyzvedal Severus s novým záujmom.

"Preveriť nejaké stopy, ktoré by nás mohli doviesť k Siriusovi," odpovedal Albus zachmúrene.

"Stále ešte žije," zamumlal Severus, spomínajúc si na jednu z Harryho vízií z toho rána.

"Mrzí ma, že to všetko musí Harry znášať. Pokúšal si sa naučiť ho uzatvárať myseľ?" navrhol Albus jedno z možných riešení.

"To bolo prvé, čo ma napadlo. Harry, hoci by to on sám nikdy nepriзнаl, je stále príliš slabý na to, aby to zvládol behom niekoľkých dní. Na druhú stranu, myslím si, že sa Harry nesnaží naplno. Podľa mňa aj napriek bolesti, ktorú cíti, nechce stratiť tento jediný kontakt so svojim krstným otcom. Len vďaka tomu vlastne vieme, že stále ešte žije," povzdychol si Severus a premýšľal, ako presvedčiť Harryho, aby toto svoje spojenie s Voldemortom nadobro "odstrihol".

"Áno, zatiaľ ešte žije. No ako dlho to môže ešte trvať?" povzdychol si Albus a s tým opäť vykročil.

"Dozri, prosím, na školu, Severus!" požiadal znova a zmizol v záplave zelených plameňov.

Harry nervózne postával pred portrétom Bacuľatej dámy a čakal, či niekto z jeho spolužiakov nepôjde dnu, či von. Mal síce pocit, že ubehlo sotva pár dní, čo bol v nebelvírskej veži naposledy, no podľa otcových slov to bolo oveľa viac a tak nebolo divu, že sa zmenilo heslo. Len škoda, že mu ho nik neprezradil.

Bolo už dosť neskoro a on netušil, ako dlho tam bude ešte stáť, kým sa napokon so zvesenou hlavou nevráti domov k otcovi. On by určite vedel heslo, no v tejto chvíli sa Harrymu nechcelo ho s tým otravovať.

"Harry?" ozval sa trochu neistý hlas za jeho chrbtom a keď sa obzrel, zbadal už len škvrnu, rútiacu sa naňho.

Hermiona sa mu vrhla okolo krku tak prudko, až ho skoro zvalila na zem a udusila.

"No tak, Hermiona! Ved' ho už konečne pust'. Pozri sa naňho! Dusí sa!" dohovárať jej Ron, pokúšajúc sa Harryho vyslobodiť z jej pevného zovretia.

"Tak veľmi si nám chýbal, Harry!" neprestávala Hermiona, no predsa len mu dala trochu priestoru na to, aby sa spamätal.

"Ved' aj vy mne!" pritakal Harry s úsmevom od ucha k uchu. Odrazu, s priateľmi po svojom boku, zabudol Harry na všetky starosti a trápenia, ktoré ho sužovali. Avšak nie na dlho.

"Počuli sme, čo sa stalo," začal Ron, keď sa trojica usadila na pohovke neďaleko krbu. "Je to pravda, že sa Ved'-vieš- kto vrátil? Naozaj má tvojho krstného otca?" neprestával so svojimi otázkami, až kým ho nezastavil riadny buch náť do ramena od Hermiony.

"Au! Čo robíš?" spýtal sa ublížene, šúchajúc si boľavé rameno.

"Nechaj Harryho, aby nám to povedal sám. Určite toho má veľa na srdci," napomenula ho prísne a Harry s Ronom si vymenili chápané pohľady.

"Tak teda?" otočila sa k nemu a čakala.

"Vlastne... ani neviem, kde začať," priznal Harry, pokrčiac ramenami.

"Žeby od začiatku?" podpichol ho Ron priateľsky a tak Harry začal od toho momentu, ako zistil, aký netvor sa ukrýval v Tajomnej komnate. Rozpovedal im všetko, na čo si spomínal pred a po operácii. Zámerne však pomlčal o svojom stretnutí s rodičmi. Už aj tak stačilo, že sa tvárili, akoby nemohli uveriť, že nie je duch, ale človek z mäsa a kostí. Načo im vravieť, že v jednu chvíľu k tomu duchovi naozaj nemal d'aleko?

"Teda, kamarát, neviem, čo na to povedať. Ty zrejme nemôžeš prežiť jediný normálny rok," skonštatoval Ron, nechápavo krútiac hlavou.

"Súhlasím s Ronom," pritakala Hermiona a už- už by isto dodala niečo o vyhýbaní sa problémom, keby si neuvedomila, že toto vôbec nebola Harryho chyba.

"Hm... Myslím, že by som sa mal vrátiť domov," zamumlal napokon Harry, cítiac sa previnilo za to, ako z domu doslova utiekol.

"Ty tu nezostaneš?" spýtal sa prekvapene Ron, neskrývajúc svoje sklamanie.

"Prepáč, Ron. Možno nabudúce, no dnes... neodišiel som z domu práve v dobrom. Ocko sa bude určite hnevať," povzdychol si. Teraz už l'utoval, že z otcovho bytu tak vybehol. Ak totiž predtým bol Severus našťavaný, tak v akom stave bude teraz, keď sa Harry vráti? Báľ sa toho, no nie nadarmo bol v Nebelvíre. S odhodlaním jemu vlastným, sa postavil a rozlúčil sa so svojimi priateľmi.

Nedošiel však na svojej ceste d'aleko. Sotva zabočil za roh, hlavou mu začala pulzovať silná bolesť, ktorá ho

neprestajne sprevádzala niekoľko posledných dní. Vedel, čo bude nasledovať a z posledných síl sa dotackal do tmavého kúta, kde ho nik nemohol vidieť. Zatlína päsť a hrýzol si spodnú peru, len aby zadržal bolestné výkriky, ktoré sa mu drali z hrdla.

Prekvapilo ho, že namiesto Siriusa to bol teraz práve Červíček, kto čelil Voldemortovmu hnevu. Kdesi v kútiku svojej mysle si Harry uvedomil, aký bol hlupák, keď sa bál čeliť Severusovi a jeho zlej nálade. To veru bolo nič v porovnaní s tým, čo práve za svoje zlyhanie dostával Červíček.

"Vravel som ti, že sa bez tých dvoch sa nemáš vracat', ty hlupák!" syčal Voldemort, mieriac prútik na jedného zo svojich verných sluhov.

"Odpusťte, môj pane! Odpusťte! Ochrany školy..." bránil sa Červíček, lapajúc po dychu medzi jednotlivými kolami Cruciata.

"Je mi jedno, čo ten prekliaty starý blázon vystaval za ochrany okolo hradu! Chcem toho ZRADCU a toho malého idiota, ktorého nazýva svojim synom! Chcem ich oboch, Červíček! Rozumel si? Budú pozerat' jeden na druhého, kým ich budem mučiť, až budú prosit', aby som ich konečne zabil," vysmieval sa Voldemort tej predstave.

"Áno, môj pane! Budete ich mať oboch. Majú... nechal som... prenášadlá ich dopriava priamo k vám, môj pane," pišťal Červíček.

"Prenášadlá?" zbystril Voldemort.

"A- áno, pane. V ich byte... jedno v chlapcovej izbe a jedno pre Severusa..." vysvetľoval s námahou.

"Výborne, Červíček! Možno predsa len nie si až taký bezcenný červ, ako sa zdá," skonštatoval Voldemort chladne.

"Ale nezabúdaj, že nebudem večne taký milosrdný! Nabudúce z toho nevyjdeš tak ľahko!" varoval ho, vysielajúc naňho ďalšiu zo svojich obľúbených kliatob.

Harry si vo svojom vnútri uvedomoval nebezpečenstvo vyplývajúce z toho, čo sa práve dozvedel. Jeho otec i on sú v nebezpečenstve, ktoré im hrozí v ich vlastnom byte, v škole, ktorá by mala byť bezpečná. Nezamýšľal sa nad tým, prečo tomu tak nebolo, či ako sa k nim Červíček dostal tak blízko. Jediné, čo vedel bolo, že jeho otec to musí vedieť skôr, než bude neskoro a stane sa niečo... niečo naozaj veľmi zlé.

Chcel sa rozbehnúť za otcom, no stále ešte bol uväznený vo svojej vízii a jeho telo sa, podobne ako to Červíčkovu, zmietalo v bolestnej agónii. Nevedel, ako prerušiť spojenie, kým akoby z diaľky nezačul Severusov pokojný hlas: Uzavri svoju myseľ, Harry! Zvládneš to, chlapče! No tak! Si silnejší než on! opakoval ten hlas stále dookola a skutočne, obrysy Červíčkovy postavy sa rozmazávali a on opäť vnímal svoje okolie. Opäť to bol on. Bol sám sebou, vo svojej vlastnej hlave, nie v hlave toho šíleného maniaka.

Srdce mu bilo ako splašené a sotva lapal po dychu. Cítil sa, akoby práve ubehol maratón, či akoby po ňom prebehlo prinajmenšom stádo kentaurův. Bolelo ho celé telo a keď sa pokúsil postaviť, nohy sa mu podlamovali pod váhou jeho tela, hoci bol stále na svoj vek príliš malý a chudý. Harry však zat' al zuby, nevzdávajúc sa bez boja, a opäť sa pokúsil nadobudnúť stratенú rovnováhu. V hlave mu hučalo, no nedbal na to. Šlo predsa o jeho ocka! Nemohol dovoliť, aby sa mu niečo stalo! Nesmel ho nechať trpieť rovnako ako Siriusa! Musel tomu zabrániť stoj čo stoj!

Najrýchlejšie, ako len vo svojom stave mohol, bežal Harry smerom k Severusovmu bytu. Niekoľkokrát cestou zakopol, nedbal však na to. Nevšímal si krvácajúce koleno, ani zodratý lakeť.

Jediné, na čom záležalo, bol Severus, jeho otec.

Kapitola č.31: Kde sú všetci?

Po Albusovom odchode sa Severus pohodlne usadil do svojho kresla a premýšľal. Jeho myseľ bola doslova natesnaná množstvom myšlienok, pochybností, obáv a ktovie, čoho všetkého ešte. Až sa zdalo, že už ich viac nemôže pobrať. A to všetko sa v ňom nahromadilo za posledných niekoľko týždňov. Možno by si mal, rovnako ako Albus, zaobstarat' myslánku, uvažoval.

Všetky tie starosti o Harryho, k tomu škola, záležitosti okolo toho podvodníka, čo sa vydával za Pottera a teraz, na vrch toho všetkého, návrat Voldemorta... To všetko ho vyčerpávalo viac, než si bol ochotný pripustiť. Znamenie Zla na jeho ruke doslova horelo a on riskoval, že keď si vezme ešte jeden lektvar od bolesti, v tom lepšom prípade už nezaberie, v tom horšom si vytvorí návyk na isté, nie práve zdraviu prospešné, látky.

Severus si unavene prstami pošúchal spánky, snažiac sa nemyslieť na ostrú pulzujúcu bolesť na ruke. S tichým povzdychom vstal a zamieril k Harryho izbe. Bol to akýsi neidentifikovateľný pocit, ktorý ho tam zaviedol. Zostal stáť medzi dverami a očami prechádzal po jednotlivých veciach v chlapcovej izbe. Niekoľko nakreslených obrázkov bolo nalepených na stene a všetky sa hýbali vďaka kúzlu, ktoré Severus Harryho naučil ešte pred príchodom do školy. Na mnohých bol on, verne vykreslený pri varení lektvarov, či mračiaci sa pri opravovaní študentských esejí. Niekedy bol do toho taký pohrúžený, že si ani nevšimol, ako ho Harry pozoruje spoza privretých dverí a maľuje. No keď potom mal možnosť vidieť tie kresby, nevychádzal z údivu.

Pohľadom zaletel ku stolu, kde boli ledabolo rozhádzané pergameny a brká. Napriek tomu, že sa snažil Harrymu vštípiť zmysel pre poriadok, nie vždy v tom bol stopercentne úspešný. Občas mal jeho syn vo veciach taký neporiadok, že nedokázal pochopiť, ako sa v tom chaose môže vyznať. Napriek tomu bol rád, a nemohol sa preto ubrániť miernemu úsmevu, že môže s Harrym riešiť jeho neporiadok, než aby chodil do prázdnej izby, ktorá by možno bola dokonale uprataná, no bez akýchkoľvek známkov života v nej. A Harry žil. To bolo podstatné. Všetky ostatné problémy boli len kvapkou v mori celého života.

Potichu zavrel dvere, rozhodnutý splniť to, o čo ho Albus žiadal. Mal by dohliadnuť na školu, kým bude riaditeľ spolu s ďalšími učiteľmi preč.

Natiahol sa pre svoj habit, ktorý visel za dverami jeho bytu, keď na zemi zbadal ležať galeón. Prekvapilo ho, kde sa tam vzal. Ved' on predsa svoje peniaze nosí v mešci, ktorý je chránený rôznymi kúzлами či už proti krádeži, alebo proti strate a opotrebeniu, no stále tu ešte bola možnosť, že je Harryho alebo niektorého z jeho kolegov. Každopádne sa preň zohol, no len čo sa ho dotkol, preklíňal v duchu všetkých a všetko, no najmä sám seba za svoju hlúposť a neopatrnosť. Svet okolo neho začal víriť a trvalo azda len zlomok sekundy, kým mu došlo, čo ho čaká.

Harry vbehol do bytu, naliehavo vykrikujúc otcovo meno. Nech však hľadal kdekoli'vek, byt bol prázdny. Jeho otec bol preč. Otázkou bolo, či je len niekde v hrade, alebo mimo neho. Musel ho nájsť! Len nevedel, čo by mal urobiť. Pozorne sa rozliadol po byte a snažil sa prísť na to, čo by mohlo byť tým nastrčeným prenášadlom, o ktorom Červíček hovoril. Nič ho však neupútalo. Všetko bolo na svojom mieste, tak ako malo byť. Napokon sa rozbehol ku svojej izbe a snažil sa pozorným zrakom zistiť, čo je tam navyše. Nezdalo sa, že by tam bolo čokoľvek inak. Možno snád' okrem... Váhavo podišiel k nočnému stolíku, na ktorom bol položený obal z čokoládovej žabky. Nie, žeby to bolo také nezvyčajné, ved' predsa aj on obľuboval sladkosti, no v posledných dvoch dňoch naozaj žiadnu nemal a bol si úplne istý, že ráno ten obal na jeho stolíku nebol. Ak teda to nebolo prenášadlo, ktoré ho malo priviesť Voldemortovi doslova na zlatom podnose, tak potom nevedel, čo by to mohlo byť.

V rýchllosti vytiahol spod postele krabičku, v ktorej uschovával svoje najväčšie poklady a všetky ich hodil na posteľ. Uprace ich neskôr. Spodnou časťou škatuľky zakryl ten obal z čokoládovej žabky a pomocou jednoduchého lepiaceho kúzla zaistil, že ak by ju niekto chcel odkryť, musel by si s tým dať trochu práce a to by, prinajmenšom u jeho otca, vzbudilo aspoň malé podozrenie.

Keď si bol istý, že tu nikomu nebezpečenstvo nehrozí, vytiahol spomedzi svojich odhalených pokladov aj Pobertov plánok, ktorý mu otec pred pár dňami vrátil. Stačilo mu sotva pol minúty, aby zistil, že jeho otec, dokonca aj niekoľko ostatných učiteľov, sú niekde mimo školu. Začala ho zachvacovať panika. Mal v pláne požiadať o pomoc Brumbála, alebo aspoň Remusa, no ani jeden z nich tu nebol. Tak čo teraz?

Horúčkovo premýšľal, kde zohnať pomoc, či ako si pomôcť sám. Stále nemal istotu, že jeho otec sa stal, rovnako ako Sirius, ďalším Voldemortovým väzňom. Avšak nemohol riskovať, že stratí ešte viac času než doteraz. V ďalšom okamihu sa našiel pred krbom, načahujúc sa po krabičke s letaxom. Ak nič iné, mal by nechať riaditeľovi nejaký odkaz o tom, čo sa stalo.

Riaditeľňa bola, s výnimkou portrétov Brumbálových predchodcov, prázdna. Teda, nie úplne prázdna. Na bydielku, stojacom na vyvýšenom podstavci v rohu miestnosti, sedel Brumbálov fénix Félix.

„Kiežby si mi mohol pomôcť ako pred časom,“ povzdychol si Harry, smutne pozerajúc na ohnivého vtáka. Pohľad mu spočinul na rukoväti meča, ktorý vytiahol z Múdreho klobúka v Tajomnej komnate. Pociťoval akúsi zvláštnu túžbu aspoň

na okamih sa ho znova dotknúť. No namiesto k meču, vyletela jeho ruka k čelu a jazve, ktorá sa v tej chvíli rozhorela novou bolesťou. Jeho prvý úspešný pokus o uzavretie mysle možno dokázal vyhnat' Voldemorta z jeho hlavy, kým mučil Červíčka, no rozhodne v nitrobrane nebol dosť dobrý, aby ho udržal mimo svoju hlavu nadobro. Bolesť ostro prestupovala jeho jazvou a predtým, než sa pokúsil o ďalšie, snád' trochu lepšie uzavretie svojej mysle, niečo mu došlo. Čo ak je to jeho otec, koho práve Voldemort mučí? Ak je to tak, potom by to mohol zistiť a byť si istý, že Severusovi skutočne hrozí nebezpečenstvo. S týmto rozhodnutím prestal s akýmkoľvek pokusom o nitrobranu a poddal sa svojej vízii. Razom sa ocitol úplne mimo realitu, v ktorej ho obklopovalo upokojujúce, ba až chlácholivé prostredie Brumbálovej riaditeľne.

Severus tvrdo dopadol na trávou porastenú zem. Slnko už zapadlo a tak jeho telo, chvejúce sa chladom i strachom, obostrela tma. Áno, bál sa. Bol by blázon, keby to popieral. Vedel, že to čo ho čaká, nebude ani zďaleka príjemné. Vlastne sa mohol už len modliť, aby zomrel čo najskôr. Podľa svojich skúseností si však bol istý, že smrť je niečo, na čo si počká ešte pekne dlho. Opatrne sa snažil nahmatat' svoj prútik, no hľadal ho márne. Zrejme mu musel vypadnúť niekam do trávy.

„Severus!“ ozval sa syčivý hlas za jeho chrbtom. Hlas, z ktorého mu odjakživa behal mráz po chrbte. Ustrnul na mieste a neodvážil sa ani len pohnúť.

„Pekné od teba, že si sa k nám pridál. Tvoji priatelia sa tešili, kedy ťa opäť uvidia a ja...“ pokračoval ten hlas, ktorý nepatril nikomu inému než samotnému Voldemortovi. Severus premýšľal o tom, či by sa nemal snažiť toho slizkého bastarda nejakým spôsobom presvedčiť o svojej lojalite k nemu. Mohol by tvrdiť, že v rámci upevnenia svojej pozície vo Fénixovom ráde... Z jeho úvah ho vytrhla bolesť, ktorú keď človek raz okúsi, nikdy na ňu nezabudne. Cruciatu. Ten samotný názov vypovedá o krutosti kliatby, ktorá bola jednou z Voldemortových najobľúbenejších. „Dokážem byť veľkorysý, môj milý priateľu. Ó áno, vskutku veľkorysý, ak chcem,“ smial sa Voldemort a jeho šialený smiech sa niesol tichou nocou. „No zradu, Severus, tú neodpúšťam nikdy a nikomu!“ dokončil ľadovým hlasom a jeho noha našla Severusovu tvár. Ozvalo sa tiché puknutie kosti a Severus, ťažko oddychujúc po mučiacej kliatbe, cítil, ako mu zo zlomeného nosa začína tiecť krv.

„Prived' svojho priateľa, Červíček! Vyzerá to, že by sme sa dnes večer mohli pobaviť dvojnásobne. Škoda, že sa k nám nepridál aj náš najmladší priateľ. Vy dvaja mi však na dnes postačíte a potom... Čo myslíš, Severus? Ako dlho potrvá tvojmu synovi, kým pristúpi na moje pravidlá hry a príde sem zachrániť svojho drahocenného otca a úžasného krstného?“

To, ako sa zdalo, Severusa konečne prinútilo vzhliadnuť do tváre svojho bývalého pána. V jeho očiach sa však namiesto strachu zračila nenávisť a odhodlanie bojovať do posledného dychu.

„Nikdy môjho syna nedostaneš!“ zavrčal hrozivo. Bolo to prvýkrát, čo otvorene vzdoroval Temnému pánovi a bol si vedomý toho, že za tento svoj vzdor ponesie následky. No vzápätí si uvedomil, že už len vyslovením tých slov sa akoby odpútal od svojej minulosti, od svojich starých hriechov. Zrazu sa mu to zdalo správne, neskrývať sa za akúsi masku a otvorene konečne priznať svoju oddanosť strane Svetla a predovšetkým, svojmu synovi.

„Ach, žeby z teba hovorila... láska? Severus, Severus... Ako hlboko si klesol!“ povzdychol si Voldemort naoko ľútostivo. „Znížil si sa na úroveň tých bláznov, čo tvrdia, že LÁSKA prekoná všetko a všetkých. Aké úbohé! Poviem ti, drahý priateľu, čakal by som to od kohokoľvek. Skutočne od kohokoľvek zo svojich verných služobníkov, no od teba nie. Ty, ktorý si mi slúžil tak oddane a ja som ti veril... Zaplatíš za svoju zradu, o tom nepochybuj! Budem ťa tu držať tak dlho, až budeš žobrať o to, aby som ťa zabil!“ vyhrážal sa s nesmiernym potešením Voldemort a svojimi červenými očami sa doslova vpíjal do tých čiernych. „Ale toho sa nedočkáš, Severus! Ty nezomrieš skôr, než neuvidíš svojho syna, zlomeného a zúboženého, prosiť o jeho vlastnú smrť. A potom, keď mu jeho skromné pranie po dlhom váhaní vyplním, až potom sa možno zľutujem nad tebou,“ sľuboval a Severus nepochyboval o tom, že svoje slová myslí smrteľne vážne. Vedel, že on sa odtiaľto bez pomoci zvonku nedostane, no mohol len dúfať, že Harry neurobí nejakú hlúposť. Ak toto všetko vidí v jednej zo svojich vízií a bude s ním prežívať jeho utrpenie... Severus zlostne zat'ál päsť. To sa predsa nemalo stať! Toto nie!

Harryho stálo tentoraz oveľa viac námahy, aby svoju myseľ uzavrel a prišiel tak o jediné spojenie so svojim otcom. Telo ho bolelo, no nebolo to také strašné ako predtým. Avšak nebolo pochyb, že Voldemort sa chystá na niečo oveľa, oveľa horšie a ak svojmu otcovi čo najskôr nepomôže, bude neskoro. Vedel, čo musí urobiť. Síce si tým koledoval o pekný malér a otec ani nik iný by nesúhlasil s tým, ako veľmi riskoval, no on predsa nemohol len tak nečinne sedieť a čakať, čo sa stane.

V rýchllosti načmáral na kus pergamenu odkaz pre Brumbála a bez dlhého váhania, sprevádzaný pohoršenými pokrikmi niekoľkých portrétov, schmatol Nebelvírov meč. Krbom sa premiestnil späť do otcovho bytu. Vedel, že jedine Červíčkovu prenášadlo ho môže dostať k otcovi a Siriusovi. Skontroloval privesok na svojom krku, meč a prútik a potom už mu ostávalo jediné. Zhlboka sa nadýchal a dotkol sa obalu z čokoládovej žabky. Svet okolo neho sa roztočil.

Kapitola č.32: Harryho akcia

Severus obozretne sledoval, ako sa kruh Voldemortových služobníkov uzatvára. Mal za sebou prvú, akési zahrievacie, kolo mučenia, priamo s prútika samotného Temného pána. Avšak to, čo ho čakalo, malo byť oveľa horšie. Postáv v čiernych plášťoch a bielych maskách neustále pribúdalo a všetci postupne zaujímali svoje pozície v Jeho kruhu.

Už neboli na mieste, kam ho prenieslo prenášadlo. Teraz sa váľal v prachu priamo pred akousi napodobeninou trónu, v ktorom si hovel ten slizký bastard. Jedinou, aspoň minimálnou, útechou mu malo byť vedomie, že tam nie je sám. Black bol na prvý pohľad vskutku v zúboženom stave. Ani sa len nepokúsil zdvihnúť, keď ho dva páry silných rúk vhodili do stredu kruhu, len kúsok od Severusa. Chvíľu to dokonca vyzeralo, že je dávno mŕtvy, no jediný skúmavejší pohľad Severusa presvedčil o opaku. Napriek týždňom v tomto zajatí, napriek neustálemu mučeniu a prežívanom utrpení, boli Blackove oči naplnené nenávisťou a odhodlaním. Ten chlap bol rozhodnutý bojovať do posledného dychu a ani o piad' neustúpiť tomu monštru.

V tej chvíli Severus pochopil, že hoci nikdy k Blackovi neprechovával, a ani nebude, žiadnu úctu či pochopenie, nemohol by si priať lepšiu spoločnosť pre svoje posledné chvíle na tomto svete. Sirius Black nebude prosiť o milosť, nebude sa pred Voldemortom plaziť a prisahať mu svoju vernosť v márnej snahe zachrániť si vlastný krk. Nie! Sirius Black si do posledného okamihu zachová svoju dôstojnosť, rovnako ako on, Severus Snape. Oba boli oddaní strane Svetla a...

„Harry?“ hlesol Sirius takmer nečujne, keď sa ich pohľady stretli. Ach áno, oddanosť a láska k Harrymu bola ďalšou vecou, ktorá tých dvoch spájala.

„V poriadku,“ zamumlal v odpoveď a v duchu sa modlil, aby tomu tak naozaj bolo. Prekvapivo, to jediné jeho slovo malo nebývalý účinok. Siriusovi akoby tým vliad do žíl novú silu a chuť bojovať, nielen za svoj vlastný život. A vskutku to tak bolo. Ved' až doposiaľ bolo pre Siriusa najhoršie pomyslenie, že vtedy v nemocnici nezasiahol včas. Červíček sa s ním premiestnil priamo k Voldemortovi a on nemal najmenšie tušenie, či jeho drahý krstný syn žije. Ale teraz... odhodlane pozrel na Snapea a po dávnej nenávisti voči tomu mužovi nebolo razom ani stopy. Jeho pohľad vyjadroval pochopenie a účasť. Oba vedeli, že je mizivá šanca, aby sa odtiaľto dostali živí, no obaja budú bojovať kvôli Harrymu.

Ich rozjímanie nad vlastnými pocitmi, i nad domnelými pocitmi toho druhého, prerušil ten slizký chladný hlas, teraz naplnený nevýslovným potešením.

„Konečne, moji verní! Konečne sa nám dostalo toho potešenia, potrestať tú nehoráznú trúfalosť jedného z vás. Tu je, náš zradca! Severus Snape, muž, ktorý si nezaslúži nič iné, než pohrdanie a náležitý trest za svoje rozhodnutie pridať sa k nášmu nepriateľovi. Len sa naňho pozrite! Pozrite sa na to, ako svojou tvárou stiera prach zo zeme, po ktorej chodíme. Svojím rozhodnutím si vyslúžil toto postavenie, namiesto toho, aby stál v kruhu medzi vami. Klesol až na úroveň zradcov krvi, ako tu prítomný, ó vznešený, Sirius Black. Hanba rodiny! A títo dvaja dnes dostanú, čo si zaslúžia!“ prehovoril Voldemort smerom k svojim verným smrťijedom. Niekde v polovici svojho príhovoru sa zdvihol zo svojho trónu a začal obchádzať okolo svojich väzňov, bez milosti do nich niekoľkokrát kopnúc. Ku kliatbam sa zatiaľ neuchýlil.

„Lucius!“ vyštekol odrazu.

„Môj pane,“ uklonil sa oslovený.

„Pristúp bližšie, priateľu,“ vyzval ho úlisným hlasom a svojim kostnatým prstom ukázal na miesto, kam sa má postaviť. „Nože ukáž drahému Severusovi, čo ho dnes čaká. Najprv Black, potom on. Uvidíme, kto vydrží viac,“ uškrnul sa a s tými slovami sa opäť posadil na svoje miesto, odkiaľ potešene sledoval celé to divadlo.

Voldemort i všetci ostatní boli natoľko zaujatí Severusom a Siriusom, že si nik z nich nevšimol drobnú postavu krčiacu sa za jedným z vysokých stromov, ktoré celému miestu dodávali ešte démonickejší nádych. Obzvlášť v noci, ako tomu bolo dnes. Harry sa snažil byť či najtichšie, aby na seba nestrhol pozornosť okamžite, no keď sa nocou rozľahol prvý Siriusov výkrik, musel si silno zahryznúť do pery, aby potlačil ten vlastný. Horúčkovo premýšľal, čo by mal urobiť, aby odtiaľto dostal svojho otca a Siriusa. To akosi pred svojim odchodom nedomyslel.

Inštinktívne pustil na zem Nebelvírov meč. Vlastne ani nevedel, na čo ho so sebou bral. Proti Voldemortovi mu bude zbytočný. Na toho si bude musieť vystačiť so svojim prútikom, aj keď... akú mal vlastne šancu? Sprvu dúfal, že počká, kým otca a Siriusu odvedú do nejakej cely, či kamkoľvek, kde držia zajatcov a on sa tam potom nepozorovane dostane. Lenže toto mučenie by mohlo trvať aj celé hodiny a on nebol schopný sa len mlčky prizerať, ako tí dvaja trpia.

Než sa však stihol rozhodnúť, čo urobí, ovinuli sa okolo jeho tela neviditeľné povrazy a silný pár rúk ho surovo chytil za ramená, vedúc ho priamo dprostred kruhu smrťijedov. Jeho prútik bol dávno vo vlastníctve muža, ktorý ho zajal. Bez veľkej námahy v ňom Harry spoznal práve Červíčka a o to viac v ňom vzkypel hnev, keď bol surovo sotený na

zem tesne pred Voldemortov trón.

„Ale, ale! Koho to tu máme?“ uškrnul sa Voldemort, ktorý sa v tej chvíli radoval azda viac než dieťa z darčiekov.

„Harry!“ ozval sa pridusený výkrik jeho otca, keď ho zbadal. Chlapec sa k nemu otočil, no pohľad, ktorý sa mu naskytol, v ňom vyvolal len väčšiu zmes hnevu a zúfalstva. Voldemort sám potrestal Severusa za jeho výkrik ďalším Cruciatom.

„Ocko! Nie! Dost!“ kričal Harry a napriek tomu, že ho stále ešte obmedzovali putá, rozbehol sa priamo k Voldemortovi v snahe zastaviť ho, hoc i vlastným telom. Nepodarilo sa. Voldemort mu uhol z cesty tesne pred zrážkou a s potešením sledoval, ako Harry v rozbehu vrazil do smrtijedov kruhu. Tí sa, rovnako ako ich pán, začali smiať chlapcovej hlúposti a naivite.

„Ach Harry, chlapče.... Vidím, že až teraz nám začne skutočná zábava,“ uškrňal sa Voldemort a pozorne sa zadíval na chlapca, ktorého predviedli priamo pred neho.

Bolesť v Harryho jazve bola neznesiteľná a nebyť povrazov, ktoré mu v tom bránili, zrejme by si ju zvieral v rukách. Takto sa však len zosunul k zemi a snažil sa neposkytnúť tomu bastardovi to potešenie, aby kričal.

„Harry!“ ozvalo sa za jeho chrbtom dvojhlasne. Ani Severus, ani Sirius nedbali na trest, ktorý im za to mohol hroziť. Jediným ich záujmom bol v tej chvíli Harry.

Obaja si vymenili zdesené pohľady, keď ho tam zbadali a hoci nevedeli ako, museli ho odtiaľ dostať preč.

Harry počul ich volanie, no nebol schopný odpovedať im. V duchu ich však prosil, aby na seba kvôli nemu neupútavali pozornosť. Mali by radšej vymyslieť, ako sa odtiaľ to dostať. On zatiaľ zabaví Voldemorta. Ved' predsa mu šlo oňho.

„Neveril by si, drahý chlapče, aké chýry kolujú tu po okolí,“ začal Voldemort takmer lenivo a otočil sa k nemu chrbtom. Bolesť sa trochu zmiernila a Harry, lapajúc po dychu, sa pozviechal zo zeme. Riskol krátky pohľad na svojho otca.

Ich pohľady sa stretli a Harry v tých otcových videl strach. Myslel si, že prvá vec, ktorú u otca zaznamená, bude hnev, ale zrejme sa mýlil. Ved' napokon, na ten bude času ešte dost', ak sa odtiaľto vôbec dostanú.

„Uzavri svoju myseľ!“ naznačil Severus a on tak vskutku učinil. Vôbec ho neprekvapilo, že sa bolesť znížila na znesiteľnejšiu úroveň a vďaka sa na otca usmial. Potom však venoval svoju pozornosť Voldemortovi.

„Nevedel som, že počúvaš klebety, Tom,“ prehodil len tak mimochodom. V okamihu, keď tie slová vyklzli z jeho úst, zachvátila ho nová vlna bolesti. Ani táto nebola práve nepoznaná. Ved' predsa, skrz svoje vízie, už pocítil silu Cruciaťa nejednakrát.

„Nikdy! Opakujem, nikdy si nedovoľuj oslovovať ma tým menom!“ soptil Voldemort. Bol skutočne nahnevaný a videli to všetci. Severus s hrôzou sledoval svojho syna, ako sa na zemi zvíja, rovnako ticho, ako tomu bolo v posledných dňoch počas jeho vízií. Harry nekričal a to Voldemorta šťvalo ešte viac.

„Myslíš si, že si lepší, než som ja? Len preto, že ťa tvoja mudlovská mater ochránila? Nie, Harry! V tú noc to bola nešťastná náhoda, ktorá sa už nebude opakovať!“ pokračoval Voldemort s pohľadom pevne upretým na chlapcovi pred sebou. „Ale aby sme predsa len zahnali akékoľvek pochybnosti... Červíček! Jeho prútik!“ prikázal a postava, ktorá predviedla Harryho pred Temného pána, vystúpila z radu.

„Môj pane,“ uklonil sa Peter a v ruke natiahnutej k Voldemortovi zvieral Harryho prútik. Chlapec naň takmer žiadostivo hľadel.

„Chceš ho, Harry?“ spýtal sa Voldemort, váhavo držiak chlapcov prútik vo svojej ruke. „Tak si ho vezmi!“ prikázal a hodil mu ho k nohám.

Harry nechápavo hľadel raz na Voldemorta, raz na prútik pri jeho nohách. Nevedel, či má riskovať a ohnúť sa preň, čím by stratil svojho nepriateľa z dohľadu, ale na druhú stranu... Nenápadne pozrel na otca, ktorý sotva badateľne prikývol. On i Sirius teraz stáli na okraji kruhu, držaní smrtijedmi mimo hlavné dejisko.

„Na čo čakáš? Vezmi si ten prútik a postav sa mi!“ zopakoval Voldemort dôraznejšie a Harry počúvol.

„Bude to vskutku zaujímavý súboj,“ neprestával sa vysmievat' starší kúzelník. „Akú obávanú kliatbu na mňa asi použije, náš maličký Harry? Och, žeby štekľivé kúzlo?“

To ste sa učili v škole nedávno, všakže?“ neustával a Harry cítil, ako to v ňom doslova vrie.

„Najskôr sa však trochu pobavíme. Uvidíme, ako veľmi to bude baviť tvojho otca,“ zamumlal s neskrývaným potešením a než stihol Harry akokoľvek zareagovať...

„Imperio!“ vyštekol Voldemort, mieriac prútik na chlapca. Ten strnul uprostred pohybu.

„Vezmi si ten prútik, Harry!“ prikázal mu pokojným hlasom a počúvol. Všetok šum, i ten najtichší šepot, odrazu ustal a kým Harry pokojne stál pred Voldemortom, s očami neprítomne hľadiacimi kamsi zaňho, Severus so Siriusom si vymenili zdesené pohľady. Toto nebude dobré, to vedeli obaja.

Kapitola č.33: Nová šanca

Harry počul, ako Voldemort vyslovil jednu z Neodpustiteľných kliatob, no nemohol sa tomu nijako brániť. Trvalo to sotva zlomok sekundy, kým jeho myseľ obostrela akási hmla a on sa odrazu cítil tak ľahko, bezstarostne...

„Vezmi si ten prútik, Harry!“ ozval sa odkiaľsi povedomý hlas. Svoj pohľad upieral do zeme, kde ležal jeho prútik. Práve ten, ktorý mal zdvihnúť. Ale prečo tam leží? Nemal by ho mať v ruke? Má ho zdvihnúť. Áno, musí si ho vziať. Je predsa jeho. Pomaly, opatrne sa zohol a natiahol ruku k tomu chladnému kusu dreva. Len čo sa ocitol v jeho ruke, zaplavil ho príjemný a dôverne známy pocit. Lenže... čo teraz?

„Tak je to správne, Harry,“ pochválil ho Voldemort a s divokým leskom v očiach pozrel na Severusa. „Pozdrav svojho otca, Harry! Nezabúdaj predsa na spôsoby, môj chlapče,“ ozval sa ďalší príkaz a Harry pohľadom prešiel po niekoľkých prítomných. Pohľadom spočinul na vysokej čiernej odetej postave, v ktorej spoznal Severusa. Áno, Severus je tam s ním. Jeho ocko je tam. Čo to mal urobiť? Aha, pozdraviť ho. Jasné, veď to sa patrí, či nie? „Ahoj, ocko!“ pozdravil, no jeho hlas znel duto, akoby to povedal niekto iný.

K jeho ušiam doliehal jeho hlas ako z veľkej diaľky.

„Harry! Bojuj proti tomu! Môžeš to zastaviť!“ zvolal odrazu Severus, ktorý tušil, kam táto Voldemortova taktika mieri. A hoci mu v tej chvíli bolo jedno, čo bude s ním, nechcel ani len pomyslieť, ako to poznačí Harryho.

„Pristúp bližšie k svojmu otcovi, Harry! Pozri sa naňho! Tak veľmi ťa... miluje,“ ozval sa opäť Voldemort, posledné slovo vyšteknúc doslova s odporom. „Tak veľmi, že by pre teba i zomrel. Aspoň to tvrdí. Čo povieš, vyskúšame jeho pevnú vôľu a jeho oddanosť?“ vysmieval sa Voldemort a z očí mu doslova šľahali blesky.

„Zabi ho! Použi smrtiacu kliatbu!“ prikázal ostro a ten príkaz prenikol až k Harryho mysli, rovnako ako tie príkazy predtým.

Má ho zabiť? Smrtiacou kliatbou? Myslí Avadu? Ale... prečo by to mal urobiť? Nechcel to predsa urobiť! Zaváhal. Severusova vždy bledá tvár teraz zbledla ešte viac, ak to vôbec bolo možné. Oči sa mu rozšírili od údivu, keď sledoval svojho syna, ako takmer ospalo dvíha svoju ruku s prútikom.

„Harry! Dost!“ vykrikoval odrazu Sirius stojaci len pár krokov od Severusa. „To nesmieš, Harry! Je to tvoj otec! Nepočúvaj toho bastarda!“ kričal, za čo si vyslúžil niekoľko skutočne bolestivých rán nielen pästou, priamo do tváre. Jemu to však bolo jedno.

Harry bol zmätený. Nechápal, čo sa to deje a prečo má urobiť to, čo mu prikazuje ten hlas. To predsa nie je to, čo on chce.

„Povedal som, aby si ho zabil! Urob to!“ zopakoval Voldemort naliehavejšie.

„Harry...“ hlesol Severus takmer nečujne a pohľadom sa vpíjal do smaragdovo zelených očí svojho syna. Harry sa k nemu približoval pomaly, rozvážne, ba až váhavo. Bolo vidieť, že bojuje a snaží sa vzoprieť Voldemortovej vôli.

„Je to dvanásť ročný chlapec, Severus. Čo čakáš? Že sa mi dokáže postaviť?“ vysmieval sa mu Voldemort, no on si ho nevšímal. Snažil sa dostať chlapcovi do mysle a pomôcť mu, no prekvapilo ho, keď narazil na ochrany, ktoré doposiaľ nepoznal. Nevedel, ako je to možné, no Harry sa zrejme v priebehu niekoľkých posledných hodín naučil na celkom slušnej úrovni uzavrieť svoju myseľ. Síce by s menším úsilím mohol jeho zábrany rozbúrať, no nechcel to riskovať, kým bol Harry pod vplyvom Imperia. Nevedel, čo by sa mohlo stať a rozhodne to nechcel riskovať. To radšej... Nie! Nesmie na to myslieť! Harry je predsa silnejší. Zvládol toho už toľko... toto zvládne tiež. Len mu musí veriť! Pohľadom vyhladal Blacka.

Nikdy by si ani len nepomyslel, že bude o niečo žiadať práve tohto muža, no teraz bol jeho pohľad naplnený zúfalou prosbou zúfaleho otca.

Postaraj sa oňho! Dostaň ho späť do bezpečia! Žiadal Severus, tvárou v tvár čeliac svojmu koncu.

Harry hľadel na Severusa a snažil sa nepočúvať ten naliehavý hlas, našepkávajúci mu, aby ho zabil. On to ale nechcel urobiť! Nemohol to urobiť! Nie! Prišiel sem ocka zachrániť, nie mu ublížiť. To Voldemort by mal zomrieť! To on je na vine všetkému utrpeniu, ktoré prežívajú jeho blízky... V okamihu, keď Severus prerušil ich očný kontakt, spočinul Harry tým svojim na vlastnej ruke. Jeho telo ho odmietalo počúvať a jediný pohyb ruky, odporujúci tomu príkazu znejúcemu v jeho hlave, bol takmer nad jeho sily. Už- už otváral ústa, dokonca v mysli formoval tie dve slová, ktorými by to všetko ukončil, keď jeho vlastná vôľa konečne zvíťazila nad cudzou, Voldemortovou. Jeho pohľad sa odrazu rozjasnil a s hrôzou jasne vpísanou v tvári pozrel na Severusa. Zdesil sa. Chýbalo tak málo... stačilo pár sekúnd a... Nie! Nesmel na to myslieť! Musí niečo urobiť! Jeho mozgové závitky pracovali na plné obrátky.

Stále ešte stál s rukou natiahnutou pred seba a za sebou počul Voldemortov hlas opakujúci stále dookola, už značne netrpezlivo, aby ho zabil. Všetci ešte trpeli nesprávnym dojmom, že je Harry stále v zajatí Imperia. S rozhodným výrazom na tvári pozrel na Severusa.

Čiernovlasý kúzelník opäť pozrel na Harryho. Očakával svoj koniec. Napriek všetkému nemohol Harrymu nič vyčítať. Voldemort mal pravdu. Bolo to ešte dieťa. Chlapec, ktorý vo svojom veku zažil viac bolesti a trápenia, než niektorí dospelí nezažili za celý svoj život.

„Mám ťa rád, Harry,“ zašepkal ešte naposledy, hľadiac mu priamo do očí. Myslel si, že to Harry bude vnímať len matne, no mylil sa.

„Aj ja teba, ocko,“ dočkal sa odpovede. Ale to predsa... Nie, to sa mu určite len snívalo! Bol to Harryho hlas, čo sa ozýval v jeho hlave? „Vyvolám zmätok, ty sa postaraj o Siriusa a potom pôjdeme konečne domov,“ ozval sa znova ten hlas a Severus nemohol uveriť svojmu šťastiu. Jeho syn sa s ním spojil pomocou nitrobrany. Opäť dokázal niečo, v čo nik ani len nedúfal. Nielenže skutočne dokázal prelomiť účinok Imperia, ale ešte sa v niekoľkých hodinách zlepšil v nitrobrane tak, že jeho otec len žasol.

„Harry, nie! Žiadne...“ nestihol dokončiť to, čo chcel povedať, pretože v tom momente jeho ucho len tak- tak minula omračovacia kliatba. Čo sa udialo potom bolo ako v zrýchlenom filme.

„Expeliarmus!“ zvolal Harry presne v momente, keď Voldemort vyslovil svoje:

„Crucio!“ Dva svetelné lúče, každý inej farby podľa druhu kliatby, vystrelili z protivníkových prútikov a spojili sa v jeden. Povedať, že ich to prekvapilo, by bol veľmi slabý opis toho, čo sa odrážalo na ich tvárach. Bol to šok. Ani jeden takúto reakciu nečakal, no Harry si pomyslel, že to bude mať zrejme niečo spoločné s tým, že ich prútiky majú spoločné jadro. Nikdy predtým nevidel ani nepočul o podobnom správaní sa prútikov a nevedel, čo robiť. No nebol sám. Ani Voldemort, ani nik z prítomných nikdy nebol svedkom podobnej udalosti. A tak všetci len zízali na to, čo sa pred nimi odohrávalo. Teda, všetci až na Harryho, Voldemorta, Severusa a Siriusa.

Kým Harry, stojaci proti svojmu nepriateľovi, sa silou vôle snažil akýmkoľvek spôsobom pretlačiť zlatý uzol z miesta, kde sa kliatby spojili, na Voldemortovi stranu, Severus nezaháľal. Poľahky odzbrojil muža, ktorého Harry omráčil a zmocnil sa jeho prútika. To isté učinil so smrťijedom, ktorý stále ešte držal Blacka a onedlho boli obaja opäť ozbrojení.

„V poriadku?“ spýtal sa Siriusa, podopierajúc ho, aby nespadol. Prekvapilo ho, že sa na nich hneď nevrhli davy ďalších Voldemortových verných služobníkov, no tí, ako sa ukázalo, boli dostatočne zamestnaní. Z dosahu ich držalo množstvo postáv, ktoré postupne vychádzali z toho podivného spojenia prútikov a utvárali kruh okolo Harryho a Voldemorta.

„Do Salazrovej prdele!“ ulľavil si Sirius potichu, keď to zbadal a nechápavo pozrel na Severusa. Ten to radšej nekomentoval. Videl, že Harry spojenie dlho neudrží. Bol najvyšší čas dostať sa odtiaľto. Premýšľal, kam by bolo najvhodnejšie sa premiestniť, keďže do Bradavíc to nešlo.

Harry zdesene hľadel na to, ako z konca Voldemortovho prútika postupne vystupujú postavy a srdce sa mu div nezastavilo, keď zbadal svojich rodičov.

Opäť v tak krátkom čase...

„Musíš sa odtiaľto dostať, zlatko!“ šepkala mu Lilly priamo do ucha a James, stojaci vedľa nej, pritakal.

„Zdržíme ho, Harry. Musíš sa dostať k Severusovi a Siriusovi. Nestrácaj čas, chlapče! Preruš spojenie! Teraz!“ prikázal James a Harry neváhal. Prudko sklonil prútik a spojenie sa prerušilo. Bol voľný, zatiaľ čo Voldemort sa márne pokúšal dostať sa k nemu skrz záplavu mŕtvych duší ľudí, ktorých zabil.

„Harry!“ ozvalo sa dvojhlasne a Severus sa už- už chcel rozbehnúť k svojmu synovi.

„Ocko, pozor!“ zvolal Harry, no bolo neskoro. Severus ucítil ostrú bolesť v členku. S hrôzou v očiach sledoval asi dvojmetrového hada, ktorý sa mu zahryzol do nohy.

„Do kotla!“ zahromžil a snažil sa hada kúzlom zneškodniť. Márne. Všetky kúzla sa od Voldemortovho hada odrážali bez akéhokoľvek výsledku. Zovretie čelústí silnelo a on mohol cítiť, ako sa mu do tela pomaly, ale isto, šíri smrteľný jed.

„Nie! Nechaj ho!“ zasyčal Harry v hadom jazyku, sústrediac sa výhradne na hada, no ten mu nevenoval ani najmenšiu pozornosť. Harry, ktorý bol stále ešte od otca dosť ďaleko, nevedel, čo robiť. Videl, ako sa kúzla od Nagini odrážali. Vzápätí si spomenul na nebelvírsky meč a na jeho použitie v Tajomnej komnate. Mohlo by to fungovať aj teraz?

„Accio meč!“ zvolal, ruku s prútikom natiahnutú k miestu, kde predpokladal, že ho zahodil do trávy. A skutočne, než dobehol k otcovi a Siriusovi, ktorý už bol nútený odrážať útoky niekoľkých smrťijedov, držal meč v ruke. Bez jediného zaváhania zabodol strieborne ostrie do dlhého tela. Konečne naňho Nagini presmerovala svoju pozornosť a zlostne syčala niečo, čomu nerozumel ani Harry. Zaútočila, no on bol rýchlejší. Po ruke mu stekala krv a Nagini bezvládne klesla do trávy.

„Si v poriadku, ocko?“ spýtal sa Harry vystrašene a opatrne sa dotkol otcovej zranenej nohy.

„Musíme odtiaľto vypadnúť!“ zavrčal Severus namiesto odpovede. Chlapec súhlasne prikývol a siahol rukou po svojom prívesku. Mal ho už niekoľko rokov, no nikdy zaň nebol vd'áčnejší než práve teraz. Dostal ho od Severusa pre prípad núdze a mohol sa vďaka nemu dostať do bezpečia, do Bradavíc. Bolo to totiž prenášadlo.

Severus pohľadom skĺzol k Harryho prívesku a d'akoval Merlinovi za to, že si na to chlapec v tejto kritickej chvíli spomenul. Aj keď, možno to mal premyslené prv, než sem prišiel, súdiac podľa toho meča a... Nie, teraz na to nebol vhodný čas ani miesto.

„Severus! Živý odtiaľto neodídeš!“ ozval sa ľadový, nenávisťou naplnený hlas Lorda Voldemorta. Ten slizký bastard sa k nim blížil s prúťkom namiereným priamo na Severusovu hrud’.

„Avada Kedavra!“ zakričal ako nepríčetný a zelený lúč vystrelil z jeho prúťka, aby našiel svoj cieľ.

„Nie!“ zvolal Harry zdesene. Nestihol svojho otca odstrčiť zo smeru kľatby a očakával, že každú chvíľu jeho bezvládne telo dopadne na zem vedľa mŕtveho hada. Nestalo sa. Akoby zázrakom sa odkiaľsi vynorila tmavá postava, ktorá sa vrhla priamo pred Severusa. Sirius Black.

„Sirius!“ vykrikoval Harry a sklonil sa nad bezvládne telo. Cítil, ako ho len veľmi tesne minula ďalšia Voldemortova kľatba, no nedbal na to. Pred očami mal len svojho krstného otca.

Ako vo sne vnímal, že ho niekto prudko chytil za rameno a aktivoval prenášadlo, ktoré stále ešte zvierať v ruke. Svet okolo neho sa roztočil a keď sa všetko konečne ustálilo, zistil, že sú späť v Bradaviciach.

Severus začul hlas svojho bývalého pána a vo chvíli, keď jeho smerom letela smrtiaca kľatba, celý stuhol. Tak predsa... už si myslel, že by sa mu mohlo podariť dostať odtiaľto Harryho v poriadku a teraz... Keď sa však pred ním vynoril Black a postavil sa kľatbe do cesty, nezmohol sa na slovo. V momente, keď Blackovo telo dopadlo k Harryho nohám, akoby zázrakom sa Severus rozhybal a na nič nečakajúc, aktivoval prenášadlo. Harry sa ho držal a za ruku držal dokonca i Siriusa a tak ostával on. Dotkol sa ho prstom a s úľavou si vydýchol, keď pod svojimi nohami ucítil pevnú kamennú dlážku bradavického hradu. Stres, únava, bolesť a najmä jed, stále ešte kolujúci v jeho žilách spôsobili, že sa znavené zviesol pozdĺž steny na zem. Tam zostal sedieť a sledoval Harryho, ktorý bol stále ešte zaujatý mŕtvym telom svojho krstného otca. Nečujne vyslovoval Siriovo meno a prosil ho, aby sa zobudil. Severus pocítil úľutosť. Nikdy o tom mužovi nemal veľkú mienku, no dnes... jeho zmýšľanie sa zmenilo o stoosemdesiat stupňov a on už nemohol cítiť žiadnu nevraživosť, tobôž nenávisť. Ten muž mu zachránil syna a teraz zachránil dokonca i jeho...

„Severus! Harry!“ ozvalo sa z opačného konca chodby a zvuk náhliacich sa krokov ho vytrhol zo zamyslenia. Remus Lupin dobehol na miesto prvý a nechápavým pohľadom prebiehal z jedného na druhého.

„Sirius je... on je...“ jachtal Harry a vrhol sa Remusovi okolo krku. Nedokázal to vysloviť, no ani to nebolo treba. Bezvládne telo bolo jasným dôkazom toho, akú obeť v tú noc Sirius priniesol.

„Ty si v poriadku?“ spýtal sa Remus zastretým hlasom a pevne k sebe Harryho pritisol. Ten len mlčky prikývol a nechal svoje slzy voľne stekať po tvári.

Keď otvoril oči, zbadal riaditeľa skláňajúceho sa nad znaveným Severusom. Vtedy si spomenul, že jeho otec sa stal obeťou hadovho útoku a oči sa mu znova rozšírili zdesením. Vytrhol sa nič netušiacemu Remusovi a zamieril k otcovi.

„Ocko! Musíš ísť okamžite k madam Pomfreyovej! Ten jed...“ chrľil zo seba, sledujúc, ako sa z tváre jeho otca vytráca všetka farba.

„Som v poriadku, Harry. Vďaka tebe...“ zašepkal Severus a vtiahol svojho syna do vrúcneho objatia. Nebolo nijak zvlášť silné, keďže jeho telo pomaly, ale isto, ochabovalo.

„Nie, ocko! Ty nesmieš zomrieť! Nesmieš ma opustiť!“ vzlykal Harry, neprítomne búšiac otcovi do hrude svojimi drobnými rúčkami. A to až dovtedy, kým zovretie úplne nepovolilo a Severus neupadol do bezvedomia. „Ocko!“ zvolal zúfalo.

Čiesi ruky ho odsunuli nabok a on sledoval, ako riaditeľ vyčaroval nosidlá a uložil na ne Severusove telo. To isté urobila profesorka McGonagallová so Siriusom. On a Remus zostali na chodbe sami.

„Mrzí ma to,“ zamumlal Harry s pohľadom upretým do zeme.

„Čo sa stalo, Harry?“ spýtal sa starší muž a pevne zovrel chlapcovo rameno.

„Ja... ani neviem... oni... nemohol som ich tam nechať! Nikto tu nebol! Nik, kto by im pomohol a ja...“ vzlykal a napokon, keď už nebol schopný žiadneho slova, zaboril proste hlavu do jeho šiat a pritisol sa k nemu.

„Pšššt, už si v bezpečí,“ tíšil ho Remus a hlas sa mu lámal. Kam toto všetko speje? Sirius je mŕtvy, Severus leží polomŕtvy na ošetrovni a Harry... do kotla, ako je možné, že zas a znova je to práve on, kto má akýmsi spôsobom zachraňovať ostatných?

„Bude ocko v poriadku?“ hlesol Harry a v jeho očiach bola jasne vpísaná zúfalá prosba, aby povedal, že áno.

Namiesto toho mu palcom zotrel poslednú osamelú slzu, brázdiacu si cestičku za svojimi sestrami, a vzal ho za ruku.

„Pôjdeme to zistiť,“ odpovedal a spoločne mlčky došli až na ošetrovňu.

Keď sa Severus opäť prebudil, prvá vec, ktorú zbadal, bol biely strop. Chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, že stále ešte žije a toto musí byť ošetrovňa. Povzdychol si.

Spomenul si totiž na udalosti toho večera a na to, čo ho sem vlastne dostalo.

Otázkou však bolo, čo je s Harrym?

Chcel sa posadiť, no ťažoba, ktorú pocítil na svojej hrudi mu v tom zabránila. Pohľadom spočinul tam, kde ho tlačila spiaca hlava dvanásťročného chlapca a úľavou vydýchol. Aspoň, že on bol v poriadku. Natiahol svoju ľavú, jedinou voľnú ruku, aby odhrnul chlapcovi vlasy z čela. Rukáv nočnej košele mu pritom sklúzol tak, že odhalil jeho predlaktie. V podstate by to nebolo nič zvláštne, keby tam nebolo... Ale ono tam vskutku nebolo. Jeho Znamenie zla bolo preč.

Neveriacky na to zízal a nechápal.

„Nemal si ho, keď sme sa sem vrátili,“ ozval sa tichý hlások a on konečne pozrel do očí svojho syna. Tie dva smaragdové drahokamy boli naplnené slzami.

„Riaditeľ tvrdí, že je to tým, že sa za teba Sirius obetoval. Vraj ťa tým očistil od starých hriechov a dostal si novú šancu,“ vysvetľoval chlapec, bezmyšlienkovito hladiac hladkú pokožku na mieste, kde ešte pred časom bolo to príšerné tetovanie.

„Harry...“ oslovil ho potichu, akoby sa bál, že ho môže vyplašiť. Namiesto toho sa k nemu Harry pevnejšie pritisol a potichu sa rozplakal.

„Bál som sa, ocko,“ priznal takmer nečujne. „Spal si tak dlho... Nechcel som ťa stratiť. Neprežil by som, keby ste zomreli obaja,“ hlesol a Severus si nemohol pomôcť, jednoducho ho musel objasť. Ako dlho bol vlastne mimo? Ale to bolo jedno. Teraz je už v poriadku.

„Som tu s tebou, Harry. Nik nás dvoch nerozdelí, sľubujem. A tiež sľubujem, že ten bastard zaplatí za to, čo urobil. Za všetku bolesť, ktorú ti kedy spôsobil,“ dodal a jeho hlas bol pevný a rozhodný.

Harry nechal jeho slová bez odozvy, no v duchu sľúbil sám sebe to isté s tým rozdielom, že už viac nedovolí, aby mu Voldemort kohokoľvek vzal.

„Čo bude teraz?“ spýtal sa po chvíli. „Môžeme tu zostať?“ spýtal sa, dúfajúc v kladnú odpoveď.

„Poradíme sa s riaditeľom, no nemyslím, že je to tu dosť bezpečné. Možno by bolo lepšie...“ zvyšok vety nechal visieť vo vzduchu, no Harry chápavo prikývol.

Vedeli, že kým Voldemort nezomrie, ani jeden z nich nebude môcť pokojne spať. No ani jednému nechýbalo tak potrebné odhodlanie a rozhodnutie urobiť pre jeho záhubu čokoľvek. Aj keby to znamenalo odísť odtiaľto a žiť niekde, kde ich Voldemort nenájde. No nebude to navždy. Raz príde deň zúčtovania a vtedy sa skutočne ukáže, či je Láska tým najmocnejším kúzlom na svete, ako vždy tvrdil Brumbál.

Epilóg- o päť rokov neskôr

Jemný letný vánok ovieval jeho tvár a on sa konečne po veľmi dlhom čase spokojne usmieval. Jeho zelené oči sa leskli, ako sa snažil potláčať slzy, keď pohľadom skízol po menách na náhrobných kameňoch. James Potter, Lilly Evans- Potterová a Sirius Black. Tri osoby, ktoré v jeho živote mali nezastupiteľné miesto. Nikdy na nich nezabudne. Ved' všetko, čo dokázal, bolo najmä vďaka nim a...

Čiasa ruka dopadla na jeho rameno, no on sa ani len neotočil. Vedel, kto stojí po jeho boku.

„Si pripravený?“ ozval sa hlboký, zamyslený hlas jeho otca. Pripravený? Ako sa asi mohol pripraviť na stretnutie s priateľmi, ktorých nevidel posledných päť rokov? Áno, ocitli sa spolu v spoločnej bitke, dokonca sa videli na skúškach, ktoré boli len včera, ale až doposiaľ nemal možnosť sa s nimi porozprávať a dohnať to, čo zameškal za dobu, čo bol mimo.

Po Siriusovej smrti jeho otec i Brumbál uznali, že Bradavice nemôžu Harrymu poskytnúť potrebnú ochranu a neostalo im teda iné, než presťahovať sa do bezpečia. Nebolo to ani zďaleka jednoduché. Kým Severus stále aktívne spolupracoval s Fénixovým rádom, musel Harry sedieť zavretý v bezpečnom dome a čakať. Azda by tam čakal až dodnes, nebyť proroctva, ktoré im navela Albus prezradil. A tá šialená teória o viteáloch... napokon sa ukázala ako správna. Nikdy nezabudne na ten deň. Jeho otec nikdy nebol taký nahneváný a zúfalý zároveň, ako práve v ten deň. Najradšej by držal svojho syna v bezpečí hoc aj do konca života, ale či mohol? Nie, musel uznať, že jedného dňa sa bude musieť Harry opäť postaviť Voldemortovi. Snažil sa ten deň oddialiť a obaja to vedeli, no nešlo to tak robiť donekonečna.

Voldemort bol mŕtvy sotva týždeň, no obom im viditeľne odľahlo. Konečne sa mohli vrátiť späť k svojim životom a začať odznova.

Keď Severus videl, že sa odpovede na svoju otázku nedočká, pevnejšie zovrel synovo rameno a viedol ho úzkou štrkovitou cestičkou k bráne cintorína.

Blahoželám k výborným výsledkom skúšok,“ začal z iného konca.

„Čože? Ale ved'... skúšky boli len včera. Výsledky ešte nie sú známe,“ oponoval Harry zamračené a podozrievavo sa zahľad na svojho otca. Ten nad tým len mávol rukou, akoby to bolo jedno.

„Hej! Nebol si to ty, kto ma učil, že podvádzať sa nemá?“ doberal si ho mladík, neveriacky pritom krútiac hlavou.

„Pokiaľ viem, bolo to skôr: Dobre zváž situáciu, než sa dopustiš podvodu a uisti sa, že na to nik nepríde,“ opravil ho Severus s typickým úškrnom.

„Iste, iste! Ako poviete, profesor,“ vrátil mu Harry s úškrnom.

„Počkaj, ako to vieš?“ zarazil sa jeho otec.

„To vieš, nie si jediný, kto má nejaký vplyv, ocko. Som predsa Chlapec- ktorý- prežil, zabudol si?“

„Ako by som mohol,“ zamrmľal trochu podráždene.

„Takže tú Brumbálovu ponuku prijmeš? Vrátiš sa k učeniu?“ uistoval sa Harry ešte pre istotu.

„Možno. Chcel som sa o tom poradiť s tebou,“ priznal potichu. „Už vieš, čomu by si sa chcel venovať ďalej?“ spýtal sa vážnym hlasom.

Harry len pokrčil ramenami a na čele sa mu objavila malá vráska, ako úmerne premýšľal. Napokon sa rozhodol, že si dnešný deň nebude kaziť zbytočnými úvahami o svojej nejasnej budúcnosti a zostane pri svojom vtipkovaní.

„Napísal som kapitánovi Národného fánfrpálového mužstva, či nepotrebujú nového chytača,“ uškrňal sa, vychutnávajúc si pohľad na otcovu zdesenú tvár.

Vedel však, že jeho otec sa pýtal najmä preto, aby Harryho rozhodnutiu prispôbil to vlastné. Preto ani na okamih neváhal, než povedal:

„Myslím, že by si to mal prijať. Keď sa trochu snažíš, si skvelý učiteľ,“ uistil ho mladší muž.

„Trochu snažím?“ Severusovi sa v očiach nebezpečne zablysko.

„No dobre, si skvelý vo všetkých ohľadoch, samozrejme. Ale mohol by si trochu obráť v tom strhávaní bodov,“ neodpustil si ďalšiu provokačnú poznámku Harry, ktorý sa po veľmi dlhom čase cítil naozaj spokojný.

„Práve ty si naozaj nemáš za čo sťažovať. Alebo máš pochybnosti o tom, komu vďaka za skvelé výsledky svojich skúšok?“

„Žeby sám sebe za to, že som to s tebou vydržal bez toho, aby som ťa zakľal?“ uškrnul sa a len tak- tak uhol dobre mierenému štuchancu pod rebrá.

„Ved' počkaj, keď sa vrátíme domov,“ vyhrážal sa Severus, no úsmev na jeho tvári prezrádzal presný opak jeho slov. On, tak ako i Harry, bol konečne slobodný a mohol žiť naplno. Mohol sa vrátiť k učeniu... áno, skutočne mu to chýbalo a jedinou útechou po celé tie roky mu bolo, že učil svojho syna všetkému, čo v živote bude potrebovať. Harry bol pár krokov pred ním a tak si dovoľil naposledy sa obzrieť k miestu, kde odpočívala jeho prvá veľká láska a jej manžel. Obom im vďaka za svoje súčasné šťastie.

„Ďakujem, že ste mi ho poslali späť a ochránili ho,“ vyslovil takmer nečujne smerom k ich mohylám. Odkazoval sa na

ten deň, keď Harryho takmer stratil počas náročnej operácie i na deň, keď jeho syn stál zoči voči Voldemortovi. „Ocko! Ideš? Prídeme neskoro!“ Harryho hlas ho vytrhol zo zamyslenia. Pridal do kroku a poľahky ho dobehol. „Severus Snape a prísť neskoro? Nemožné!“ zatiahol sarkasticky a spoločne sa premiestnili k Brlohu, kde už ich všetci netrpezlivo očakávali.

KONIEC